

ମାଧୁର ଲିଖିତ ସ୍ତୁତ୍ୟମାତାର

ଯାଶୁଙ୍କ ବଂଶାବଳୀ

୧ ଯାଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ବଂଶାବଳୀ ଏହପର । ସେ ଦାଉଦଙ୍କ ବଂଶଧର । ଦାଉଦ ଅବ୍ରହାମଙ୍କ ବଂଶଧର ।

- ୨ ଅବ୍ରହାମ ଯିସ୍ତହାକଙ୍କ ବାପା ।
ଯିସ୍ତହାକ ଯାକୁବଙ୍କ ବାପା ।
- ୩ ଯାକୁବ, ଯିହୁଡା ଓ ତାହାଙ୍କ ଭାଇମାନଙ୍କର ବାପା ।
ଯିହୁଡା, ଫେରସ ଓ ଦେରହଙ୍କ ବାପା ।
(ଆମାର ସେମାନଙ୍କ ମାଆ)
ଫେରସ ହେସ୍ରୋଶଙ୍କ ବାପା ।
ହେସ୍ରୋଶ ଅଗ୍ନିମଙ୍କ ବାପା ।
- ୪ ଅଗ୍ନି ଅମ୍ନାନାଦାବଙ୍କ ବାପା ।
ଅମ୍ନାନାଦାବ ନହଶୋନଙ୍କ ବାପା ।
ନହଶୋନ ସଲୋନଙ୍କ ବାପା ।
- ୫ ସଲୋନ ବୋୟୁଜଙ୍କ ବାପା ।
(ବୋୟୁଜଙ୍କ ମାଆଙ୍କ ନାମ ଗୁହାବ)
ବୋୟୁଜ ଓବେଦଙ୍କ ବାପା
(ରୁତ ଓବେଦଙ୍କ ମାଆ)
ଓବେଦ ଯିଶୟଙ୍କ ବାପା ।
- ୬ ଯିଶୟ ଗୁଡା ଦାଉଦଙ୍କ ବାପା ।
ଦାଉଦ ଶଲମୋନଙ୍କ ବାପା
(ଶଲମୋନଙ୍କ ମାଆ ଆଗରୁ ଉତ୍ତମଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ଥିଲେ)
- ୭ ଶଲମୋନ ରହବୟୁମଙ୍କ ବାପା ।
ରହବୟୁମ ଅବୟୁଙ୍କ ବାପା ।
ଅବୟୁ ଆସାଙ୍କ ବାପା ।
- ୮ ଆସା ଯିହୋଶାଫାଟଙ୍କ ବାପା ।
ଯିହୋଶାଫାଟ ଯୋରାମଙ୍କ ବାପା ।
ଯୋରାମ ଉଡ୍ଡିୟୁଙ୍କ ବାପା ।
- ୯ ଉଡ୍ଡିୟୁ ଯୋଆମଙ୍କ ବାପା ।
ଯୋଆମ ଆହାଦଙ୍କ ବାପା ।
ଆହାଦ ହଦକୟୁଙ୍କ ବାପା ।
- ୧୦ ହଦକୟୁ ମନଶେହଙ୍କ ବାପା ।
ମନଶେହ ଆନ୍ଥେନଙ୍କ ବାପା ।
ଆନ୍ଥେନ ଯୋଶିୟୁଙ୍କ ବାପା ।
- ୧୧ ଯୋଶିୟୁ, ଯିଶନୟ ଓ ତାହାଙ୍କ ଭାଇମାନଙ୍କ ବାପା ।
(ଏହା ଇସ୍ରାଏଲ ଲୋକଙ୍କୁ କ୍ରୀତଦାସ କରି ବାବିଲୋନ ନିଆଯାଉଥିବା ସମୟର କଥା ।)
- ୧୨ ସେମାନଙ୍କୁ ବାବିଲୋନକୁ ନିଆଯିବା ପରେ:

- ୧୩ ଯିଶନୟ ଶଅଲୁଥୀୟେଲଙ୍କ ବାପା ।
ଶଅଲୁଥୀୟେଲ ନିରୁବବାବେଲଙ୍କ ବାପା ।
ନିରୁବବାବେଲ ଅବୀହୁଦଙ୍କ ବାପା ।
ଅବୀହୁଦ ଏଲୟାକୀମଙ୍କ ବାପା ।
ଏଲୟାକୀମ ଅଦତୁରଙ୍କ ବାପା ।
- ୧୪ ଅଦତୁର ସାବୋକଙ୍କ ବାପା ।
ସାବୋକ ଯାଶୀନଙ୍କ ବାପା ।
ଯାଶୀନ ଏଲୀହୁଦଙ୍କ ବାପା ।
- ୧୫ ଏଲୀହୁଦ ଏଲ୍ଲୀଜାରଙ୍କ ବାପା ।
ଏଲ୍ଲୀଜାର ମଥାନଙ୍କ ବାପା ।
ମଥାନ ଯାକୁବଙ୍କ ବାପା ।
- ୧୬ ଯାକୁବ ଯୋସେଫଙ୍କ ବାପା ।
ଯୋସେଫ ମରୟମଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ।
ମରୟମଙ୍କ ଗର୍ଭରୁ ଯାଶୁ ଜନ୍ମ ହେଲେ ।
ଯାଶୁଙ୍କୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ* କୁହାଯାଏ ।

ଏହଉଲି ଭାବରେ ଅବ୍ରହାମଙ୍କ ଠାରୁ ଦାଉଦଙ୍କ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ହେଲେ ମୋଟ ଚଉଦ ପୁରୁଷ । ଦାଉଦଙ୍କ ଠାରୁ କ୍ରୀତଦାସ ରୂପେ ବାବିଲୋନରେ ପହଞ୍ଚିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚଉଦ ପୁରୁଷ, ଓ କ୍ରୀତଦାସ ରୂପେ ବାବିଲୋନରେ ପହଞ୍ଚିବା ପରଠାରୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଜନ୍ମପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ହେଲେ ଚଉଦ ପୁରୁଷ ।

ଯାଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ବନ୍ଦୁ

ଯାଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ମାଆ ଥିଲେ ମରୟମ । ଯାଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଜନ୍ମ ଏହଉଲି ହୋଇଥିଲା । ମରୟମଙ୍କର ଯୋସେଫଙ୍କ ସହତ ବିବାହ ଥିଲା ହୋଇଥିଲା । କିନ୍ତୁ ବିବାହ ପୂର୍ବରୁ ଜଣା ପଡ଼ିଲା ଯେ, ମରୟମ ପବିତ୍ର-ଆତ୍ମାଙ୍କ ଶକ୍ତି ବଳରେ ଗର୍ଭବତୀ ହୋଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତାହାଙ୍କର ଭାବପତି ଯୋସେଫ ଜଣେ ଧାର୍ମିକ ଲୋକ ଥିଲେ । ଲୋକମାନଙ୍କ ଆଗରେ ମରୟମଙ୍କୁ ଅପମାନ କରିବା ସେ ଚାହୁଁନଥିଲେ । ସେ ତାହାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ିପତ୍ର ଦେବା ପାଇଁ ଗୋପନରେ ଯୋଜନା କଲେ ।

କିନ୍ତୁ ଯୋସେଫ ଯେତେବେଳେ ଏକଥା ଭାବୁଥିଲେ, ସେତେବେଳେ ସ୍ତମ୍ଭରେ ଦର୍ଶନ ପାଇଲେ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ଜଣେ ଦୁତ ତାହାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସି କହିଲେ, “ହେ ଦାଉଦଙ୍କ ସନ୍ତାନ ଯୋସେଫ ଭୁଲେ ମରୟମଙ୍କୁ ଆପଣା ସ୍ତ୍ରୀ ରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଭୟ କରନାହିଁ । କାରଣ ତାହାଙ୍କ

ଗର୍ଭରେ ଥିବା ଶିଶୁଟି ପବିତ୍ର-ଆତ୍ମାଙ୍କର । ୧୦ମଗୟା ପୁତ୍ର ସନ୍ତାନଟିଏ ନନ୍ଦ ଦେବେ । ଭୃତ୍ସେ ତାହାଙ୍କ ନାମ ଯାଶୁ ରଖିବ । କାରଣ ସେ ନିଜ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ପାପରୁ ରକ୍ଷା କରିବେ ।”

୧୧ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତାଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରଭୁ ଯାହା କହୁଥିଲେ, ତାହା ସଫଳ କରିବା ନିମନ୍ତେ ଏହା ଘଟିଲା । ୧୨“ନିଶେ କୁମାରୀ କନ୍ୟା ଗର୍ଭବତୀ ହୋଇ ପୁତ୍ର ସନ୍ତାନଟିଏ ନନ୍ଦ ଦେବେ । ଲୋକେ ତାହାଙ୍କ ନାମ ‘ଜମ୍ବୁନୁୟେଇ’ ଦେବେ ।”* (ଜମ୍ବୁନୁୟେଇର ଅର୍ଥ: ପରମେଶ୍ଵର ଆମ୍ଭ ସହଚ ଅଛନ୍ତି ।)

୧୩ଯୋସେଫ ନିଜରୁ ଉଠି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦୂତ ତାହାଙ୍କୁ ଯେଉଁଠିଲେ ଆଦେଶ ଦେଲେ, ସେପରି କରିଲେ । ସେ ମଗୟାଙ୍କୁ ବଦଳ କଲେ । ୧୪କିନ୍ତୁ ମଗୟା ପୁତ୍ର-ସନ୍ତାନକୁ ନନ୍ଦ ନ ଦେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ତାହାଙ୍କ ସହଚ ସହବାସ କରିନଥିଲେ । ଆଉ ଯୋସେଫ ପୁଅଟିର ନାମ ଯାଶୁ ରଖିଲେ ।

ଯାଶୁଙ୍କୁ ଦେଖିବା ପାଇଁ ପୂର୍ବ ଦେଶରୁ ପଣ୍ଡିତମାନଙ୍କ ଆଗମନ

୧ ହେରୋଦ୍‌*ଙ୍କ ଚାନ୍ଦିକାଳରେ ଯିହୁଦା ଗନ୍ଧ୍ୟର ବେଥିଲେହିମ ନଗରରେ ଯାଶୁ ନନ୍ଦ ହେଲେ । ଯାଶୁ ନନ୍ଦ ହେବା ପରେ ପୂର୍ବ ଦେଶର କେତେକ ପଣ୍ଡିତ ଯିରୁଶାଲମକୁ ଆସିଲେ । ୨ସେମାନେ ପଚାରିଲେ, “ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କର ଗନ୍ଧ୍ୟ ସେହି ନବଜାତ ଶିଶୁ କେଉଁଠାରେ? କାରଣ ଆମ୍ଭେ ପୂର୍ବର ଆକାଶରେ ତାହାଙ୍କ ଡାକ ଉଠିଥିବାର ଦେଖିଲୁ । ସେହି ଡାକ ପ୍ରକାଶ କରେ ଯେ, ସେ ନନ୍ଦ ହୋଇଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଆମ୍ଭେ ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରଣାମ କରିବାକୁ ଆସିଲୁ ।”

୩ଗନ୍ଧ୍ୟ ହେରୋଦ୍‌ ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କର ଏହି ନୂଆ ଗନ୍ଧ୍ୟଙ୍କ କଥା ଶୁଣିଲେ । ସେଥିପାଇଁ ସେ ଉଦ୍‌ବିଗ୍ନ ହେଲେ । ଯିରୁଶାଲମର ସବୁ ଲୋକେ ମଧ୍ୟ ଚିନ୍ତିତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ । ୪ହେରୋଦ୍‌ ଯିହୁଦା ସମାଜର ସମସ୍ତ ପ୍ରମୁଖ ଯାଦକ ଏବଂ ଧର୍ମ-ଗାୟାମାନଙ୍କର ଗୋଟିଏ ବୈଠକ ଡାକିଲେ । ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟ କେଉଁଠାରେ ନନ୍ଦ ହେବେ? ୫ସେମାନେ କହିଲେ, “ଯିହୁଦା ପ୍ରଦେଶର ବେଥିଲେହିମ ନଗରରେ । ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତା ଶାସ୍ତ୍ରର ଏଫୱର୍ଦ୍‌ରେ ଲେଖିଛନ୍ତି:

୬ “ହେ ଯିହୁଦା-ପ୍ରଦେଶର ବେଥିଲେହିମ! ଯିହୁଦାର ଗାସକମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଭୃତ୍ସେ ମହାନ । ହଁ, ଭୃତ୍ସେ ଭିତରୁ ନିଶେ ଗାସକ ଆଗତ ହେବ ଏବଂ ସେହି ଗାସକ ମୋର ଲୋକମାନଙ୍କୁ, ଇସ୍ରାୟେଲକୁ କଢ଼ାଇନେବେ ।”

ମିଶା ୫:୨

୭ତା’ପରେ ହେରୋଦ୍‌ ପୂର୍ବଦେଶରୁ ଆସିଥିବା ପଣ୍ଡିତମାନଙ୍କ ସହଚ ଗୁପ୍ତ ବୈଠକ କଲେ । ସେମାନେ କେତେବେଳେ ପ୍ରଥମେ ସେହି ଡାକ ଦେଖିଥିଲେ, ତାହାର ସଠିକ୍‌ ସମୟ ହେରୋଦ୍‌ ପଣ୍ଡିତମାନଙ୍କଠାରୁ ବୁଝିନେଲେ । ୮ହେରୋଦ୍‌ ସେମାନଙ୍କୁ ବେଥିଲେହିମ ପଠାଇଲେ ଓ କହିଲେ, “ଭୃତ୍ସେମାନେ ବେଥିଲେହିମ ଯାଇ ଶିଶୁଟି ବନ୍ଧୁଥିବାର ଯତ୍ନ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତୁ । ଯଦି ତାହାଙ୍କୁ ପାଇଯାଏ, ତେବେ ମୋତେ ଜଣାଅ । ତା’ପରେ ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଯାଇ ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରଣାମ କରିବି ।”

୯ପଣ୍ଡିତମାନେ ଗନ୍ଧ୍ୟଙ୍କ କଥା ଶୁଣି ଚାଲିଗଲେ । ଯେଉଁ ଡାକଟି ସେମାନେ ଆଗରୁ ପୂର୍ବ ଦେଶରେ ଦେଖିଥିଲେ, ପୁଣି ଥରେ ତାକୁ ଦେଖିଲେ । ସେହି ଡାକଟି ତାହାଙ୍କ ଆଗେ-ଆଗେ ଚାଲିଲା ଏବଂ ଯେଉଁଠାରେ ପିଲଟି ଥିଲା, ସେହି ସ୍ଥାନ ଉପରେ ସ୍ଥିର ହୋଇ ରହିଗଲା । ୧୦ଡାକ ଦେଖି ପଣ୍ଡିତମାନେ ବହୁତ ଖୁସି ହେଲେ । ସେମାନେ ଆନନ୍ଦରେ ପରିପୁର୍ଣ୍ଣ ହେଲେ । ୧୧ସେମାନେ ଘର ଭିତରକୁ ଗଲେ । ମା ମଗୟାଙ୍କ ପାଖରେ ପିଲଟିକୁ ଦେଖିଲେ । ତାହାଙ୍କୁ ଭୃତ୍ସେ ପ୍ରଣାମ କରି ତାହାଙ୍କର ଉପାସନା କଲେ । ତା’ପରେ ସେମାନେ ଶିଶୁ ପାଇଁ ଆଣିଥିବା ଉପହାର ପେଟଟି ଖୋଲିଲେ । ସେମାନେ ଶିଶୁକୁ ସ୍ତନା, କୁହୁରୁ* ଓ ଗନ୍ଧ୍ୟରସ* ଉପଭୋଗ ଦେଲେ । ୧୨କିନ୍ତୁ ପରମେଶ୍ଵର ସେମାନଙ୍କୁ ହେରୋଦ୍‌ଙ୍କ ପାଖକୁ ଫେରି ନ ଯିବାକୁ ସ୍ଵପ୍ନରେ ଯାଦଧାନ କରାଇ ଦେଲେ । ତେଣୁ ସେମାନେ ଅନ୍ୟ ଏକ ଥର ଦେଇ ନିଜଦେଶକୁ ଫେରିଗଲେ ।

ଯାଶୁଙ୍କ ବାପା-ମାଆ ତାହାଙ୍କୁ ମିସରକୁ ନେଲେ

୧୩ପଣ୍ଡିତମାନେ ଚାଲିଯିବାପରେ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କର ନିଶେ ଦୂତ ସ୍ଵପ୍ନରେ ଯୋସେଫଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ ଦେଇ କହିଲେ, “ଉଠ, ଶିଶୁଟିକୁ ଓ ତା ମାଆଙ୍କୁ ନେଇ ମିସର ଦେଶକୁ ପଳାଅ ଏବଂ ମୁଁ ନ କହିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେଠାରେ ରୁହ । କାରଣ ହେରୋଦ୍‌ ତାହାକୁ ମାରଦେବା ପାଇଁ ଚାହୁଁଥିବାରୁ ତାହାଙ୍କୁ ଖୋଦିବ ।” ୧୪ତେଣୁ ଯୋସେଫ ଉଠିଲେ । ସେ ଶିଶୁ ଓ ତା’ ମାଆଙ୍କୁ ଧରି ମିସର ଦେଶକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଗୁଡ଼ିରେ ବାହାର ପଡ଼ିଲେ । ୧୫ସେଠାରେ ଯୋସେଫ ହେରୋଦ୍‌ଙ୍କ ମୁଖ୍ୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରହିଲେ । ପରମେଶ୍ଵର ତାହାଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତାଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଯାହା କହୁଥିଲେ, ତାହା ସଫଳ କରିବା ପାଇଁ ଏସବୁ ଘଟିଲା । ପ୍ରଭୁ ପରମେଶ୍ଵର କହିଥିଲେ, “ମୁଁ ମୋର ପୁଅକୁ ମିସରରୁ ବାହାର ଆସିବାକୁ କହିଛି ।”*

ହେରୋଦ୍‌ ବେଥିଲେହିମର ଶିଶୁ-ପୁତ୍ରମାନଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କଲେ

୧୬ହେରୋଦ୍‌ ଦେଖିଲେ ଯେ, ପଣ୍ଡିତମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ବୋକା ବନେଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ସେ ଖୁବ୍‌ ଗୁମ୍‌ଗୁମ୍‌ । ସେ ପଣ୍ଡିତମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଶିଶୁପୁତ୍ରଟିର ନିର୍ଦ୍ଦୟ-ସମୟ ଜାଣିଥିଲେ ।

“ନିଶେ ... ଦେବେ ।” ଯିଶାୟା ୭:୧୪
ହେରୋଦ୍‌ ହେରୋଦ୍‌ (ପ୍ରଥମ) ଖ୍ରୀ:ପୂ: ୪୦ରୁ ପ୍ରାୟ ଖ୍ରୀ:ପୂ: ୪ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯିହୁଦାର ଗାସକ ଥିଲେ ।

କୁହୁରୁ ଆରବ ଦେଶୀୟ ଝୁଣା । ଯାହାକୁ ‘ଲୋବାନ୍’ କୁହାଯାଏ ।
ଗନ୍ଧ୍ୟରସ ଦାମୀ ଅତର (ଗୁମ୍‌ଗୁମ୍‌)
“ମୁଁ ମୋର ... ଆସିବାକୁ କହିଛି ।” ହୋଶେୟା ୧୧:୧

ତାହା ଦୁଇବର୍ଷ ତଳର କଥା ହୋଇଥିବାରୁ ସେ ବେଧଲେହନ ଓ ତା’ ଆଖପାଖ ଅଞ୍ଚଳର ଦୁଇବର୍ଷ ବା ତା’ଠାରୁ କମ୍ ବୟସର ସବୁ ଶିଶୁପୁତ୍ରଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରିବାକୁ ଆଦେଶ ଦେଲେ ।^{୧୬} ଏହଉଳ ଭାବରେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତା ଯିଶିମିୟଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ କୁହାଯାଇଥିବା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବାକ୍ୟ ସଫଳ ହେଲା:

^{୧୮} “ରାମାରେ ଏକ ଦୁଃଖଭର ସ୍ଵର ଶୁଣାଗଲା । ତାହା ରୋଦନ ଓ ଅତିଶୟ ବିଳାପର ସ୍ଵର ଥିଲା । ଗହେଲ ତା ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ କାରୁଥିଲା । କେହହେଲେ ତାକୁ ସାନ୍ତ୍ଵନା ଦେଇ ପାରିବେନି । କାରଣ ତା’ର ପିଲାମାନେ ମରିଯାଇଥିଲେ ।”

ଯିଶିମିୟ ୩୧:୧୫

ଯୋସେଫ ଓ ମରିୟମ ମିସରରୁ ଫେରିଲେ

^{୧୯}ହେରୋଦଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ମିସରରେ ଯୋସେଫଙ୍କୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଭୁ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କର ନିକଟେ ଦୂତ ଦେଖାଦେଲେ ।^{୨୦}ଦୂତ କହିଲେ, “ଉଠ, ପିଲାଟିକୁ ଓ ତା ମାଆକୁ ନେଇ ଇସ୍ରାୟେଲ ଦେଶକୁ ଯାଅ । କାରଣ ଯେଉଁମାନେ ପିଲାଟିକୁ ମାରିଦେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲେ, ସେମାନେ ଏବେ ମରିଗଲେଣି ।”

^{୨୧}ତେଣୁ ଯୋସେଫ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଲେ । ସେ ପିଲାଟିକୁ ଓ ତା ମାଆଙ୍କୁ ନେଇ ଇସ୍ରାୟେଲ ଫେରିଗଲେ ।^{୨୨}କିନ୍ତୁ ଯୋସେଫ ଶୁଣିଲେ ଯେ, ହେରୋଦଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ତାହାଙ୍କ ପୁଅ ଆର୍ଖିଲାୟ୍ଵ ଯିହୁଦାରେ ଗଦା ହୋଇଛନ୍ତି । ତେଣୁ ସେ ସେଠାକୁ ଯିବାକୁ ଭୟକଲେ । କିନ୍ତୁ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ଠାରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଦେଶ ପାଇ ଯୋସେଫ ଗାଲୀଲୀ ପ୍ରଦେଶକୁ ଗଲେ ।^{୨୩}ସେ ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚି ନାଦଗଡ଼ ନାମକ ନଗରରେ ବାସ କଲେ । ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ନାଦଗଡ଼ୀୟ ରୂପେ ଖ୍ୟାତ ହେବେବୋଲି ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତାମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ପରମେଶ୍ଵର କହିଥିଲେ । ସେହି ବାକ୍ୟ ଅନୁସାରେ ଏହା ଘଟିଲା ।

ବାପିନକ ଯୋହନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ

୩ ସେହି ସମୟରେ ବାପିନକ ଯୋହନ ଆସି ଯିହୁଦା ପ୍ରଦେଶର ପ୍ରାନ୍ତର ମଧ୍ୟରେ ଘୋଷଣା କରି କହିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।^୧ ଭୃକ୍ଷମାନଙ୍କର ଜୀବନ ଓ ହୃଦୟ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି, କାରଣ ସ୍ଵର୍ଗ ଗନ୍ତ୍ୟ ଗୀତ୍ର ଆସୁଅଛନ୍ତି ।^୨ ସେହି ଯୋହନଙ୍କ ବନ୍ଧୁରେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତା ଯିଶାୟ କହୁଥିଲେ,

“ପ୍ରାନ୍ତରେ ଉଚ୍ଚ ଗଦ କରୁଥିବା ନିଶକର ସ୍ଵର । ‘ପ୍ରଭୁଙ୍କର ପଥ ପ୍ରସ୍ତୁତ କର, ତାହାଙ୍କ ପଥସବୁ ସମ୍ପାଦନ କର ।”
ଯିଶାୟ ୪୦:୩

^୩ ଯୋହନଙ୍କ ବସ୍ତ୍ର ଓ ଚଳଣିମରେ ତିଆରି ହୋଇଥିଲା । ସେ ଅଣ୍ଟାରେ ତମଡ଼ାଫଳ ବାନ୍ଧିଥିଲେ । ପଟ୍ଟପାଳ ଓ ବନମଧୁ ତାହାଙ୍କର ଖାଦ୍ୟ ଥିଲା ।^୪ ସେ ସମୟରେ ଯିରୁଶାଲମ, ସମଗ୍ର ଯିହୁଦା ଗନ୍ତ୍ୟ ଓ ଯର୍ଦ୍ଦନ ନଦୀର

ଦୁଇପାଖ ଅଞ୍ଚଳରେ ଥିବା ଲୋକେ ଯୋହନଙ୍କ ପାଖକୁ ଉପଦେଶ ଶୁଣିବାକୁ ଆସିଲେ ।^୫ ସେମାନେ ନିଜ ନିଜ ପାପ ସ୍ଵୀକାର କଲେ । ଯୋହନ ଯର୍ଦ୍ଦନ ନଦୀରେ ସେମାନଙ୍କୁ ବାପ୍ତିସ୍ମ ଦେଲେ ।

^୬ ଅନେକ ଫାରୁଶୀ ଓ ସାଦୁକୀ ଯୋହନ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ବାପ୍ତିସ୍ମ ଦେଉଥିବା ସ୍ଥାନକୁ ଆସିଲେ । ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ଯୋହନ କହିଲେ, “ହେ କାଳସର୍ପର ବଂଶ ! ଭୃକ୍ଷେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆଗାମୀ କ୍ରୋଧରୁ ପଳାୟନ କରିବା ପାଇଁ ଭୃକ୍ଷକୁ କିଏ ଚେତାବନୀ ଦେଲା? ‘ଭୃକ୍ଷକୁ ନିଜର କାର୍ଯ୍ୟ ସ୍ଵାସ୍ଥ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ହେବ ଯେ, ଭୃକ୍ଷେ ବାସ୍ତବରେ ମନପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବ ।’^୭ ଭୃକ୍ଷମାନେ ନିଜକୁ ଅହୁତ୍ୟାମଙ୍କ ସନ୍ତାନ ବୋଲି କହିଦେଲେ ଯେ ଯଥେଷ୍ଟ ହୋଇଗଲା, ସେ କଥା କେବେହେଲେ ଭାବନାହିଁ । ମୁଁ ଭୃକ୍ଷକୁ କହି ରଖୁଛି ଯେ ପରମେଶ୍ଵର ଅହୁତ୍ୟାମଙ୍କ ପାଇଁ ଏହି ପଥରଗୁଡ଼ିକରୁ ମଧ୍ୟ ସନ୍ତାନ ସୃଷ୍ଟି କରିପାରିବେ ।”^୮ ଗଛର ମୂଳ ଉପରେ କୁହାଡ଼ି ରଖା ଯାଇସାରିଲାଣି । ଯେଉଁସବୁ ଗଛ ଭଲ ଫଳ ଦେଉ ନାହାଁନ୍ତି, ସେଗୁଡ଼ିକୁ କାଟି ନିଆଁରେ ପକେଇ ଦିଆଯିବ ।

^୯ ଭୃକ୍ଷମାନେ ମନପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଥିବାରୁ ମୁଁ ତ ଭୃକ୍ଷକୁ ନିଜରେ ବାପ୍ତିସ୍ମ ଦେଉଛି, କିନ୍ତୁ ମୋ ପରେ ଯେ ଆସୁଛନ୍ତି, ସେ ମୋ’ଠାରୁ ମହାନ । ମୁଁ ତ ତାହାଙ୍କର କୋଡ଼ା ବୋଧ ନେବାକୁ ମଧ୍ୟ ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ । ସେ ଭୃକ୍ଷକୁ ପବିତ୍ରଆତ୍ମା ଓ ଅଗ୍ନିରେ ବାପ୍ତିସ୍ମ ଦେବେ ।^{୧୦} ତାହାଙ୍କ ହାତରେ କୁଲ ଅଛି । ସେଥିରେ ସେ ଗନ୍ତ୍ୟ ସବୁରୁ ଅତୀତ୍ଵ ତକ ଅଲଗା କରିଦେବେ । ସେ ତାହାଙ୍କ ଖଳାରୁ ପରିଷ୍କାର ହୋଇଥିବା ଗନ୍ତ୍ୟତକ ଏକାଠି କରିନେଇ ଅମାର ଭିତରେ ରଖି ଦେବେ ଓ ଅତୀତ୍ଵ, କାଠି-କୁଚାତକ ନିଆଁରେ ପକେଇ ଦେବେ । ସେ ନିଆଁ କେବେହେଲେ ଲିଭିବ ନାହିଁ ।”

ଯୀଶୁ ଯୋହନଙ୍କ ସ୍ଵର ବାପିନିତ ହେଲେ

^{୧୧} ସେହି ସମୟରେ ଯୋହନଙ୍କଠାରୁ ବାପ୍ତିସ୍ମ ନେବାପାଇଁ ଯୀଶୁ ଗାଲୀଲୀରୁ ଯର୍ଦ୍ଦନ ନଦୀ କୂଳକୁ ଆସିଲେ ।^{୧୨} କିନ୍ତୁ ଯୋହନ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ବାପ୍ତିସ୍ମ ତାହାଙ୍କଠାରେ ନେବାପାଇଁ ମନା କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରି କହିଲେ, “ମୋର ଭୃକ୍ଷଠାରୁ ବାପ୍ତିସ୍ମ ନେବା ଦରକାର । ଭୃକ୍ଷେ ମୋ ପାଖକୁ କାହିଁକି ଆସିବ?”^{୧୩} ଉତ୍ତରରେ ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କୁ କହିଲେ, “ବର୍ତ୍ତମାନ ପାଇଁ ଏହଉଳ ହେଉ । ଆମେ ସମସ୍ତ ବନ୍ଧୁତା କରିବା ଉଚିତ, ଯାହା ଉତ୍ତମ ଅଟେ ।” ତେଣୁ ଯୋହନ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ବାପ୍ତିସ୍ମ ଦେବାପାଇଁ ରାଜି ହେଲେ ।

^{୧୪} ଯୀଶୁ ବାପ୍ତିନିତ ହେଲେ । ଯୀଶୁ ନିଜରୁ ବାହାରିବା ମାତ୍ରେ ଆକାଶ ଖୋଲିଗଲା, ଏବଂ ସେ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ଆତ୍ମାକୁ ଗୋଟିଏ କପୋତ ରୂପରେ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇ ତାହାଙ୍କ ଉପରକୁ ଆସୁଥିବାର ଦେଖିଲେ ।^{୧୫} ସେତେବେଳେ ଆକାଶରୁ ଏହି ବାଣୀ ହେଲା: “ଏ ମୋର ପ୍ରିୟ ପୁତ୍ର (ଯୀଶୁ) ଓ ମୁଁ ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରେମ କରେ । ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ଉପରେ ପରମ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ।”

ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷା

୪ ଡା'ପରେ ସେହି ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ଯୀଶୁଙ୍କୁ ମରୁଭୂମିକୁ କଡ଼ାଇ ନେଇଗଲେ । ଗୟତାନ ଦ୍ଵାରା ପରୀକ୍ଷାତ ହେବାପାଇଁ ତାହାଙ୍କୁ ସେଠାକୁ ନଆଯାଇଥିଲା । ଯୀଶୁ ଚାଳଗ ବନ ଓ ଚାଳଗ ଗତି କିଛି ଖାଇଲେ ନାହିଁ । ଏହା ପରେ ତାହାଙ୍କୁ ଖୁବ୍ ଢୋକ ଲଗୁଥିଲା । ଗୟତାନ ପରୀକ୍ଷା କରିବା ନିମନ୍ତେ ଆସି ତାହାଙ୍କୁ କହିଲା, “ତୁମ୍ଭେ ଯଦି ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ପୁତ୍ର, ତେବେ ଏହି ପଥରଗୁଡ଼ିକୁ ଗୋଟି ହୋଇ ଯିବାପାଇଁ କୁହ ।”

ଯୀଶୁ ଉତ୍ତରରେ କହିଲେ, “ଗାୟୁରେ ଏହା ଲେଖାଅଛି,

‘ମଣିଷକୁ କେବଳ ଖାଦ୍ୟ ବଞ୍ଚାଇ ରଖେ ନାହିଁ, ତା’ର ଜୀବନ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ମୁହଁରୁ ବାହାର ଥିବା ବାଣୀ ଉପରେ ହିଁ ନିର୍ଭର କରେ ।”

ଦ୍ଵିତୀୟ ବ୍ଵବରଣ ୮:୩

ତା’ପରେ ଗୟତାନ ତାହାଙ୍କୁ ପବିତ୍ର ନଗରୀ ଯିରୁଶାଲମକୁ ନେଇଗଲା । ସେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ମୟିରର ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ସ୍ଥାନରେ ରଖିଲା । ଗୟତାନ କହିଲା, “ଯଦି ତୁମ୍ଭେ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ପୁତ୍ର, ତେବେ ତଳକୁ ଡେଇଁପଡ଼ । କାରଣ ଗାୟୁରେ ଲେଖାଅଛି:

‘ପରମେଶ୍ଵର ତୁମ୍ଭର ଯତ୍ନ ନେବାପାଇଁ ନିଜ ମୁଁଦୁତଙ୍କୁ ଆଦେଶ ଦେବେ । ସେମାନେ ତୁମ୍ଭକୁ ତାହାଙ୍କ ହାତରେ ଧରିପକାଇବେ । ତାହାଲେ ପଥରରେ ତୁମ୍ଭ ଗାଡ଼ ବାନ୍ଧିବ ନାହିଁ ।” ଗୀତସହଜା ୯୧:୧୧-୧୨

ଯୀଶୁ ତାହାକୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ଗାୟୁ ଏକଥା ମଧ୍ୟ କୁହେ:

‘ତୁମ୍ଭେ ନିଜ ପ୍ରଭୁ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷା (ସନ୍ଦେହ) କରିବ ନାହିଁ ।” ଦ୍ଵିତୀୟ ବ୍ଵବରଣ ୬:୧୬

ତା’ପରେ ସେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ପର୍ବତ ଉପରକୁ ନେଇଗଲା । ଏବଂ ତାହାଙ୍କୁ ଫସାଗର ସମସ୍ତ ଗନ୍ଧ୍ୟ ଓ ସେଗୁଡ଼ିକର ଫିଖିମ୍ୟ ଦେଖାଇଲା । ଗୟତାନ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କହିଲା, “ଯଦି ତୁମ୍ଭେ ପାଦତଳେ ପଡ଼ି ମୋତେ ପ୍ରଣାମ କରିବ, ତେବେ ତୁମ୍ଭକୁ ମୁଁ ଏସବୁ ଦେଇଦେବି ।”

ଯୀଶୁ ତାକୁ କହିଲେ, “ଗୟତାନ, ମୋ ପାଖରୁ ଦୂରହୁଅ । ଗାୟୁରେ ଲେଖାଅଛି:

‘ନିଜ ପ୍ରଭୁ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କୁ ପ୍ରଣାମ କର । କେବଳ ତାହାଙ୍କର ଉପାସନା କର ।”

ଦ୍ଵିତୀୟ ବ୍ଵବରଣ ୬:୧୩

ତେଣୁ ଗୟତାନ ତାହାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଗଲା, ଏବଂ ତା’ପରେ ସ୍ଵର୍ଗଦୂତମାନେ ଆସି ତାହାଙ୍କର ଯତ୍ନ ନେଲେ ।

ଗାଲାଲୀରେ ଯୀଶୁ ବାୟି ଆରମ୍ଭ କରଲେ

ଯୋହନ କାଗାଗରରେ ବନ୍ଦୀ ହୋଇଥିବା ଖବର ଯୀଶୁ ଶୁଣିଲେ । ତେଣୁ ଯୀଶୁ ଗାଲାଲୀକୁ ଫେରିଗଲେ । ଯୀଶୁ କିନ୍ତୁ ନାବରୀତରେ ରହିଲେ ନାହିଁ । ସେ ଗାଲାଲୀ ହ୍ରଦ କୂଳରେ କଫନାହିନ ସହରରେ ବାସ କଲେ । କଫନାହିନ ନବୁଲୁନ ଓ ନୟାଲୀର ପାଖ ଅଞ୍ଚଳରେ ଅବସ୍ଥିତ । ଉଦ୍‌ବିଷ୍ଣ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତା ଯିଶାୟାଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରଭୁ ପରମେଶ୍ଵର ଯାହା କହିଥିଲେ, ତାହା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବା ପାଇଁ ଯୀଶୁ ଏଠିକି କରୁଥିଲେ ।

ନବୁଲୁନ ଓ ନୟାଲୀ ପ୍ରଦେଶ, ଭୂମଧ୍ୟସାଗର ଗସ୍ତର ନିକଟସ୍ଥ ଯର୍ଦନ ନଦୀର ପରପାରସ୍ପ ଗାଲାଲୀର ଏକ ଅଣ୍ଡିହୁଆ ପ୍ରଦେଶ ।

ଯେଉଁଲୋକମାନେ ପାପର ଅନ୍ଧାରରେ ରହୁଥିଲେ, ସେମାନେ ଏକ ମହାନ ଦ୍ୟୋତିଷ ଦେଖିଲେ । କିଏ ଉଚ୍ଚ ଅନ୍ଧକାରମୟ ପ୍ରଦେଶରେ ଯେଉଁମାନେ ରହୁଥିଲେ, ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ଦ୍ୟୋତିଷର ଉଦୟ ହେଲା ।” ଯିଶାୟା ୯:୧-୨

ଯୀଶୁ କେତେକ ଶିଷ୍ୟଙ୍କୁ ବାଛଲେ

ସେହିଦିନଠାରୁ ଯୀଶୁ ପ୍ରଚାର କରିବା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲେ । ସେ କହିଲେ, “ହୁଦୟ ପରିବର୍ତ୍ତନ କର, କାରଣ ସ୍ଵର୍ଗରାଜ୍ୟ ନିକଟ ହୋଇଗଲାଣି ।”

ଯୀଶୁ ଗାଲାଲୀ ହ୍ରଦ ପାଖ ଦେଇ ଯାଉଥିଲେ । ସେ (ଫିଡର ନାମରେ ଖ୍ୟାତ) ଶିମୋନ ଓ ତାହାଙ୍କ ଭାଇ ଅନ୍ଦ୍ରିୟୁଙ୍କୁ ଦେଖିଲେ । ସେମାନେ ହ୍ରଦରେ ନାଲି ପକାଉଥିଲେ । ସେମାନେ ବ୍ୟବସାୟରେ କେଉଟି ଥିଲେ । ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଆସ, ମୋତେ ଅନୁସରଣ କର । ମୁଁ ତୁମ୍ଭକୁ ଏକ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର କେଉଟି କରିବି । ମାଛ ନ ଧରି ମଣିଷମାନଙ୍କୁ ତୁମ୍ଭେ ଏକତ୍ର ଫଗୁହ କରିବ ।” ସେମାନେ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ତାହାଙ୍କ ନାଲି ଛାଡ଼ିଦେଇ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କଲେ ।

ଯୀଶୁ ସେଠାରୁ ଆଗକୁ ଚାଲିଲେ । ସେ ଦେଖିଲେ ଯେ ଦେବଦାସୀ ପୁଅ ଯାକୂବ ଓ ଯୋହନଙ୍କୁ ତାହାଙ୍କ ବାପାଙ୍କ ସହଚ ଡଙ୍ଗା ଉପରେ ବସି ନାଲି ମଗୁମତି କରୁଛନ୍ତି । ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଡାକିଲେ । ସେମାନେ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ତାହାଙ୍କ ବାପାଙ୍କୁ ଓ ଡଙ୍ଗାକୁ ଛାଡ଼ି ଦେଇ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କଲେ ।

ଯୀଶୁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଉପଦେଶ ଦେଲେ ଓ ରୋଗସ୍ତ୍ରୁ କଲେ

ଯୀଶୁ ଯିହୂଆ ପ୍ରାର୍ଥନାଗୃହ ମାନଙ୍କରେ ସ୍ଵର୍ଗ-ରାଜ୍ୟର ପ୍ରସମାଚାର ପ୍ରଚାର କରି ଓ ଲୋକଙ୍କର ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ରୋଗ ଓ ପୀଡ଼ା ଦୂରକରି କରି ସମଗ୍ର ଗାଲାଲୀ ଗନ୍ଧ୍ୟରେ ଭ୍ରମଣ କଲେ । ସମଗ୍ର ସ୍ତ୍ରୁଣଥା ଦେଶରେ ତାହାଙ୍କର ସମାଚାର ବ୍ୟାପିଗଲା । ଯେଉଁଲୋକମାନେ ବିଭିନ୍ନ ରୋଗ ଓ ଭୟଙ୍କର ପୀଡ଼ାରେ ଭୋଗୁଥିଲେ, ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ

ଭୂତ କବଳିତ କରିଥିଲ, ଯେଉଁମାନେ ମୂର୍ତ୍ତାରୋଗୀ ଓ ପକ୍ଷାଘାତ ରୋଗୀ ଥିଲେ, ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ ସ୍ତବ୍ଧ କରିଦେଲେ ।^{୨୦} ତେଣୁ ଗାଲୀଲୀ, ଦେକାପଲି, ଯିରୁଶାଲମ, ଯିହ୍ୱା ଓ ଯର୍ଦ୍ଦନ ନଦୀର ପର ପାରର ବହୁଲୋକ ତାହାଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

ଯୀଶୁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଗିରା ବଅନ୍ଧ

୫ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରୁଥିବା ଲୋକଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା କ୍ରମଶଃ ବଢ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଏହା ଦେଖି ଯୀଶୁ ଗୋଟିଏ ପାହାଡ଼ ଉପରକୁ ଗଲେ ଏବଂ ସେଠାରେ ବସିଲେ । ତାହାଙ୍କର ଶିଷ୍ୟମାନେ ତାହାଙ୍କପାଖକୁ ଆସିଲେ । ଏଥର ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଉପଦେଶ ଦେବା ଆରମ୍ଭ କଲେ:

- ୩ "ଆଜ୍ଞିକ ଭାବେ ଅଭାବ ଗ୍ରସ୍ତ ଲୋକମାନେ ଧନ୍ୟ, କାରଣ ସ୍ୱର୍ଗରାଜ୍ୟ ସେହମାନଙ୍କର ।
- ୪ ବର୍ତ୍ତମାନ ଦୁଃଖିତ ଲୋକମାନେ ଧନ୍ୟ; କାରଣ ପରମେଶ୍ୱର ସେମାନଙ୍କୁ ସାନ୍ତାପନା ଦେବେ ।
- ୫ ନମ୍ର ଓ ସ୍ତର୍ଗୀଳ ଲୋକମାନେ ଧନ୍ୟ; କାରଣ ଏ ପୃଥିବୀ ସେହମାନଙ୍କର ହେବ ।
- ୬ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଅନୁସାରେ ସତ୍‌କର୍ମ କରିବାକୁ ଆଗ୍ରହୀ ଲୋକମାନେ ଧନ୍ୟ, କାରଣ ସେମାନେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୂମି ଲାଭ କରିବେ ।
- ୭ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦୟା ଦେଖାଉଥିବା ଲୋକମାନେ ଧନ୍ୟ; କାରଣ ପରମେଶ୍ୱର ସେହମାନଙ୍କୁ ଦୟା କରିବେ ।
- ୮ ନିର୍ମଳ ହୃଦୟ ଥିବା ଲୋକମାନେ ଧନ୍ୟ; କାରଣ ସେମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଦେଖିବେ ।
- ୯ ଗାନ୍ଧି ପାଇଁ କାମକରୁଥିବା ଲୋକମାନେ ଧନ୍ୟ; କାରଣ ସେମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସମ୍ମାନ ଭାବେ ଡକାଯିବେ ।
- ୧୦ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଅନୁସାରେ ଧର୍ମକାର୍ଯ୍ୟ କରି କଷ୍ଟ ସହୁଥିବା ଲୋକମାନେ ଧନ୍ୟ; କାରଣ ସ୍ୱର୍ଗରାଜ୍ୟ ସେହମାନଙ୍କର ।

^{୧୧} ଭୂମ୍ଭେମାନେ ମୋର ଅନୁଗାମୀ ହୋଇଥିବା ଯୋଗୁଁ ଲୋକେ ଭୂମ୍ଭେମାନଙ୍କୁ ଅପମାନ ଦେବେ, ଭୂମ୍ଭେମାନଙ୍କୁ ଯାତନା ଦେବେ ଓ ଭୂମ୍ଭେମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ମିଛରେ ନାନା କଥା କହିବେ । କିନ୍ତୁ ଭୂମ୍ଭେମାନେ ଧନ୍ୟ ।^{୧୨} ତେଣୁ ଶୁଣିହୋଇ ଆନନ୍ଦ କର । କାରଣ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଭୂମ୍ଭେମାନେ ଏକ ମହତ୍ ପୁରସ୍କାର ପାଇବ । ଭୂମ୍ଭେ ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଲୋକମାନେ ଏହି ଭଳି ଯାତନା ଦେଇଥିଲେ ।

ଭୂମ୍ଭେମାନେ ଲୁଣ ଓ ଆଲୋକ ପରି

^{୧୩} ଭୂମ୍ଭେମାନେ ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀ ପାଇଁ ଲୁଣ ସଦୃଶ । କିନ୍ତୁ ଲୁଣ ଯଦି ନିଜେ ସ୍ୱାଦହୀନ ହୋଇ ଯାଏ, ତେବେ ତାକୁ ଆଉଥରେ ଲୁଣିଆ କରା ଯାଇ ନପାରେ । ଲୁଣ

ଆପଣା ଲୁଣିଆ ସ୍ୱାଦ ହରାଇଲେ ଆଉ କୌଣସି କାମରେ ଲାଗିପାରବ ନାହିଁ । ତାକୁ ବାହାରେ ଫିଙ୍ଗି ଦିଆଯିବ । ଲୋକେ ତାକୁ ପାଦରେ ଚକଟି ଚାଲିଯିବେ ।

^{୧୪} ଭୂମ୍ଭେ ନଗରର ଆଲୋକ । ପାହାଡ଼ ଉପରେ ଅବସ୍ଥିତ କୌଣସି ନଗରକୁ କେବେହେଲେ ଲୁଚେଇ ରଖାଯାଇ ପାରବ ନାହିଁ ।^{୧୫} ଲୋକେ ଦୀପତିଏ ନଲେଇ ତାକୁ ହାଣ୍ଡି ତଳେ ରଖନ୍ତି ନାହିଁ । ଲୋକେ ତାକୁ ଦୀପଗୁଣା ଉପରେ ରଖନ୍ତି । ତପ୍ତାସ୍ତ୍ର ଦୀପତି ଘର ଭିତରର ସବୁ ଲୋକଙ୍କୁ ଆଲୋକ ଦିଏ ।^{୧୬} ଲୋକଙ୍କ ଆଗରେ ଭୂମ୍ଭେମାନେ ଆଲୋକ ଭଳି ପ୍ରକାଶିତ ହୁଅ । ସେମାନେ ଭୂମ୍ଭେ ଭଲ କାମ ଗୁଡ଼ିକୁ ଦେଖନ୍ତୁ ଓ ସ୍ୱର୍ଗରେ ରହୁଥିବା ଭୂମ୍ଭେ ପରମ-ପରାହାଙ୍କ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ଗାନ କରନ୍ତୁ ।

ଯୀଶୁ ଓ ପୁରାତନ ନୟନର ଲେଖାସମୂହ

^{୧୭} ଭୂମ୍ଭେମାନେ ଭାବନାହିଁ ଯେ ମୁଁ ମୋରାଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ନୟନ କିମ୍ପା ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତାଙ୍କ ଗିରା ନଷ୍ଟ କରିବାକୁ ଆସିଛି । ମୁଁ ସେମାନଙ୍କ ଉପଦେଶ ନଷ୍ଟ କରିବାକୁ ଆସିନାହିଁ । ବରଂ ମୁଁ ସେମାନଙ୍କ ଉପଦେଶଗୁଡ଼ିକର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅର୍ଥ ପ୍ରକାଶିତ କରିବାକୁ ଆସିଛି ।^{୧୮} ମୁଁ ଭୂମ୍ଭକୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି, ଏ ପୃଥିବୀ ଓ ଆକାଶ ସମାପ୍ତ ନ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଓ ସବୁ କଥା ନ ଘଟିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହି ନୟନମୁଖ ଅକ୍ଷରଟିଏ କି ବହୁଟିଏ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଲୋପ ପାଇବନାହିଁ ।^{୧୯} ଏଣୁ ଲୋକେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆଦେଶ ମାନିବା ଉଚିତ, ଏପରିକି ମହତ୍‌ପୁଣ୍ଡ ଦେଖା ଯାଉ ନଥିବା କ୍ଷେତ୍ର ଆଦେଶଟିଏ ମଧ୍ୟ ମାନିବା ଉଚିତ । ଯେଉଁଲୋକ ଆଦେଶ ପାଳିବାକୁ ମନାକରେ ଓ ଅନ୍ୟଲୋକଙ୍କୁ ଆଦେଶ ନ ପାଳିବାକୁ ମନ୍ତ୍ରଣା ଦିଏ, ସେ ସ୍ୱର୍ଗ-ରାଜ୍ୟରେ ଅତି ନ୍ୟୁନ ବୋଲି ଗଣିତ ହେବ । କିନ୍ତୁ ଯେଉଁଲୋକ ସେ ନୟନ ମାନେ ଓ ଅନ୍ୟକୁ ମାନ ଚଳିବାକୁ ଶିଖାଏ, ସେ ସ୍ୱର୍ଗ-ରାଜ୍ୟରେ ମହାନ ହେବ ।^{୨୦} ମୁଁ ଭୂମ୍ଭକୁ କହୁଛି ଯେ, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଅନୁସାରେ ଆଚରଣ କରି ଭୂମ୍ଭେମାନେ ଧର୍ମ-ଶାସ୍ତ୍ର ଓ ଫାରୁଗୀ* ମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଆଗେଇ ଯାଅ । ତା'ନହେଲେ ଭୂମ୍ଭେ ସ୍ୱର୍ଗ-ରାଜ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିପାରବ ନାହିଁ ।

ଯୀଶୁ କ୍ରେଧ ବିଷୟରେ ଗିରା ବଅନ୍ଧ

^{୨୧} ଭୂମ୍ଭେମାନେ ଶୁଣିଛ ଯେ, ଆମ୍ଭର ପୂର୍ବପୁରୁଷମାନଙ୍କୁ କୁହା ଯାଇଥିଲା: 'ନରହତ୍ୟା କରନାହିଁ ।* ଯେଉଁଲୋକ ନରହତ୍ୟା କରେ, ସେ ବିରୁଦ୍ଧସ୍ଥାନରେ ବିରୁଦ୍ଧ ହେବ ।'^{୨୨} କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଭୂମ୍ଭେମାନଙ୍କୁ କହୁଛି ଯେ, ଭୂମ୍ଭେମାନେ ଅନ୍ୟ ଉପରେ ଗ୍ରାହ ନାହିଁ, କାରଣ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକ ଭୂମ୍ଭେର ଭାଇପରି ଅଟେ । ତେଣୁ ଯଦି ଭୂମ୍ଭେ ଅନ୍ୟ ଉପରେ ଗ୍ରାହଣ, ତେବେ ଭୂମ୍ଭେ ମଧ୍ୟ ବିରୁଦ୍ଧସ୍ଥାନରେ ବିରୁଦ୍ଧ

ଫାରୁଗୀ ଯିହୁଦୀ ଧର୍ମର ନୀତି-ନୟନ ଓ ପ୍ରଥାମାନ ଚଳୁଥିବା ଧାର୍ମିକ ଗୋଷ୍ଠୀ ।
'ନରହତ୍ୟା କରନାହିଁ' ଯାତ୍ରା ୨୦:୧୩; ଦ୍ୱି.ବିବରଣ ୫:୧୭ ।

ହେବ । ଭୂମ୍ଭେମାନେ ଯଦି ଅନ୍ୟକୁ ଅପମାନ ଦେଇ ଖଣ୍ଡପ କଥା କୁହ ତେବେ ଭୂମ୍ଭକୁ ସିଦ୍ଧିପାଇଁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ବିଗୁଣକର୍ତ୍ତା* ବିଗୁଣିତ ହେବାକୁ ହେବ । ଯଦି ଅନ୍ୟକୁ ମୂର୍ଖ ବୋଲି କୁହ ତେବେ ଭୂମ୍ଭକୁ ନରକର ନିର୍ଥା ଭିତରେ ପକାଇ ଦିଆଯିବ ।

^{୨୩}ଯେତେବେଳେ ଭୂମ୍ଭେମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନିକଟକୁ ଭୂମ୍ଭମାନଙ୍କର ଉତ୍ସର୍ଗ-ଦାନ ଆଣ, ସେତେବେଳେ ଅନ୍ୟ ଲୋକମାନଙ୍କ ବିଷୟ ଚିନ୍ତା କର । ଯଦି ବେଦୀ ଉପରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଉତ୍ସର୍ଗ-ଦାନ ଦେବାବେଳେ ଭୂମ୍ଭର ମନ ପଡ଼ିଯାଏ ଯେ, ଭୂମ୍ଭ ବିରୁଦ୍ଧରେ କାହାର କିଛି କଥା ଅଛି, ^{୨୪}ତେବେ ଭୂମ୍ଭର ଉତ୍ସର୍ଗ-ଦାନ ସେହିଠାରେ ଛାଡ଼ ଦେଇ ସେହି ଲୋକଟି ପାଖକୁ ଯାଅ ଏବଂ ତା ସହତ ଗାଳି ସ୍ଥାପନ କର, ତା'ପରେ ଆସି ଭୂମ୍ଭର ଉତ୍ସର୍ଗ-ଦାନ ଅର୍ପଣ କର ।

^{୨୫}ଯଦି ଭୂମ୍ଭର ଗତୁ ଭୂମ୍ଭକୁ ବିଗୁଣକର୍ତ୍ତାକୁ ନେଇ ଯାଉଅଛି ତେବେ ବିଗୁଣକର୍ତ୍ତାକୁ ସିଦ୍ଧି ପୂର୍ବରୁ ତା' ସହତ ଗ୍ରୀପୁ ବନ୍ଧୁତା ସ୍ଥାପନ କର । ନଚେତ ଭୂମ୍ଭର ଗତୁ ବିଚାରପତିଙ୍କ ହାତରେ ଦେଇଦିଏ ଓ ଶେଷରେ ବିଚାରପତି ଭୂମ୍ଭକୁ ସିପାହୀ ହାତରେ ଦେବେ, ତା'ପରେ ଭୂମ୍ଭେ କାରାଗାରରେ ବନ୍ଦୀ ହୋଇ ଯିବ । ^{୨୬}ସୁଦ୍ଧା ଭୂମ୍ଭକୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି, ଯେଉଁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭୂମ୍ଭେ ପାହୁଳ-ପାହୁଳ କରି ନ ଚାଲୁଛି, ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କାରାଗାର ଭିତରୁ ବାହାର ଆସି ପାରବ ନାହିଁ ।

ଯାଗୁ ଯୌନଗତ ପାପ ସମ୍ପର୍କରେ ଗଣା ଦିଅନ୍ତୁ

^{୨୭}ଭୂମ୍ଭେମାନେ ଏ କଥା କୁହା ଯାଇଥିବାର ଶୁଣିଛି ଯେ, 'ବ୍ୟଭିଚାର କରନାହିଁ' ।* ^{୨୮}କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଭୂମ୍ଭକୁ କହୁଛି ଯେ, ଯଦି କେହି ଲୋକ କୌଣସି ସ୍ତ୍ରୀ ଦେଖେ ଓ ତା'ସହତ ବ୍ୟଭିଚାର କରିବା ପାଇଁ ଚାହେଁ, ତେବେ ସେ ନିଜ ମନ ଭିତରେ ସେହି ସ୍ତ୍ରୀ ସହତ ବ୍ୟଭିଚାର କରି ସାରିଲୁଣି । ^{୨୯}ଯଦି ଭୂମ୍ଭର ଡାହାଣ ଆଖି ଭୂମ୍ଭର ପାପର କାରଣ ହୁଏ, ତେବେ ସେହି ଆଖିଟିକୁ କାଟି ଫେଜି ଦିଅ । ଭୂମ୍ଭର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗରୀର ନରକରେ ପଡ଼ିବା ଅପେକ୍ଷା ଗରୀରର ଗୋଟିଏ ଅଙ୍ଗ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯିବା ଭଲ । ^{୩୦}ଯଦି ଭୂମ୍ଭର ଡାହାଣ ହାତଟି ଭୂମ୍ଭ ପାପର କାରଣ ହୁଏ, ତାକୁ କାଟି ଫେଜି ଦିଅ । କାରଣ ଭୂମ୍ଭର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗରୀର ନରକରେ ପଡ଼ିବା ଅପେକ୍ଷା ଗରୀରର ଗୋଟିଏ ଅଙ୍ଗ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯିବା ଭଲ ।

ଯାଗୁ ଛାଡ଼ପତ୍ର ସମ୍ପର୍କରେ ଗଣା ଦିଅନ୍ତୁ

^{୩୧}ଏକଥା ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇଛି ଯେ, 'ଯେଉଁଲୋକ ତାର ପତ୍ନୀକୁ ଛାଡ଼ପତ୍ର ଦିଏ, ସେ ତା ପତ୍ନୀକୁ ଛାଡ଼ପତ୍ର ପାଇଁ

ଲଖିତ ରୂପରେ ଗୋଟିଏ ସୂଚନା ଦେବ ।'* ^{୩୨}କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଭୂମ୍ଭମାନଙ୍କୁ କହୁଛି ଯେ, ଯଦି କେହି ନିଜର ପତ୍ନୀକୁ ଛାଡ଼ପତ୍ର ଦିଏ, ସେ ତାହାକୁ ବ୍ୟଭିଚାର ଦୋଷରେ ଦୋଷୀ କରିଥାଏ । ଯଦି ତାହାର ପତ୍ନୀ ଅନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତି ସହତ ଯୌନ ସଂପର୍କ ରଖିଥାଏ, ତେବେ କେବଳ ସେ ତାହାକୁ ଛାଡ଼ପତ୍ର ଦେଇ ପାରବ । ଯଦି କୌଣସି ଲୋକ ଛାଡ଼ ପତ୍ର ପାଇଥିବା ସେହି ପତ୍ନୀକୁ ବିବାହ କରେ ତେବେ ସେ ମଧ୍ୟ ବ୍ୟଭିଚାର ପାପରେ ଦୋଷୀ ହୁଏ ।

ଗପ ସମ୍ପର୍କରେ ଯାଗୁକର ଗଣା

^{୩୩}ଏକଥା ଭୂମ୍ଭେ ଶୁଣିଛି ଯେ ଆମର ପୂର୍ବପୁରୁଷମାନଙ୍କୁ କୁହାଯାଇ ଥିଲା: 'ଭୂମ୍ଭେମାନେ କରୁଥିବା ଗପ କେବେ ହେଲେ ଭାଙ୍ଗି ନାହିଁ ଓ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସେହି ସବୁ ପାଳନ କର ।'* ^{୩୪}କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଭୂମ୍ଭକୁ କହୁଛି ଯେ, ଆଉଁ ଗପ କରନାହିଁ । ସ୍ୱର୍ଗର ନାମରେ ଗପ କର ନାହିଁ, କାରଣ ତାହା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସିଦ୍ଧିସଦନ । ^{୩୫}ପୁତ୍ରୀ ନାମରେ ଗପ ନଅନାହିଁ । କାରଣ ତାହା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ପାଦ-ପାଠ । ସିରଗାଳମ ନାମରେ ଗପ ନଅ ନାହିଁ । କାରଣ ତାହା ମହାରାଜା(ପରମେଶ୍ୱର)ଙ୍କ ନଗରୀ । ^{୩୬}ନିଜ ମୁଣ୍ଡ ଛୁଇଁ ଗପ ନଅ ନାହିଁ, କାରଣ ତା'ର ଗୋଟିଏ ବାଳକୁ ବି ଭୂମ୍ଭେ କଳା ବା ଧଳା କରି ପାରବନାହିଁ । ^{୩୭}ଯଦି ଭୂମ୍ଭେ ଠିକ୍ ମନେ କରୁଛି ତେବେ ହିଁ କୁହ ଏବଂ ଭୂମ୍ଭେ ଯଦି ଭୁଲ ବୋଲି ମନେ କରୁଛି ତେବେ ନା କୁହ । 'ହିଁ' ବା 'ନା' ଠାରୁ ଅଧିକା ବିଷୟ ପାପଭାଗ(ଶୟତାନ)ଠାରୁ ଆସିଥାଏ ।

ଯାଗୁ ବଦନ: ପ୍ରତିଶୋଧ ମନରାବ ରଖ ନାହିଁ

^{୩୮}ଭୂମ୍ଭେ ଶୁଣିଛି ଯେ ଏକଥା କୁହା ଯାଇଛି: 'ଆଖି ବଦଳରେ ଆଖି ଓ ଦାନ୍ତ ବଦଳରେ ଦାନ୍ତ ।'* ^{୩୯}କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଭୂମ୍ଭକୁ କହୁଛି ଯେ କୌଣସି ମନ୍ଦ ଲୋକର ବିରୁଦ୍ଧରେ ଠିଆ ହୁଅନାହିଁ । ବରଂ ଯଦି କେହି ଭୂମ୍ଭର ଡାହାଣ ଗାଲରେ ଚାପୁଡ଼ାଟିଏ ମାରେ ତେବେ ଭୂମ୍ଭେ ତା ଆଡ଼କୁ ଆର ଗାଲଟି ମଧ୍ୟ ଦେଖେଇ ଦିଅ । ^{୪୦}ଯଦି କେହି ଭୂମ୍ଭ ବିରୁଦ୍ଧରେ ବିଗୁଣକର୍ତ୍ତାଙ୍କୁ ମକଦ୍ଦମା କରି ଭୂମ୍ଭର କୁଆଁଟି ନେବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରେ, ତେବେ ଭୂମ୍ଭେ ତାକୁ ଭୂମ୍ଭର ଚାପରଟି ମଧ୍ୟ ଦେଇ ଦିଅ । ^{୪୧}ଯଦି କେହି ଭୂମ୍ଭକୁ ତା ସହତ ଗୋଟିଏ କୋମ୍ପ ଚାଲିବାକୁ ବାଧ୍ୟ କରେ ତେବେ ଭୂମ୍ଭେ ତା ସହତ ଦୁଇ କୋମ୍ପ ଚାଲି ଯାଅ । ^{୪୨}ଯଦି କେହି ଭୂମ୍ଭକୁ କିଛି ମାରେ, ତେବେ ତାହା ତାହାକୁ ଦିଅ । କେହି ଯଦି ଭୂମ୍ଭଠାରୁ ଧାର ନେବାକୁ ଇଚ୍ଛାକରେ, ତେବେ ତାହାକୁ ମନା କରନାହିଁ ।

ସିଦ୍ଧିପାଇଁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ-ବିଗୁଣକର୍ତ୍ତା ମୂଳ ଗ୍ରୀକ୍ ଭାଷାରେ ସାହେଦୁନ । ଏହା ଅର୍ଥାତ୍ ପର ମଧ୍ୟ କାମକରେ ।
'ବ୍ୟଭିଚାର କରନାହିଁ' ଯାତ୍ରା ୨୦:୧୪; ଦି.ବିବରଣ ୫:୧୮ ।

'ଯେଉଁଲୋକ ତାର ... ସୂଚନା ଦେବ' ଦି.ବିବରଣ ୨୪:୧ ।
'ଭୂମ୍ଭେମାନେ କରୁଥିବା ... ପାଳନ କର' ଲେବାୟ ୧୯:୧୨ ଗଣନା ୩୦:୨; ଦି.ବିବରଣ ୨୩:୨୧ ।
'ଆଖି ବଦଳରେ ... ଦାନ୍ତ' ଯାତ୍ରା. ୨୧:୨୪; ଲେବାୟ ୨୪:୨୦

ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପ୍ରେମ କର

^{୧୩}ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣିଛ ଯେ ଏକଥା କୁହା ଯାଇଛି: ‘ତୁମ୍ଭର ପଡୋଶୀଙ୍କୁ ପ୍ରେମ କର ଓ ଗର୍ଭମାନଙ୍କୁ ପ୍ତୁଷ୍ଟା କର ।’*
^{୧୪}କିନ୍ତୁ ମୁଁ କହୁଛି: ତୁମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭର ଶତ୍ରୁକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରେମ କର । ତୁମ୍ଭକୁ ଯାତନା ଦେଉଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କର ।
^{୧୫}ତାହେଲେ ତୁମ୍ଭେ ସ୍ୱର୍ଗରେ ରହୁଥିବା ପରମ-ପିତାଙ୍କ ଯଥାର୍ଥ ସମ୍ମାନ ହୋଇ ପାରବ । ପରମ-ପିତା, ଭଲ ଲୋକ ଓ ମମ ଲୋକ ଉଭୟଙ୍କ ଉପରେ ତାହାଙ୍କ ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧତ କରନ୍ତି । ସେ ଭଲ କାମ କରୁ ଥିବା ଲୋକ ଓ ମମ କାମ କରୁଥିବା ଲୋକ, ଉଭୟଙ୍କ ଉପରେ ବର୍ଷା ବର୍ଷାନ୍ତି ।
^{୧୬}ଯେଉଁମାନେ ତୁମ୍ଭକୁ ପ୍ରେମ କରୁଛନ୍ତି, ତୁମ୍ଭେ ଯଦି କେବଳ ସେହିମାନଙ୍କୁ ପ୍ରେମ କରିବ ତେବେ ତୁମ୍ଭେମାନେ କୌଣସି ପୁରସ୍କାର ପାଇବନାହିଁ? ଏପରିକି କରଥାପାୟକାରୀ* ମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହା କରନ୍ତି?
^{୧୭}ଯଦି ତୁମ୍ଭେ କେବଳ ନିଜ ଭାଇ-ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କାର କର ତେବେ ତୁମ୍ଭେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କଠାରୁ କ’ଣ ଅଧିକ କଲ? ବ୍ୟତିମାନେ କ’ଣ ଏଭଳି କରନ୍ତିନାହିଁ କି? ^{୧୮}ଏଣୁ ସ୍ୱର୍ଗରେ ରହୁଥିବା ତୁମ୍ଭର ପରମ-ପିତା ଯେପରି ସିଦ୍ଧ, ତୁମ୍ଭେମାନେ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ସିଦ୍ଧ ହୁଅ ।

ଦାନ କ୍ଷୟରେ ଯିଶୁଙ୍କ ଉପଦେଶ

୨ “ସାବଧାନ ରୁହ । ଯେତେବେଳେ ଭଲ କାମକର, ଲୋକମାନଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚଳିତା ପାଇଁ କରନାହିଁ । ଲୋକମାନେ ତାହା ଦେଖନ୍ତୁ ବୋଲି ତୁମ୍ଭେ ସେଗୁଡ଼ିକ କରନାହିଁ । ତାହେଲେ ତୁମ୍ଭେ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଥିବା ତୁମ୍ଭର ପରମ-ପିତାଙ୍କ ଠାରୁ ପୁରସ୍କାର ପାଇ ପାରବନାହିଁ ।
^୩ଏଣୁ ଯେତେବେଳେ ତୁମ୍ଭେ କୌଣସି ଦାନ-ଦୁଃଖୀକୁ ଦାନ ଦେଉଛ, ସେତେବେଳେ ତାର ଘୋଷଣା କରନାହିଁ । ଲୋକଙ୍କ ପ୍ରଶଂସା ପାଇବା ପାଇଁ କପଟି ଲୋକେ ପ୍ରାର୍ଥନା-ଗୂଢ଼ ଓ ଗଳ୍ପମାନଙ୍କରେ ତୁରାବଦାଳ ସେଭଳି ପ୍ରଚାର କରଥାନ୍ତି । ମୁଁ ତୁମ୍ଭକୁ ସତ୍ୟକଥା କହୁଛି ଯେ ସେମାନେ ତାହାଙ୍କର ପ୍ରତିଫଳ ପାଇ ସାରିଲଣି ।
^୪ଯେତେବେଳେ ତୁମ୍ଭେ କୌଣସି ଦାନ-ଦୁଃଖୀଙ୍କୁ ଦାନ ଦେଉଛ, ସେତେବେଳେ ତୁମ୍ଭର ଡାହାଣ ହାତ କ’ଣ କରୁଛି, ସେ କ୍ଷୟରେ ବାମ ହାତକୁ ମଧ୍ୟ ଢାଣିବାକୁ ସୁଯୋଗ ଦିଅନାହିଁ । ତୁମ୍ଭେ କ’ଣ କରୁଛ, ତାହା ଯେପରି କେହି ନ ଦାଖଲ ।
^୫ତୁମ୍ଭର ଦାନ ଗୋପନରେ ହେବା ଉଚିତ । ତୁମ୍ଭର ପରମ-ପିତା ଗୋପନରେ କରାଯାଇଥିବା କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଦେଖି ପାରନ୍ତି । ସେ ତୁମ୍ଭକୁ ତାର ପ୍ରତିଫଳ ଦେବେ ।

ପ୍ରାର୍ଥନା କ୍ଷୟରେ ଯିଶୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା

^୧ତୁମ୍ଭେ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲବେଳେ କପଟୀମାନଙ୍କ ପରି ହୁଅ

ନାହିଁ । କାରଣ ସେମାନେ ଯିହୁଦୀ ପ୍ରାର୍ଥନା-ଗୂଢ଼ ଓ ଗଳ୍ପ-ମୁଣ୍ଡରେ ଠିଆହୋଇ ବଡ଼ପାଟିରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରବାକୁ ଭଲ ପାଆନ୍ତି, ଯେପରି ଲୋକେ ତାହାଙ୍କୁ ଦେଖି ପାରବେ । ମୁଁ ତୁମ୍ଭକୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି ଯେ ସେମାନଙ୍କୁ ତାର ପୁଣ୍ୟ ପ୍ରତିଫଳ ଦିଆଯାଇ ସାରିଲଣି ।
^୨କିନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭେ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲବେଳେ ତୁମ୍ଭ ବଖିବ ଭିତରକୁ ଯାଅ । କବାଟ ବନ୍ଦକରି ତୁମ୍ଭର ପରମ-ପିତାଙ୍କୁ ଗୋପନରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କର । ତୁମ୍ଭର ପରମ-ପିତା ଗୋପନରେ କରୁଥିବା ତୁମ୍ଭ କାମ ଗୁଡ଼ିକୁ ଦେଖି ପାରନ୍ତି । ସେ ତୁମ୍ଭକୁ ତାର ପ୍ରତିଫଳ ଦେବେ ।
^୩ତୁମ୍ଭେ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲବେଳେ ଯେଉଁମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚଳିତ ନାହିଁ ସେମାନଙ୍କ ଭଳି ନିରର୍ଥକ କଥା ବାରମ୍ବାର କୁହନାହିଁ । ସେମାନେ ଭାବନ୍ତି ଯେ, ବହୁତ କଥା କହିବା ଯୋଗୁଁ ତାହାଙ୍କ କଥା ପରମେଶ୍ୱର ଶୁଣିବେ ।
^୪ଏଣୁ ତୁମ୍ଭେ ସେମାନଙ୍କ ଭଳି ହୁଅନାହିଁ । କାରଣ ତୁମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭର ପରମପିତାଙ୍କୁ କିଛି ମାଗିବା ପୂର୍ବରୁ ସେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ପ୍ରୟୋଜନୀୟ ବିଷୟ ନାହାନ୍ତି ।
^୫ଏଣୁ ଏହି ଭଳି ପ୍ରାର୍ଥନା କର:

- ^୬ହେ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଥିବା ଆତ୍ମର ପରମ-ପିତା । ତୁମ୍ଭର ନାମ ସବୁବେଳେ ପବିତ୍ର ହେଉ ।
- ^୭ତୁମ୍ଭର ସ୍ୱର୍ଗ-ରାଜ୍ୟ ଏ ପୃଥିବୀକୁ ଆସ । ସ୍ୱର୍ଗରେ ତୁମ୍ଭ ଇଚ୍ଛା ସଫଳ ହେବାଭଳି ଏ ପୃଥିବୀରେ ବି ତୁମ୍ଭ ଇଚ୍ଛା ସଫଳ ହେଉ ।
- ^୮ଆତ୍ମର ପ୍ରତିଦିନର ଖାଦ୍ୟ ତୁମ୍ଭେ ଦିଅ ।
- ^୯ଆତ୍ମ ପ୍ରତି ତୁଲି କଲି ଲୋକଙ୍କୁ ଆମ୍ଭେ ଯେଉଁପରି କ୍ଷମା କରୁଛୁ, ସେହିପରି ଆମ୍ଭେ କରୁଥିବା ପାପକୁ କ୍ଷମା କର ।
- ^{୧୦}ଆତ୍ମକୁ ପରୀକ୍ଷାରେ ପକାଅ ନାହିଁ । ମାତ୍ର ମମଠାରୁ ରକ୍ଷା କର ।*

^{୧୧}ଏଣୁ ତୁମ୍ଭେ ଯଦି ଲୋକଙ୍କ ଅପରାଧ କ୍ଷମା କରିଦେବ ତେବେ ସ୍ୱର୍ଗରେ ରହୁଥିବା ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ପରମ-ପିତା ତୁମ୍ଭ ଅପରାଧ ପାଇଁ ତୁମ୍ଭକୁ ମଧ୍ୟ କ୍ଷମା କରିଦେବେ ।
^{୧୨}କିନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭେ ଯଦି ଲୋକଙ୍କୁ ତାହାଙ୍କ ପାପ ପାଇଁ କ୍ଷମା ଦେବ ନାହିଁ, ତେବେ ତୁମ୍ଭର ପରମ-ପିତା ମଧ୍ୟ ତୁମ୍ଭ ଅପରାଧ ଗୁଡ଼ିକପାଇଁ ତୁମ୍ଭକୁ କ୍ଷମା ଦେବେ ନାହିଁ ।

ଯିଶୁ ଉପବାସ କ୍ଷୟରେ ଉପଦେଶ ଦେଲେ

^୧ତୁମ୍ଭେ ଉପବାସ କଲବେଳେ ଦୁଃଖିତ ଥିବା ଭଳି ମୁହଁ କରନାହିଁ । କପଟୀମାନେ ସେହିପରି କରଥାନ୍ତି । ତୁମ୍ଭେ କପଟୀଙ୍କ ପରି ହୁଅନାହିଁ । କପଟୀମାନେ ମୁହଁ ଗୁଣାଇ ଲୋକଙ୍କୁ ଦେଖେଇବାକୁ ଚାହାନ୍ତି ଯେ, ସେମାନେ ଉପବାସ କରୁଛନ୍ତି । ମୁଁ ତୁମ୍ଭକୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି ଯେ ସେମାନଙ୍କୁ

‘ତୁମ୍ଭର ... କର’ ଲେବୀୟ:୧୯:୧୮
କରଥାପାୟକାରୀ କର ଥାପାୟକରଣ ପାଇଁ ରୋଗୀମାନେ ଯେଉଁ ଯିହୁଦୀୟଙ୍କୁ ଆଣିଆନ୍ତି ସେମାନେ ବେଳେବେଳେ ଠକିବା ଯୋଗୁଁ ତାଙ୍କୁ ଅନ୍ୟ ଯିହୁଦୀୟ ମାନେ ପ୍ତୁଷ୍ଟା କରୁଥିଲେ ।

ପଦସଂଖ୍ୟା ୧୩ କେତେକ ଗ୍ରୀସ ପୁସ୍ତକ ଏହା ଯୋଗ କରନ୍ତି: “ରାଜ୍ୟ, ଶକ୍ତି, ଓ ମହମା ତୁମର ଯୁଗେ ଯୁଗେ ହେଉ । ଆମେନ ।”

ଏଥିପାଇଁ ପ୍ରତିଫଳ ମିଳିଯାଉଛି ।^{୧୭}ତେଣୁ ଭୂୟେ ଉପବାସ କଲୁବେଳେ ମୁଣ୍ଡରେ ତେଲ ଲଗାଇ ବାଳ ସଜାଡ଼, ଓ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଧୂଆଁ ।^{୧୮}ତାହେଲେ ଭୂୟେ ଉପବାସ କରୁଛ ବୋଲି ଲୋକେ ଜାଣି ପାରନ୍ତେନାହିଁ । ଭୂୟେ ପରମ-ପିତାଙ୍କୁ ଭୂୟେ ସିନା ଦେଖି ପାରୁନାହିଁ, ମାତ୍ର ସେ ଭୂୟକୁ ଉପବାସ କରୁଥିବାର ଦେଖିବେ । କାରଣ ଶୋପନରେ କରାଯାଇଥିବା କାମଗୁଡ଼ିକୁ ପରମ-ପିତା ଦେଖନ୍ତି । ସେ ଭୂୟକୁ ତାର ପ୍ରତିଫଳ ଦେବେ ।

ପରମେଶ୍ୱର ଧନ ଅପେକ୍ଷା ମହାନ

^{୧୯}ନିଜ ପାଇଁ ଏ ସଂସାରରେ ଧନ-ସଞ୍ଚୟ କରନାହିଁ । ଏଠାରେ ଯୋକ ଓ କଳଙ୍କ ଲାଗି ତାକୁ ନଷ୍ଟ କରିଦେବେ । ଚୋର ପଶି ସିଫି କାଟି ଚୋରି କରିନେବ ।^{୨୦}ବନ୍ଦ ନିଜ ପାଇଁ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଧନ-ସଞ୍ଚୟ କର । ସେଠାରେ ତାକୁ ପୋକ କିମ୍ବା କଳଙ୍କ ନଷ୍ଟ କରି ପାରବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ଚୋର ବି ସିଫି କାଟି ସେହଧନ ଚୋରାଇ କରି ନେଇ ପାରବ ନାହିଁ ।^{୨୧}କାରଣ ଯେଉଁଠାରେ ଭୂୟର ଧନ, ସେଠାରେ ଭୂୟର ମନ ।

^{୨୨}ଆଖି ଗରୀର ପାଇଁ ଆଲୋକ ସରୁପ । ଏଣୁ ଭୂୟ ଆଖି ଯଦି ଠିକ୍ ଥିବ, ତେବେ ଭୂୟର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗରୀର ଆଲୋକମୟ ହେବ ।^{୨୩}କିନ୍ତୁ ଭୂୟର ଆଖି ଯଦି ଖରାପ, ତେବେ ଭୂୟର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗରୀର ଅନ୍ଧକାର(ପାପ)ମୟ ହୋଇଯିବ । ଭୂୟ ଭିତରର ସେହି ଏକମାତ୍ର ଆଲୋକ ଯଦି ଅନ୍ଧକାରମୟ ହୋଇଯାଏ, ତେବେ ସେ ଅନ୍ଧକାର କେତେ ଘନୀଭୂତ ନ ହେବ !

^{୨୪}ନିଶେ କେବେହେଲେ ଏକାକୀବେଳେ ଦୁଇଦଣ ମାଲିକଙ୍କ ସେବକ ହୋଇ ପାରବନାହିଁ । କାରଣ ସେ ନିଶକୁ ଘୁଣା କରିବ, ଓ ଅନ୍ୟ ନିଶକୁ ଭଲ ପାଇବ । କିମ୍ବା ନିଶେ ମାଲିକ ପ୍ରତି ଅନୁରକ୍ତ ରହିବ ଓ ଅନ୍ୟ ନିଶକୁ ହେୟ ଜ୍ଞାନ କରିବ । ଭୂୟେ ଏକା ସାଙ୍ଗରେ ପରମେଶ୍ୱର ଓ ଧନ ଉଭୟଙ୍କ ସେବା କରି ପାରବନାହିଁ ।

ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣକୁ ପ୍ରଥମସ୍ଥାନ ଦିଅ

^{୨୫}ଅତଏବ ମୁଁ ଭୂୟକୁ କହୁଛି, ବଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ଖାଇବା ପିଇବା ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା କରନାହିଁ । ନିଶ୍ଚିତ ରୂପରେ ନିର୍ବାନ ଖାଦ୍ୟ ଅପେକ୍ଷା, ଓ ଗରୀର ପୋଷାକ ଅପେକ୍ଷା ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ।^{୨୬}ଆକାଶର ପକ୍ଷୀମାନଙ୍କୁ ଦେଖ । ସେମାନେ ବିହନ ସୁଶନ୍ତି ନାହିଁ, କି ଅମଳ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ଅମାରରେ ଖାଦ୍ୟଗଣ୍ୟ ବି ନପେଲ ରଖନ୍ତି ନାହିଁ । ତଥାପି ସ୍ୱର୍ଗରେ ରହୁଥିବା ଭୂୟର ପରମ-ପିତା ସେମାନଙ୍କୁ ଖାଇବାକୁ ଦିଅନ୍ତି । ଭୂୟେ ଜାଣିଛ ଯେ ଭୂୟେମାନେ ସେମାନଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟନ୍ତି ?^{୨୭}ଭୂୟ ଭିତରେ ଏପରି କେହି ନାହିଁ, ଯେକି ଚିନ୍ତାଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇ ନିଜ ନିର୍ବାନ-କାଳ ସହିତ ଯତ୍ନ ହେଲେ ସମୟ ଯୋଗ କରି ପାରବ ।

^{୨୮}ଭୂୟେ ପୋଷାକ ବିଷୟରେ କାହିଁକି ଚିନ୍ତା କରୁଛ ? କ୍ଷେତ୍ରର ଫୁଲଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ଭାବି ଦେଖ ! ଦେଖ, ସେମାନେ କିପରି ଫୁଟୁଛନ୍ତି । ସେମାନେ କୌଣସି କାମ

କରନ୍ତି ନାହିଁ, କି ନିଜ ପାଇଁ ପୋଷାକ ତିଆରି କରନ୍ତି ନାହିଁ ।^{୨୯}କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଭୂୟକୁ କହୁଛି ମହାନ ଓ ଧନୀଗୁଣା ଶଲମୋନ ନିଜର ସମସ୍ତ ବୈଭବ ଥାଇ ମଧ୍ୟ ସେ ନିଜକୁ ସ୍ତ୍ରୀସ୍ତ୍ରୀତ କରପାର ନଥିଲେ ।^{୩୦}ପଡ଼ିଆର ସେହି ଘାସ ଆଦି ବଞ୍ଚିଛି, କିନ୍ତୁ କାଲିକି ତାକୁ ବୁଲିଲେ ପକେଇ ଦିଆଯିବ । ତଥାପି ଯଦି ପରମେଶ୍ୱର ତାକୁ ଏଭଳି ସୁନ୍ଦର ବେଶ ଦେଇଛନ୍ତି, ତେବେ ସେ କ'ଣ ଭୂୟକୁ ପିନ୍ଧିବାପାଇଁ ଅଧିକ ଦେବନାହିଁ ? ତେବେ ଭୂୟେମାନେ କାହିଁକି ଏତେ ଅଳ୍ପ ବିଶ୍ୱାସ ରଖୁଛ ?^{୩୧}ଏଣୁ ଚିନ୍ତାଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇ କୁହନାହିଁ ଯେ ଆମେ କ'ଣ ଖାଇବା, କ'ଣ ପିଇବା ବା କ'ଣ ପିନ୍ଧିବା ?^{୩୨}ଯେଉଁଲୋକମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଜାଣନ୍ତିନାହିଁ, ସେମାନେ ଏସବୁ ପଛରେ ଚୋଡ଼ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସ୍ୱର୍ଗରେ ରହୁଥିବା ଭୂୟର ପରମ-ପିତା ଜାଣନ୍ତି ଯେ, ଏସବୁ ନିଶ୍ଚୟ ଭୂୟମାନଙ୍କର ଦରକାର ।^{୩୩}ଏଣୁ ଆଗ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣ୍ୟ ଓ ଉତ୍ତମକାର୍ଯ୍ୟ ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତାକର । ଭୂୟେ ଯେଉଁସବୁ ଭଲ କାମ କରିବା ପରମେଶ୍ୱର ଚାହାନ୍ତି, ସେଗୁଡ଼ିକ କର । ତାହେଲେ ଏହସବୁ ବିଷୟଗୁଡ଼ିକ ଭୂୟକୁ ଯୋଗାଇ ଦିଆଯିବ ।^{୩୪}ଆସନ୍ତାକାଲି ପାଇଁ ଚିନ୍ତା କରନାହିଁ, କାରଣ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନର କୌଣସି ନା କୌଣସି ସମସ୍ୟା ଥାଏ । କାଲିର ଚିନ୍ତା କାଲି ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ।

ଲୋକଙ୍କ ଚିହ୍ନିବା ପାଇଁ ଯାସୁକ ଉପବେଶ

୭ “ଅନ୍ୟର ବିଚାର କରନାହିଁ । ତାହେଲେ ପରମେଶ୍ୱର ଭୂୟର ବିଚାର କରିବେ ନାହିଁ ।^୧ଭୂୟେ ଅନ୍ୟର ବିଚାର କଲେ ଠିକ୍ ସେହିଭଳି ଭୂୟର ବି ବିଚାର କରିଯିବ । ଭୂୟେ ଅନ୍ୟକୁ ଯେଉଁଥିରେ ତରଳିବ ପରମେଶ୍ୱର ଭୂୟକୁ ସେହିଥିରେ ତରଳିବେ । ଭୂୟେ ଅନ୍ୟକୁ କ୍ଷମା ଦେଲେ, ଭୂୟକୁ ବି କ୍ଷମା ଦିଆଯିବ ।^୨ଭୂୟେ ଭୂୟ ଭଲ ଆଖିରେ ପଢ଼ୁଥିବା କାଠଗୁଣ୍ଡିଟି ପ୍ରତି କାହିଁକି ନିଜର ଦେଉଛ କିନ୍ତୁ ଭୂୟ ନିଜ ଆଖିରେ ପଢ଼ୁଥିବା କାଠଖଣ୍ଡଟି ଦେଖିପାରୁନାହିଁ ?^୩ଭୂୟ ନିଜ ଆଖିରେ କାଠଖଣ୍ଡଟିଏ ପଢ଼ୁଥିବା ବେଳେ ଭୂୟେ ଭୂୟର ଭଲକୁ କିପରି କହିପାରୁଛ ଯେ, ଦେଖାଅ, ମୁଁ ଭୂୟ ଆଖିରୁ କାଠଗୁଣ୍ଡିଟି କାଢ଼ିଦେବ !^୪ରେ କପଟୀ, ଆଗ ନିଜ ଆଖିରୁ କାଠଖଣ୍ଡଟି ବାହାର କର । ତାହେଲେ ଭୂୟେ ନିଜେ ଠିକ୍ ଭାବରେ ଦେଖି ପାରବ ଓ ତା'ପରେ ଭୂୟେ ଭୂୟ ଭଲର ଆଖିରୁ କାଠଗୁଣ୍ଡିଟି କାଢ଼ି ଆଣି ପାରବ ।

^୫କୁକୁରମାନଙ୍କୁ ପବ୍ତ ବସୁ ଦିଅନାହିଁ, କାରଣ ସେମାନେ ବୁଲି ପଡ଼ି ଭୂୟକୁ କାମୁଡ଼ି ପାରନ୍ତି । ସୁଷ୍ପରମାନଙ୍କ ଆଗରେ ନିଜର ମୋତି ପକାଅ ନାହିଁ, କାରଣ ସେମାନେ ମୋତିକୁ ଗୋଡ଼ରେ ଦଳି ଦେଇ ଚାଲିଯିବେ ।

ଯାସାସବୁ ଚାହୁଁଛ, ସେଥିପାଇଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନିକଟରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଥାଅ

^୬ମାନ ସେଥିପରେ ପରମେଶ୍ୱର ତାହା ଭୂୟକୁ ଦେବେ । ଖୋଦ ଏବଂ ଭୂୟେ ପାଇବ । ସ୍ୱାରରେ ଠକ୍ ଠକ୍ କରି ଓ ତାହା ଭୂୟପାଇଁ ଖୋଲିଯିବ ।^୭କାରଣ ଯେଉଁଲୋକ ମାଗୁଥାଏ,

ସେ ପାଏ । ଯେଉଁଲୋକ ଖୋଦୁଥାଏ, ସେ ପାଏ ଓ ଯେଉଁଲୋକ ସ୍ୱର ଠକ୍ ଠକ୍ କରୁଥାଏ, ତା ପାଇଁ କବାଟ ଖୋଲିଯାଏ ।

“ଭୂମ୍ଭର କାହାର ପୁଅଟିଏ ଅଛି କି? ଯଦି ଭୂମ୍ଭ ପୁଅ ରୋଟି ଖଣ୍ଡିଏ ମାରେ ଭୂମ୍ଭେ କ’ଣ ତାକୁ ପଥରଟିଏ ଦେବ ।^{୧୦}ପୁଅ ମାଛଟିଏ ମାଗିଲେ, ଭୂମ୍ଭେ କ’ଣ ତାକୁ ସାପଟିଏ ଦେବ? ନା! ଭୂମ୍ଭେ ଦେବନାହିଁ?”^{୧୧}ଏପରିକି ଭୂମ୍ଭେ ମମ ଲୋକ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କିଭଳି ଭଲ ଉପହାର ଦେବାକୁ ହୁଏ, ତାହା ଭୂମ୍ଭେ ନାଣ । ତେବେ ସ୍ୱର୍ଗରେ ରହୁଥିବା ଭୂମ୍ଭର ପରମ-ପିତା, ମାଗୁଥିବା ଲୋକକୁ ନିଶ୍ଚୟ କେତେ ଭଲ ଦିନଷ ଦେବେ!

ବ୍ୟବସ୍ଥାର ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଗିଣା

^{୧୨}ଅନ୍ୟମାନେ ଭୂମ୍ଭ ପାଇଁ ଯାହା କରନ୍ତେ ବୋଲି ଭୂମ୍ଭେ ଚାହୁଁଛି, ଭୂମ୍ଭେ ନିଜେ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସେହିଭଳି କର । ଏହା ହିଁ ମୋଗାଙ୍କ ନିୟମ ଓ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟବଦ୍ଧମାନଙ୍କର ଗିଣାର ଅର୍ଥ ।

ସ୍ୱର୍ଗ ଏବଂ ନରକର ମାର୍ଗ

^{୧୩}ସ୍ୱର୍ଗ ପଥରେ କଦ୍ଦାଳ ନେବା ଥିବା ଅଣଓସାରିଆ ଫାଟକ ଦେଇ ପ୍ରବେଶ କର । କାରଣ ଓସାରିଆ ଫାଟକ ପରସ୍ପର ଗୁଣ୍ଡା ନରକ ଆଡ଼କୁ ଯାଏ । ବହୁତ ଲୋକ ସେହି ଗୁଣ୍ଡାରେ ଯାଆନ୍ତି ।^{୧୪}ବାସ୍ତବ ଜୀବନ ପଥରେ ଥିବା ଫାଟକ ବହୁତ ଛୋଟ । ବାସ୍ତବ ଜୀବନ ଆଡ଼କୁ ଥିବା ଗୁଣ୍ଡା ବହୁତ କଠିନ । ଖୁବ୍ କମ୍ ଲୋକ ସେ ଗୁଣ୍ଡା ଖୋଦି ପାଆନ୍ତି ।

ଲୋକମାନଙ୍କ କର୍ମକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କର

^{୧୫}ଉଣ୍ଡ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟବଦ୍ଧଙ୍କ ଠାରୁ ଦୂରରେ ରୁହ । ସେମାନେ ଭୂମ୍ଭ ପାଖକୁ ମେଣ୍ଟା ଭଳି ସରଳ ଓ ଉଦ୍ର ଭାବରେ ଆସନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ପ୍ରକୃତରେ ହିଂସ୍ର ଗଧୁଆ ଭଳି ଅଟନ୍ତି ।^{୧୬}ଭୂମ୍ଭେ ତାହାଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟରୁ ଚିହ୍ନିବ । କଣ୍ଟା ବୁଦାରୁ ଯେପରି ଅଙ୍ଗୁର ମିଳେନାହିଁ କି ବଣ୍ଟୁଆ କଣ୍ଟାଗଛରୁ ଚିମ୍ବିର ଫଳ ଫଳେ ନାହିଁ, ସେହିପରି ଖଣ୍ଡପ ଲୋକଙ୍କ ଭିତରୁ ଭଲ ବନ୍ଧୁ ବାହାର ନଥାଏ ।^{୧୭}ପ୍ରତ୍ୟେକ ଭଲ ଗଛରେ ଭଲ ଫଳ ଫଳେ, କିନ୍ତୁ ଗୋଟିଏ ମମ ଗଛରେ ମମ ଫଳ ଫଳି ପାରବନାହିଁ । କି ଗୋଟିଏ ମମ ଗଛରେ ଭଲ ଫଳ ଫଳି ପାରବନାହିଁ ।^{୧୮}ଯେଉଁ ଗଛରେ ଭଲ ଫଳ ଫଳେ ନାହିଁ, ତାହାକୁ କାଟି ଦିଆଯାଏ ।^{୧୯}ତେଣୁ ମୁଁ ପୁଣିଥରେ କହୁଛି ଯେ ଏହି ଉଣ୍ଡ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଭୂମ୍ଭେ ତାହାଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟରୁ ଚିହ୍ନି ପାରିବ ।^{୨୦}ମୋତେ ‘ପ୍ରଭୁ’ ‘ପ୍ରଭୁ’ କହୁଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକଲୋକ ସ୍ୱର୍ଗ-ଗନ୍ଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିବେ ନାହିଁ । ଯେଉଁଲୋକ ସ୍ୱର୍ଗରେ ରହୁଥିବା ମୋର ପରମପିତାଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଅନୁଯାୟୀ କାମ କରେ, ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି କେବଳ ଇସ୍ରାଏଲରେ ପ୍ରବେଶ କରିବ ।^{୨୧}ସେହି ଶେଷ ଦିନରେ ଅନେକ ଲୋକ ମୋତେ ପଚାରିବେ, ‘ପ୍ରଭୁ, ଆମେ କ’ଣ

ଭୂମ୍ଭ ନାମରେ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟବଦ୍ଧାଣୀ କର ନଥିଲୁ? ଭୂମ୍ଭ ନାମରେ କ’ଣ ଆମ୍ଭେ ଭୂତମାନଙ୍କୁ ବାହାର କରିଦେଇ ନଥିଲୁ? ଆମ୍ଭେ କ’ଣ ଭୂମ୍ଭ ନାମରେ ଅନେକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଦାନକ କାମ କରିନ ଥିଲୁ?’^{୨୨}ତେବେ ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଖୋଲଖୋଲି ଭାବରେ କହିବ ଯେ, ‘ମୁଁ ଭୂମ୍ଭକୁ ଆସିବୋ ନାହିଁନ । ଆମେ କୁଳମାନେ, ମୋ ପାଖରୁ ଗୁଲିଯାଅ ।’

ଗୋଟିଏ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଓ ଗୋଟିଏ ମୂର୍ଖ

^{୨୩}ତେଣୁ ଯେଉଁ ଲୋକ ମୋର ଏହି କଥାଗୁଡ଼ିକ ଶୁଣେ, ଏବଂ ତାହା ମାନି ଚଳେ, ସେ ଲୋକ ପଥର ଉପରେ ଘର ତୋଳିଥିବା ଗୋଟିଏ ବୁଦ୍ଧିମାନ ବ୍ୟକ୍ତିଭଳି ।^{୨୪}ବର୍ଷା ହେଲା, ବଡ଼ ମାଡ଼ ଆସିଲା, ପବନ ବହଲା ଓ ସେ ଘରକୁ ଧକ୍କା ଦେଲା, କିନ୍ତୁ ତଥାପି ସେ ଘର ଭାଙ୍ଗିଲାନାହିଁ । କାରଣ ତାର ମୂଳଦୁଆ ପଥର ଉପରେ ରହିଥିଲା ।^{୨୫}କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ଲୋକ ମୋର ଏହି କଥା ଗୁଡ଼ିକ ଶୁଣେ, କିନ୍ତୁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ମାନି ଚଳେନାହିଁ, ସେ ବାଲି ଉପରେ ଘର ତୋଳିଥିବା ଗୋଟିଏ ମୂର୍ଖ ବ୍ୟକ୍ତି ଭଳି ।^{୨୬}ବର୍ଷା ହେଲା, ବଡ଼ ମାଡ଼ଆସିଲା, ପବନ ବହଲା ଓ ସେ ଘରକୁ ଧକ୍କା ଦେଲା ଏବଂ ସେହି ଘରଟି ପୁଣିପୁଣି ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ିଲା ।”

^{୨୭}ଯୀଶୁଙ୍କର ଏହି ସବୁ କଥା କହିବା ଶେଷହେଲା । ତାହାଙ୍କ ଉପଦେଶ ଶୁଣି ନିମା ହୋଇଥିବା ଲୋକେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ ।^{୨୮}କାରଣ ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କର ଧର୍ମ-ଗାୟାଳି ଭଳି ଉପଦେଶ ନଦେଇ ଅଧିକାର ଥିବା ନିଶେ ଲୋକ ଭଳି ଉପଦେଶ ଦେଉଥିଲେ ।

ଯୀଶୁ ଗୋଟିଏ କୁଷ୍ଠ ରୋଗୀକୁ ସ୍ତବ୍ଧ କରିଲେ

ଯୀଶୁ ପାହାଡ଼ ଉପରୁ ଓହ୍ଲାଇ ତଳକୁ ଆସିଲେ । ଏକ ବିକଟ ନିନ-ସମୂହ ତାହାଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ଲାଗିଲା ।^୧ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ନିଶେ କୁଷ୍ଠରୋଗୀ ଆସି ଯୀଶୁଙ୍କ ଆଗରେ ଆଣ୍ଟୁ ମାଡ଼ି ବସି ପଡ଼ି କହିଲା, “ପ୍ରଭୁ, ଆପଣ ଚାହଁଲେ ମୋତେ ଭଲ କରିଦେଇ ପାରିବେ ।”

^୨ତାପରେ ଯୀଶୁ ହାତ ବଢ଼େଇ କୁଷ୍ଠ ରୋଗୀଟିକୁ ଛୁଇଁଦେଲେ । ସେ କହିଲେ, “ମୁଁ ଚାହୁଁଛି ଭୂମ୍ଭେ ସ୍ତବ୍ଧ ହୁଅ ।” ଏବଂ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ତାର କୁଷ୍ଠରୋଗ ଭଲ ହୋଇଗଲା ।^୩ତାପରେ ଯୀଶୁ ତାହାକୁ କହିଲେ, “ଦେଖ, ଏ ବନ୍ଧୁରେ କାହାକୁ କିଛି କୁହନାହିଁ, ବରଂ ଯାଦକଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଅ ଓ ନିଜକୁ ଦେଖାଅ । ମୋଗାଙ୍କ ଆଦେଶ ଅନୁସାରେ ଉତ୍ସର୍ଗ-ଦାନ ଦିଅ । ଏହା ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଲୋକଙ୍କୁ ଦେଖେଇ ଦିଆଯାଇ ପାରବ ଯେ ଭୂମ୍ଭେ ଭଲ ହୋଇ ଯାଇଛୁ ।”

ଯୀଶୁ ନିଶେ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଦାସକୁ ଭଲ କରିଲେ

^୪ତାପରେ ଯୀଶୁ କଫନୀୟମକୁ ଗଲେ । ନଗର ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କଲବେଳେ ନିଶେ ରୋଗୀୟ ସେନାପତି ତାହାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଲେ ।^୫ସେ ବିନୟ ପୂର୍ବକ କହିଲେ, “ପ୍ରଭୁ, ମୋର ଦାସ ରୋଗରେ ପୀଡ଼ିତ ହୋଇ ଘରେ ବନ୍ଧଣାରେ

ପଢ଼ନ୍ତୁ । ତାକୁ ପକ୍ଷାପାତ ରୋଗ ହୋଇଛି ଓ ସେ ଭୀଷଣ କଷ୍ଟ ପାଇଛି ।”

ତାପରେ ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କୁ କହିଲେ, “ତୁଁ ଯାଇ ତାହାକୁ ଭଲ କରିଦେବ ।”

ସେନାପତି ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ପ୍ରଭୁ, ଆପଣ ଯେ ମୋ ଘରକୁ ଆସିବେ, ତାହାପାଇଁ ମୁଁ ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ । ଆପଣ କେବଳ ଆଦେଶ ଦେଇ ଦିଅନ୍ତୁ । ମୋର ଦାସ ଭଲ ହୋଇଯିବ । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ନଗେ ବଡ଼ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଅଧୀନରେ କାମ କରୁଛି । ମୋ ଅଧୀନରେ କେତେକ ସୈନ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ମୁଁ ନଗେ ସୈନ୍ୟକକୁ ଯଦି କୁହେ, ‘ଯାଅ’, ତେବେ ସେ ଚାଲିଯାଏ । ଅନ୍ୟନଗକୁ ମୁଁ ଯଦି କୁହେ, ‘ଆସ’, ତେବେ ସେ ଆସେ । ମୋର ଦାସକୁ ମୁଁ ଯଦି କୁହେ, ‘ଏହା କର’ ତେବେ ସେ ତାହା କରେ । ତୁମ୍ଭର ମଧ୍ୟ ଏଭଳି ଗଳ୍ପ ଅଛି ବୋଲି ମୁଁ ଜାଣେ ।”

ଯୀଶୁ ଏହା ଶୁଣି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ । ସେ ତାହାଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରୁଥିବା ଲୋକଙ୍କୁ କହିଲେ, “ତୁମ୍ଭକୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି ଯେ ମୁଁ ଏଭଳି ଗଭୀର ବିଶ୍ୱାସ ଇସ୍ରାୟେଲରେ କାହାର ପାଖରେ ପାଇନାହିଁ ।” “ତୁମ୍ଭକୁ ପୁଣି କହି ରଖୁଛି ଯେ, ପୂର୍ବ ଓ ପଶ୍ଚିମରୁ ବହୁତ ଲୋକ ଆସିବେ ଏବଂ ସେମାନେ ଅବୁହାମ, ଇସ୍ରାଏଲ ଓ ଯାକୂବଙ୍କ ସହଜ ସମ୍ପର୍କଦ୍ୱାରା ଭେଦିତ ନିଜ ନିଜ ଆସନ ଗ୍ରହଣ କରିବେ । କିନ୍ତୁ ଗଦ୍ୟର ମୂଳ ପ୍ରକାଶନଙ୍କୁ ଅସାର ଭିତରକୁ ଫିଙ୍ଗି ଦିଆଯିବ । ସେଠାରେ କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି ଓ କଷ୍ଟହେଲୁ ଦାନ୍ତ କଟମଡ଼ କରି ରହବେ ।”

ତାପରେ ଯୀଶୁ ସେନାପତିଙ୍କୁ କହିଲେ, “ତୁମ୍ଭର ବିଶ୍ୱାସ ଲାଗି, ତୁମ୍ଭ ପାଇଁ ତାହା ସମ୍ଭବ ।” ଠିକ୍ ସେହି ସମୟରେ ତାହାଙ୍କର ଦାସ ସ୍ତ୍ରୀ ହୋଇଗଲା ।

ଯୀଶୁ ଅନେକ ଲୋକଙ୍କୁ ସ୍ତ୍ରୀ କଲେ

ଯୀଶୁ ପିତରଙ୍କ ଘରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ସେ ଦେଖିଲେ ଯେ ପିତରଙ୍କ ଗାଈ ଭୀଷଣ ଦୂରରେ ପାଡ଼ିତ ହୋଇ ବିଛଣାରେ ପଡ଼ିଛନ୍ତି । ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କୁ ଛୁଇଁ ଦେଲେ, ଓ ତାହାଙ୍କର ଦୂର ଛାଡ଼ିଗଲା । ତାପରେ ସେ ଉଠି ଯୀଶୁଙ୍କ ସେବା କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

ତେସହସନ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଲୋକେ ତାହାଙ୍କ ପାଖକୁ ଭୂତ-ଗ୍ରସ୍ତ ଅନେକ ଲୋକଙ୍କୁ ଆଣିଲେ । ଯୀଶୁ ଗୋଟିଏ ଆଙ୍କାରେ ସେହି ଭୂତମାନଙ୍କୁ ବାହାର କରିଦେଲେ । ଏହିଭଳି ଯୀଶୁ ସମସ୍ତ ରୋଗୀଙ୍କୁ ଭଲ କରିଦେଲେ । ଉଦ୍‌ବିଷ୍ଣୁଦ୍‌ବକ୍ତା ଯିଶାଇୟଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ପରମେଶ୍ୱର ଯାହା କହୁଥିଲେ ତାହା ସଫଳ ହେବା ପାଇଁ ଯୀଶୁ ଏହି କାମ ଗୁଡ଼ିକ କଲେ:

“ସେ ଆମ୍ଭର ରୋଗ ସବୁ ନେଇନେଲେ ଏବଂ ଆମ୍ଭର ଅସ୍ତ୍ରସ୍ତ୍ରୀ ସହଲେ ।” ଯିଶାଇୟ ୫୩:୪

ଯୀଶୁଙ୍କ ଅନୁସରଣ କରିବା

ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କ ଗାଗପଟେ ଲୋକଙ୍କ ଭିଡ଼ ଦେଖିଲେ ।

ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ହୃଦୟ ଆର ପଟକୁ ଯିବାକୁ ଆଦେଶ ଦେଲେ । ତାପରେ ନଗେ ଧର୍ମଗାୟା ତାହାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସି କହିଲେ, “ଗୁରୁ, ଆପଣ ଯେଉଁଆଡ଼େ ଯିବେ, ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ଅନୁସରଣ କରିବି ।”

ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କୁ କହିଲେ, “କୋକିଶିଆଳର ଗାତ ଅଛି ଓ ଆକାଶର ପକ୍ଷୀମାନଙ୍କର ବସା ଅଛି । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ରଙ୍କ ପାଇଁ ମୁଣ୍ଡ ଗୁଞ୍ଜିବାକୁ ଯାଗା ଟିକାଏ ନାହିଁ ।”

ଆଉ ନଗେ ଅନୁଗାମୀ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କହିଲେ, “ପ୍ରଭୁ ମୋତେ ଆଗ ଯାଇ ମୋର ବାପାଙ୍କୁ କବର ଦେଇଆସିବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଅନ୍ତୁ । ତାପରେ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କର ଅନୁସରଣ କରିବି ।”

କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁ ତାହାକୁ କହିଲେ, “ମୋର ଅନୁସରଣ କର । ମରଯାଇଥିବା ଲୋକମାନେ ଏହି ମୃତ ଲୋକଙ୍କୁ କବର ଦିଅନ୍ତୁ ।”

ଯୀଶୁ ଝଡ଼କୁ ଗାନ୍ଧ କଲେ

ଯୀଶୁ ନୌକାରେ ଯାଇ ବସିଲେ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ତାହାଙ୍କର ଅନୁଗମନ ଗଲେ । ସେହି ସମୟରେ ହୃଦରେ ଭୟଙ୍କର ଝଡ଼ ହେଲା । ଲହଡ଼ିରେ ଡ଼ଙ୍ଗା ଓଲଟି-ପଲଟି ହୋଇ ପଡ଼ୁଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁ ଶୋଇ ଥିଲେ । ଶିଷ୍ୟମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖରେ ଥିଲେ । ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଉଠାଇଲେ । ସେମାନେ କହିଲେ, “ପ୍ରଭୁ, ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ରକ୍ଷା କର । ଆମ୍ଭେ ବର୍ତ୍ତମାନ ବୁଡ଼ି ମରଯିବା ଉପରେ ।”

ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ହେ ଅଲ୍ଲୁ ବିଶ୍ୱାସୀଗଣ, ତୁମ୍ଭେ ସବୁ ଏତେ ଡ଼ରାଯାଉଛ କାହିଁକି?” ତାପରେ ଯୀଶୁ ଉଠିଲେ । ସେ ପବନ ଓ ଲହଡ଼ିକୁ ଧମକ ଦେଲେ । ପବନ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା । ହୃଦ ଗାନ୍ଧ ହୋଇଗଲା । ତାପରେ ସେଠାରେ ସମସ୍ତେ ନୀରବତା ଆସିଗଲା ।

ଲୋକମାନେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ । ସେମାନେ କହିଲେ, “ଏ କି ପ୍ରକାର ବ୍ୟକ୍ତି? ଏପରିକି ପବନ ଓ ହୃଦ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ କଥା ମାନୁଛନ୍ତି?”

ଭୂତ କବଳରୁ ଦୁଇ ବଣଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ

ଯୀଶୁ ହୃଦୟ ଆରପଟରେ ଥିବା ଗଦର୍‌ଗାୟା* ଲୋକଙ୍କ ଗଦ୍ୟରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ଭୂତ-ଗ୍ରସ୍ତ ଦୁଇଜଣ ଲୋକ କବଳ ସ୍ଥାନରୁ ବାହାର ତାହାଙ୍କୁ ଭେଟିଲେ । ସେମାନେ ବହୁତ ଭୟଙ୍କର ଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ନିମନ୍ତେ କେହି ସେହି ବାଟେ ଯାଇପାରୁ ନଥିଲେ । ସେମାନେ ପାଟିକରି କହିଲେ, “ହେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ର! ତୁମ୍ଭେ ଆମ୍ଭଠାରୁ କ’ଣ ଗୁଡ଼ୁଛି? ଉପଯୁକ୍ତ ସମୟ ପୂର୍ବରୁ ତୁମ୍ଭେ କ’ଣ ଆମ୍ଭକୁ ଦଣ୍ଡ ଦେବାପାଇଁ ଆସିଛ?”

ତେସତେବେଳେ ସେଠାରୁ କିଛିଦୂରରେ ଗୋଟିଏ ବିରାଟ ଗୁମ୍ଫା ପଲ ଚରୁଥିଲେ । ଭୂତମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ବିନୀତ ଅନୁରୋଧ କଲେ, “ତୁମ୍ଭେ ଯଦି ଆମ୍ଭକୁ ଏ ମଣିଷଙ୍କ

ଗଦର୍‌ଗାୟା ଗଦର ବାସୀ । ଗଦର ଗାଲାଲୀ ହୃଦର ଦକ୍ଷିଣ ପୂର୍ବରେ ଅବସ୍ଥିତ ।

ଦେହରୁ ଡ଼ାକି ଦେବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି, ତେବେ ଆମକୁ ଏ ପୁସ୍ତକ ପଢ଼ିବା ପାଇଁ ସଜାଡ଼ି ଦିଅନ୍ତୁ ।”

“ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଯୀଶୁ!” ତେଣୁ ଭୃତମାନେ ମଣିଷଙ୍କ ଦେହରୁ ବାହାର ପୁସ୍ତକମାନଙ୍କ ଦେହକୁ ଚାଲିଗଲେ । ତା’ପରେ ସେହି ପୁସ୍ତକମାନେ ତୀକ୍ଷଣ ପାହାଡ଼ରୁ ତଳକୁ ଗଡ଼ିଯାଇ ଶେଷରେ ହ୍ରଦରେ ବୁଡ଼ିଗଲେ ।”^{୩୩} ସେଠାରେ ପୁସ୍ତକ ଗଣତୀର୍ଥୀ ଲୋକେ ଥିଲେ । ସେମାନେ ନଗରକୁ ଘେରି ପଳାଇଲେ । ସେଠାରେ ଲୋକଙ୍କ ଆଗରେ ପୁସ୍ତକମାନେ ଓ ଭୃତ-ଗ୍ରସ୍ତ ଲୋକଙ୍କ ବନ୍ଧନରେ ଯାହା-ଯାହା ଘଟିଥିଲା, ସବୁକଥା ଗୋଟି ଗୋଟି କରି କହିଗଲେ ।^{୩୪} ତା’ପରେ ନଗରର ସବୁଲୋକେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଭେଟିବାକୁ ଆସିଲେ । ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଦେଖି ତାହାଙ୍କୁ ସେମାନେ ସେହି ଅଞ୍ଚଳ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଯିବାପାଇଁ ବନ୍ଦୀ କଲେ ।

ଯୀଶୁ ଗୋଟିଏ ପକ୍ଷାଦିତ ରୋଗୀକୁ ପୁସ୍ତକ କଲେ

୯ ଯୀଶୁ ନୌକାରେ ବସି ହ୍ରଦର ଆର ପଟେ ଥିବା ନିଜ ନଗରକୁ ଫେରିଗଲେ ।^୧ କେତେକ ଲୋକ ଦଣ୍ଡେ ପକ୍ଷାଦିତ ରୋଗୀକୁ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଆଣିଲେ । ସେ ରୋଗୀଟି ଶେଯରେ ଶୋଇଥିଲା । ଯୀଶୁ ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କର ଗର୍ଭାର ବସ୍ତ୍ରାୟ ଥିବାର ଦେଖିଲେ । ସେ ପକ୍ଷାଦିତ ରୋଗୀକୁ କହିଲେ, “ହେ ଯୁବକ! ସାହସ ରଖ । ଭୁଲର ସବୁ ପାପ କ୍ଷମା କରାଗଲା ।”^୨ କେତେକ ଯିହୁଦୀ ଧର୍ମଗାୟା ଏହା ଶୁଣିଲେ । ସେମାନେ ନିଜ ନିଜ ଭିତରେ କୁହାକୁହ ହେଲେ, “ଏ ଲୋକଟି ଏମିତି କଥା କହୁଛି, ସତେ ଯେପରି ସେ ନିଜେ ପରମେଶ୍ୱର । ଏହାକୁ ସେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନିନ୍ଦା କରୁଛି ।”

ତେଣୁ ସେ କହିଲେ, “ଭୁଲେମାନେ ମନ ଭିତରେ ମନ୍ଦ ଭାବନା କାହିଁକି ଆଣୁଛନ୍ତି? ଏହା ପକ୍ଷାଦିତ ରୋଗୀଟିକୁ କେଉଁ ବନ୍ଧନ କହିବା ଅଧିକ ସହଜ ହେବ: ‘ଭୁଲର ପାପ କ୍ଷମା କରି ଦିଆଗଲା’ ନା ‘ଉଠ, ଚାଲିବା ଆରମ୍ଭ କର’? ”^୩ ଯୀଶୁ ଦେଖେଲେ ଦେବ ଯେ, ଏ ନଗରରେ ମନୁଷ୍ୟ-ପୁତ୍ରଙ୍କର ପାପ କ୍ଷମା କରାଦେବାର ଶକ୍ତି ଅଛି ।” ତା’ପରେ ଯୀଶୁ ସେହି ପକ୍ଷାଦିତ ରୋଗୀଟିକୁ କହିଲେ, “ଉଠ, ଭୁଲର ବନ୍ଧନ ଧରି ଘରକୁ ଯାଅ ।”^୪ ପକ୍ଷାଦିତ ରୋଗୀଟି ଉଠି ଘରକୁ ଚାଲିଗଲା ।^୫ ନିଜ ଯୋଗୁଁ ଥିବା ଲୋକେ ଏ କଥା ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ । ପରମେଶ୍ୱର ଦଣ୍ଡେ ମଣିଷକୁ ଏପରି ଶକ୍ତି ଦେଇଥିବାରୁ ସେମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ମହତ୍ତ୍ୱ ଗାନ କଲେ ।

ଯୀଶୁ ମାଞ୍ଚରକୁ ବାହାରିଲେ

ଯୀଶୁ ସେଠାରୁ ଯାଉଯାଉ ଦେଖିଲେ ଯେ କରଆଦାୟ କେନ୍ଦ୍ରରେ ଦଣ୍ଡେ ଲୋକ ବସିଛନ୍ତି । ତାହାଙ୍କ ନାମ ଥିଲା ମାଞ୍ଚର । ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କୁ କହିଲେ, “ମୋର ଅନୁସରଣ କର ।” ମାଞ୍ଚର ଉଠି ଯୀଶୁଙ୍କର ଅନୁଗମନ କଲେ ।

ଯୀଶୁ ମାଞ୍ଚରଙ୍କ ଘରେ ଖାଉଥିଲେ । ସେ ଖାଇବାବେଳେ ଅନେକ କର ଆଦାୟକାରୀ ଓ ଅନ୍ୟ ପାପୀମାନେ

ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ସେମାନେ ଯୀଶୁ ଓ ତାହାଙ୍କ ଅନୁଗାମୀମାନଙ୍କ ସହ ଖାଇଲେ ।^{୧୦} ଫାରୁଗାମାନେ ଏହା ଦେଖି ଯୀଶୁଙ୍କ ଅନୁଗାମୀମାନଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ଭୁଲର ଗୁରୁ କର ଆଦାୟକାରୀ ଓ ପାପୀମାନଙ୍କ ସହତ କାହିଁକି ଖାଉଛନ୍ତି?”

ଫାରୁଗାମାନଙ୍କ କଥା ଶୁଣି ଯୀଶୁ କହିଲେ, “ଦଣ୍ଡେ ପୁସ୍ତକ ଲୋକ ପାଇଁ ଡାକ୍ତରର ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଦଣ୍ଡେ ରୋଗୀ ପାଇଁ ଡାକ୍ତର ଦରକାର ।^{୧୧} ଯୁଦ୍ଧକୁ ଗୋଟିଏ କଥା କହିବା । ଭୁଲେ ଯାଇ ବୁଝି ଯେ ଏହି ଗାୟ-ବାକ୍ୟର ଅର୍ଥ କ’ଣ: ‘ମୁଁ ପଶୁବଧ ଚାହେଁ ନାହିଁ । ମୁଁ ଲୋକଙ୍କ ଭିତରେ ଦୟାଭାବ ଚାହେଁ ।’* ମୁଁ ଧାର୍ମିକ ଲୋକଙ୍କୁ ଡାକିବାକୁ ଆସି ନାହିଁ । ମୁଁ ପାପୀଲୋକଙ୍କୁ ଡାକିବାକୁ ଆସିଛି ।”

ଯୀଶୁ ଅନ୍ୟ ଧାର୍ମିକ ଯିହୁଦୀଙ୍କ ଉଲ୍ଲେଖ କଲେ

ଯେହେତୁ^{୧୨} ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଲେ । ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ଆମେ ଓ ଫାରୁଗାମାନେ ଅଧିକାଂଶ ସମୟରେ ଉପବାସ କରୁଛୁ । କିନ୍ତୁ ଆପଣଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଉପବାସ କରନ୍ତି ନାହିଁ କାହିଁକି?”

ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ବର ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବରଯାତ୍ରୀମାନଙ୍କ ସହତ ଥିବ, ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବରଯାତ୍ରୀମାନେ ଦୁଃଖ କରିବେ କି? କିନ୍ତୁ ଶନ ଆସିବ । ବରକୁ ତାହାଙ୍କଠାରୁ ଛଡ଼େଇ ନିଆଯିବ । ସେତେବେଳେ ବରଯାତ୍ରୀମାନେ ଦୁଃଖୀହେବେ । ତା’ପରେ ସେମାନେ ଉପବାସ କରିବେ ।

କେହି କେବେ ପୁରୁଣା ଲୁଗା କଣାରେ ନୁଆ କନାର ତାଳି ପକାଏନାହିଁ । କାରଣ ନୁଆ କନା ଯୋଗୁଁ ପୂର୍ବରୁ ଯାକ ହୋଇ ନ ଥାଏ । ନୁଆ କନାର ତାଳି ପକାଇଦେଲେ ତାହା ଯାକ ହେବା ବେଳକୁ ପୁରୁଣା ଲୁଗାକୁ ଗାଣପଟୁ ଟାଣିଦେବ, ଓ କଣାଟି ଆହୁର ଅଧିକ ବଡ଼ ହୋଇଯିବ ।^{୧୩} ଆହୁର ଲୋକେ ନୁଆ ଅଙ୍ଗୁର ରସ ପୁରୁଣା ଚମଡ଼ା ପାତ୍ରରେ ଭାଳନ୍ତି ନାହିଁ । ତା’କଲେ ପୁରୁଣା ଚମଡ଼ା ପାତ୍ର ଫାଟିଯାଏ ଓ ଅଙ୍ଗୁରରସ ଭାଳି ହୋଇଯାଏ, ସେଥିପାଇଁ ସେମାନେ ନୁଆ ଅଙ୍ଗୁର ରସ ନୁଆ ଚମଡ଼ା ପାତ୍ରରେ ରଖନ୍ତି । ଏଥିରେ ଅଙ୍ଗୁରରସ ଓ ପାତ୍ର ଦୁଇଟି ସ୍ୱରକ୍ଷିତ ରଖାଯାଇ ପାରିବ ।”

ଯୀଶୁ ଗୋଟିଏ ମୃତ ଝିଅଟିକୁ ଜୀବନ ଦେଲେ ଓ ଅପୁସ୍ତକ ଶୁଣି ଲୋକଙ୍କୁ ପୁସ୍ତକ କରାଦେଲେ

ଯୀଶୁ ଏ ବନ୍ଧନ କହୁଥିବା ସମୟରେ ଯିହୁଦୀ ପ୍ରାର୍ଥନାଗୁହର ଦଣ୍ଡେ ଅଧିକ ଆସିଲେ । ସେ ଯୀଶୁଙ୍କ ଆଗରେ ଆଶୁମାଡ଼ି ବସି ପଡ଼ିଲେ ଓ କହିଲେ, “ମୋର

*^{୧୧} ପଶୁବଧ ... ଚାହେଁ ହେଉଛି ୨:୨
ଯୋହନ ବାପ୍ଟିସ୍ତ ଦେଉଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି । ସେ ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଯୀଶୁଙ୍କ ଆଗମନବାଗ୍ଠୀ ପ୍ରଚାର କରୁଥିଲେ ।

ଝିଅ ଏବେ ମଗରଲ। ଭୂୟେ ଆସି ତା'ଉପରେ ହାତ ରଖି
ଅଥା। ତା'ହେଲେ ସେ ପୁଣି ବଞ୍ଚି ଉଠିବ ।”

ଂଯାଶୁ ଉଠିଲେ। ସେ ଅଧକ୍ଷକ ସହଚ ସେଠାକୁ
ବାହାରଲେ। ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ସହଚ
ସେଠାକୁ ଗଲେ ।

ଂସେଠାରେ ନଣେ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକ ଥିଲ। ତାର ବାରବର୍ଷ
ଧର ରକ୍ତସ୍ରାବ ହେଉଥିଲା। ସେ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକଟି ଯାଶୁଙ୍କ ପଛ
ପଟକୁ ଆସି ତାହାଙ୍କ ପିନ୍ଧା ବସ୍ତ୍ର ଧାରକୁ ଛୁଇଁଦେଲା ।
ଂସହା କଲାବେଳେ ସେ ମନେମନେ ଭାବୁଥିଲା, “ମୁଁ
ତାହାଙ୍କ ବସ୍ତ୍ର ଟିକିଏ ଛୁଇଁଦେଲେ ସୁସ୍ଥ ହୋଇଯିବ ।”

ଂଯାଶୁ ବୁଲିପଡ଼ି ତାହାକୁ ଚାହିଁଲେ। ଯାଶୁ କହଲେ,
“ଝିଅ, ସାହାସ ଧର। ଭୂୟର ବିଶ୍ୱାସ ଭୂୟକୁ ସୁସ୍ଥ କରି
ଦେଉଛ ।” ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ସେ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟି ସୁସ୍ଥ ହୋଇଗଲା ।

ଂତା'ପରେ ଯାଶୁ ଯିହୁଦୀ ପ୍ରାର୍ଥନାଗୃହରୁ * ଅଧକ୍ଷକ
ଘରେ ପହଞ୍ଚିଲେ। ସେଠାରେ ବଂଶୀବାଦକମାନେ ସମାଧି
ନିନତ ବଂଶୀ ବଜାଉଥିଲେ। ଝିଅଟି ମରଯାଇଥିବାରୁ ଲୋକେ
କାନ୍ଦୁଥିଲେ । ଂଯାଶୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ କହଲେ, “ବାହାରଯାଅ ।
ଝିଅଟି ମରନାହିଁ । ସେ କେବଳ ଗୋଲ ପଡ଼ିଛି ।” ଏହା
ଶୁଣି ଲୋକେ ଯାଶୁଙ୍କୁ ଉପହାସ କଲେ । ଂଲୋକଙ୍କୁ ଘର
ଭିତରୁ ବାହାର କରି ଅଧୀରାପରେ ଯାଶୁ ଭିତରକୁ
ଗଲେ। ଝିଅଟିର ହାତ ଧରିଲେ। ଝିଅଟି ଉଠି ଠିଆହେଲା ।
ଂଏ ଖବର ସେହି ଅଞ୍ଚଳ ସାରା ବ୍ୟାପିଗଲା ।

ଯାଶୁ ଅନେକ ଲୋକଙ୍କୁ ସୁସ୍ଥ କରିଛ

ଂଯାଶୁ ସେହି ସ୍ଥାନ ଛାଡ଼ି ଯାଉଥିବା ସମୟରେ ବୁଲ
ନଣ ଅନ୍ଧ ଲୋକ ତାହାଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କଲେ। ସେମାନେ
ପଞ୍ଚି କରି କହୁଥିଲେ, “ହେ ଦାଉଦଙ୍କ ପୁତ୍ର*, ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ
ଦୟା କର ।”

ଂଯାଶୁ ପୁଣି ଭିତରକୁ ଗଲେ, ଅନ୍ଧ ବୁଲୁଟି ମଧ୍ୟ
ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ଗଲେ। ଯାଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ,
“ଭୂୟେ କ'ଣ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଛ ଯେ, ମୁଁ ଭୂୟକୁ ଆଖି ଦାନ
କରି ପାରିବି?” ସେମାନେ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ହଁ, ପ୍ରଭୁ” ।

ଂତା'ପରେ ଯାଶୁ ସେମାନଙ୍କ ଆଖିକୁ ଛୁଇଁଲେ। ସେ
କହଲେ, “ଭୂୟେ ଯେପରି ବିଶ୍ୱାସ କରିଅଛ, ଭୂୟପ୍ରତି
ସେପରି ହେଉ ।” ଂତା'ପରେ ଅନ୍ଧ ବୁଲନଣ ଦେଖିବାକୁ
ପାରିଲେ। ଯାଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଦୃଢ଼ଭାବରେ ଚେତାବନୀ
ଦେଇ କହଲେ, “ଏ ବିଷୟ ଅନ୍ୟକୁ କହବ ନାହିଁ ।”
ଂକିନ୍ତୁ ଅନ୍ଧ ଦୁହେଁ ଏ ଖବର ସେ ଅଞ୍ଚଳ ସାରା ପ୍ରଚାର
କରିଦେଲେ ।

ଂସେ ଅନ୍ଧ ବୁଲନଣ ଗଲାପରେ କେତେକ ଲୋକ
ଯାଶୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଆଉ ନଣେ ଲୋକକୁ ଆଣିଲେ। ସେ
କଥା କହି ପାରୁ ନ ଥିଲା। କାରଣ ତା ଦେହରେ ଭୂତ

ପ୍ରବେଶ କରି ରହିଥିଲା । ଂଯାଶୁ ତା' ଦେହରୁ ଭୂତକୁ
ତଡ଼ିଦେଲେ। କିଛି କହି ପାରୁ ନଥିବା ଲୋକଟି ପୁଣି
ତା'ର କହିବା ଶକ୍ତି ଫେରି ପାଇଲା। ନମା ହୋଇଥିବା
ଲୋକେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ। ସେମାନେ କହଲେ,
“ଇସ୍ରାୟେଲରେ ଏଭଳି ଘଟଣା ଘଟିବା ଆମ୍ଭେ କେବେହେଲେ
ଦେଖି ନଥିଲୁ ।”

ଂକିନ୍ତୁ ଫାରୁଶୀମାନେ କହଲେ, “ଯାଶୁ ଭୂତମାନଙ୍କ
ମୁଖିଆଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟରେ ଅନ୍ୟ ଭୂତଙ୍କୁ ତଡ଼ି ଦେଉଛନ୍ତି ।”

ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଯାଶୁ ଦୁଃଖ କରନ୍ତି

ଂଯାଶୁ ନଗର-ନଗର ଓ ଗାଁ-ଗାଁ ଯାତ୍ରା କରିବାକୁ
ଲାଗିଲେ। ସେ ବାଟରେ ଯିହୁଦୀ ପ୍ରାର୍ଥନା ଗୃହ ମାନଙ୍କରେ
ଉପଦେଶ ଦେଲେ, ଓ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୃହ୍ୟର ପ୍ରସମାଚାର
ପ୍ରଚାର କଲେ। ସେ ଲୋକଙ୍କର ସବୁ ପ୍ରକାର ରୋଗ ଓ
ଅସୁସ୍ଥତାକୁ ସୁସ୍ଥ କରି ଦେଲେ । ଂଲୋକମାନଙ୍କୁ ଦେଖି
ଯାଶୁଙ୍କ ମନରେ କରୁଣା ଜାତ ହେଲା। ମେଷ-ପାଳକ
ନଥିଲେ ମେଣ୍ଟ-ପଲର ଅବସ୍ଥା ଯାହା ହୁଏ, ଲୋକମାନଙ୍କର
ଅବସ୍ଥା ସେହିଭଳି ନିର୍ଦ୍ଦଶା ଓ ଅସହାୟତାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣଥିଲା ।
ଂଯାଶୁ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହଲେ, “ଫସଲ(ଲୋକ)
ବହୁତ । କିନ୍ତୁ ମୂଲିଆ(ସେବକ) କମ୍ ଅଛନ୍ତି । ଂଫସଲ
ଅମଳ(ଉଦ୍ଧାର) କରିବା ପାଇଁ ଅଧିକ ମୂଲିଆ ପଠାଇବାକୁ
ଫସଲର ମାଲିକ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନିକଟରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କର ।”

**ଯାଶୁ ପ୍ରେଶତ* ମାନଙ୍କୁ ପ୍ରସମାଚାର ପ୍ରଚାର ପାଇଁ
ପଠାଇଲେ**

୧୦ ଯାଶୁ ତାହାଙ୍କର ବାରନଣ ଶିଷ୍ୟଙ୍କୁ
ପାଖକୁତକାଇଲେ। ସେ ଭୂତମାନଙ୍କୁ ତଡ଼ିଦେବା
ପାଇଁ ଓ ସବୁ ପ୍ରକାର ରୋଗ ଏବଂ ଅସୁସ୍ଥତା ଭଲ
କରିଦେବା ପାଇଁ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶକ୍ତି ପ୍ରଦାନ କଲେ ।
ଂସେହି ବାରନଣ ଶିଷ୍ୟଙ୍କ ନାମ ଏହିଭଳି: ଶିମୋନ(ଯୋହାଙ୍କୁ
ପିତର ବୋଲି କୁହାଯାଏ), ତାହାଙ୍କ ଭାଇ ଆନ୍ଦ୍ରିୟ, ଦେବସଙ୍କ
ପୁଅ ଯାକୁବ ଓ ତାହାଙ୍କ ଭାଇ ଯୋହନ । ଂଫିଲିପ୍ସ ଓ
ବର୍ଥଲମି, ଥୋମା ଓ କରଆଦାୟକାରୀ ମାଥ୍ଥୁ, ଆଲଫିଙ୍କ
ପୁତ୍ର ଯାକୁବ ଓ ଅନ୍ଧ, ଂଉଦୟୋଗୀ ଶିମୋନ ଓ
ଇଷ୍ଟରୟୋଥ ଯିହୁଦୀ । ଏହି ଇଷ୍ଟରୟୋଥ ଯିହୁଦୀ ପରେ
ଯାଶୁଙ୍କ ପ୍ରତି ବିଶ୍ୱାସପାତକତା କରିଥିଲା ।

ଂଏହି ବାରନଣ ଶିଷ୍ୟଙ୍କୁ ଯାଶୁ ପଠାଇବାବେଳେ ଏହି
ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ: “କୌଣସି ଅଣ-ଯିହୁଦୀ ଅଞ୍ଚଳକୁ ଯିବନାହିଁ
କି ଗମିରୋଣର କୌଣସି ନଗରରେ ପ୍ରବେଶ କରିବନାହିଁ ।
ଂବରଂ ଭୂୟେ ଇସ୍ରାୟେଲ ଲୋକମାନଙ୍କ(ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କ)
ପାଖକୁ ଯିବ । ସେମାନେ ହନିଯାଇଥିବା ମେଣ୍ଟା ଭଲ ।
ଂଭୂୟେମାନେ ପ୍ରଚାର କର, ‘ସ୍ୱର୍ଗବାନ୍ୟ ନିକଟ ହୋଇ
ଗଲାଣି ।’ ଭୂୟେ ରୋଗିକୁ ସୁସ୍ଥ କର । ମୃତକୁ ପୁନର୍ଜୀବିତ
କର, କୁଣ୍ଠ ରୋଗ ସୁସ୍ଥ କର, ଭୂତମାନଙ୍କୁ ତଡ଼ିଅଥ ।

ଯିହୁଦୀ ପ୍ରାର୍ଥନାଗୃହ ଏଠାରେ ଯିହୁଦୀମାନେ ପ୍ରାର୍ଥନା, ଗାୟ,
ଅଧ୍ୟୟନ ଓ ସାଧାରଣ ସଭା ପାଇଁ ଏକତ୍ରିତ ହୁଅନ୍ତି ।

ଦାଉଦଙ୍କ ପୁତ୍ର ଦାଉଦଙ୍କ ବଂଶଧର । ଦାଉଦ ଇସ୍ରାୟେଲର
ରାଜା ଥିଲେ ।

ପ୍ରେଶତ ବାରନଣ ପ୍ରଧାନ ଶିଷ୍ୟ ବା ପ୍ରେଶତ । ଏମାନେ
ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାଣୀବଦ୍ଧ ରୂପେ ଯାଶୁଙ୍କ ସ୍ୱାଗତ ମନୋନୀତ ।

ଭୂମ୍ଭେ ବିନା ମୂଲ୍ୟରେ ଆଶୀର୍ବାଦ ଓ ଗଳ୍ପ ପାଇଛୁ । ତେଣୁ ଅନ୍ୟକୁ ତାହା ବିନା ମୂଲ୍ୟରେ ଦାନ କର ।^{୯୧} ଭୂମ୍ଭେ ଭୂମ୍ଭମାନଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ସ୍ତ୍ରୀ, ରୂପା କମ୍ପା ତମ୍ବା ନିଅନାହିଁ ।^{୯୨} ଯାତ୍ରାବେଳେ ଝୁଲି ନିଅନାହିଁ । ପିନ୍ଧିଥିବା ପୋଷାକ ଓ ଯୋଡ଼ା ଛଡ଼ା ଅଧିକା ପୋଷାକ ବା ଯୋଡ଼ା କି ବାଡ଼ି ନିଅନାହିଁ । ନିଶେ ସେବକ କେବଳ ନିହାତି ଆବଶ୍ୟକୀୟ ପଦାର୍ଥ ନେବା ଉଚିତ ।

^{୯୩} କୌଣସି ନଗର ବା ଗାଁରେ ପ୍ରବେଶ କଲବେଳେ ସେଠାର ଯୋଗ୍ୟ ଲୋକଙ୍କୁ ବାନ୍ଧି ବାହାର କର । ସେହି ନଗର ବା ଗାଁ ନ ଛାଡ଼ିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେହି ସ୍ଥାନରେ ରୁହ ।^{୯୪} କୌଣସି ଘରେ ପ୍ରବେଶ କଲବେଳେ ସେହି ପରିବାରରେ ଲୋକଙ୍କୁ ‘ଭୂମ୍ଭପ୍ରତି ଗାଳି ହେଉ’ ବୋଲି କହି ଆଶୀର୍ବାଦ କର । ଯଦି ସେ ପରିବାରର ଲୋକେ ଯୋଗ୍ୟ, ତେବେ ସେ ପରିବାର ପ୍ରତି ଭୂମ୍ଭର ଗାଳି ରହିବ ।^{୯୫} ଯଦି ସେ ପରିବାର ଲୋକେ ଅଯୋଗ୍ୟ ତେବେ ଭୂମ୍ଭର ଗାଳି ଭୂମ୍ଭ ନିକଟକୁ ଫେରିଆସିବ ।^{୯୬} ଯଦି କେହି ହେଲେ ଭୂମ୍ଭର ସାଗତ କରୁ ନାହିଁନି, କମ୍ପା ଭୂମ୍ଭର ଉପଦେଶ ଗୁଣ୍ଡୁ ନାହିଁନି, ତେବେ ସେ ଘର ବା ନଗର ଛାଡ଼ିଦିଅ । ଭୂମ୍ଭ ପାଦରେ ଲାଗିଥିବା ଧୂଳି ମଧ୍ୟ ସେହିଠାରେ ଝାଡ଼ିଦିଅ ।^{୯୭} ଭୂମ୍ଭକୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି, ଯେଉଁ ଦିନ ନ୍ୟାୟ ହେବ, ସେ ଦିନ ସେହି ନଗରର ଲୋକଙ୍କ ଅବସ୍ଥା ସର୍ବୋତ୍ତମ ଓ ଗମୋଗ* ନଗରର ଲୋକଙ୍କ ଅବସ୍ଥା ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ଖରାପ ହେବ ।

ନିଜ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଯାଗୁକ୍ ତେଜାବନି

^{୯୮} ସାବଧାନ, ଗଧୁଆମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମେଣ୍ଟାମାନଙ୍କୁ ଛାଡ଼ିବା ଭଳି ମୁଁ ଭୂମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ବାହାରକୁ ପଠାଉଛି । ଭୂମ୍ଭେ ସାପ ଭଳି ଚଢ଼ୁର ହୁଅ । କପୋତ ଭଳି ନିରାସି ହୁଅ ।^{୯୯} କିନ୍ତୁ ଲୋକଙ୍କ ପ୍ରତି ସାବଧାନ ରୁହ । ଭୂମ୍ଭକୁ ସେମାନେ ଗିରଫ କରି ତାହାଙ୍କର ସ୍ଥାନୀୟ ବିଭାଗୀୟ ହାତରେ ଦେଇଦେବେ ଓ ତାହାଙ୍କର ପ୍ରାର୍ଥନା-ଗୃହରେ ଭୂମ୍ଭକୁ ଛାଟିରେ ପିଟିବେ ।^{୧୦୦} ଭୂମ୍ଭେ ମୋର ଶିଷ୍ୟ ହୋଇଥିବା ଯୋଗୁଁ ଭୂମ୍ଭକୁ ଗାଧକ ଓ ଗଭାକ ଆଗକୁ ନିଆଯିବ । ଅଣ୍ଡାଧିକାରୀ ତଥା ସେମାନଙ୍କ ଆଗରେ ଭୂମ୍ଭେ ମୋ ବିଷୟରେ ସାକ୍ଷୀ ହେବ ।^{୧୦୧} ସେମାନେ ଭୂମ୍ଭକୁ ଗିରଫ କଲବେଳେ କ’ଣ କହିବ ଓ କିପରି କହିବ, ସେ ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତାକରି କିଛି ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅନାହିଁ । କାରଣ ଭୂମ୍ଭକୁ ସେତେବେଳେ କ’ଣ କହିବାକୁ ହେବ ତାହା ବଚେଇ ଦିଆଯିବ ।^{୧୦୨} ମନେନଖି କହିବା ଲୋକ କେବେହେଲେ ଭୂମ୍ଭେ ନୁହଁ, ଭୂମ୍ଭର ପରମ-ପିତାଙ୍କ ଆତ୍ମା ହିଁ ଭୂମ୍ଭ ଭିତରୁ କହିବେ ।

^{୧୦୩} ଗାଳି ତା ନିଜ ଗାଳିକୁ, ବାପା-ମାଆ ନିଜ ପିଲାପିଲକୁ ମରଣ ମୁହଁକୁ ଠେଲିଦେବେ । ପିଲାମାନେ ନିଜ ବାପା-ମାଆଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଠିଆହେବେ ଓ ତାହାଙ୍କୁ ମାରି ପକାଇବେ ।

ସର୍ବୋତ୍ତମ ଓ ଗମୋଗ ଭୁଲି ନଗରର ନାମ । ଏଠାକାର ବାସିନ୍ଦାଙ୍କ ପାପର ଦଣ୍ଡ ଦେବାପାଇଁ ପରମେଶ୍ୱର ଏ ନଗର ଭୁଲିଛନ୍ତି ନିଷ୍ଠୁ କରି ଦେଇଥିଲେ ।

^{୧୦୪} ମୋର ଅନୁଗାମୀ ହୋଇଥିବା ଯୋଗୁଁ ଲୋକେ ଭୂମ୍ଭକୁ ଘୃଣା କରିବେ । କିନ୍ତୁ ଯେଉଁଲୋକ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପୁତ୍ରଭାବରେ ତିଷ୍ଠି ରହି ପାରିବ, ସେ ଉଦ୍ଧାର ପାଇବ ।^{୧୦୫} ଗୋଟିଏ ନଗରରେ ସେମାନେ ଭୂମ୍ଭକୁ ଯାତନା ଦେଲେ ଭୂମ୍ଭେ ଅନ୍ୟ ନଗରକୁ ପଳାଅ । ମୁଁ ଭୂମ୍ଭକୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି ଇସ୍ରାୟେଲର ସମସ୍ତ ନଗରୀରେ ଭୂମ୍ଭର ଭ୍ରମଣ ସରିବା ପୂର୍ବରୁ ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ର ପୁନର୍ବାର ଆସିବେ ।

^{୧୦୬} ଶିଷ୍ୟ ନିଜ ଗୁରୁଠାରୁ ବଡ଼ ନୁହେଁ କି କୌଣସି ସେବକ ତା ମାଲିକଠାରୁ ବଡ଼ ନୁହେଁ ।^{୧୦୭} ନିଶେ ଶିଷ୍ୟ ତା’ଗୁରୁ ଭଳି ହେବାରେ ଓ ନିଶେ ସେବକ ତା’ମାଲିକ ଭଳି ହେବାରେ ସନ୍ତୋଷ ଲାଭ କରିବା ଦରକାର । ଘରର ମୁଖ୍ୟଙ୍କୁ ଯଦି ବାଆଲୁକିବୁଲ* କହି ଡକାଯାଏ ତେବେ ଘରର ଅନ୍ୟ ସଦସ୍ୟମାନଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚୟ ଅଧିକ ଖରାପ ନାମରେ ଡକାଯିବ ।

ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଭୟ କରି, ମାତ୍ର ମନୁଷ୍ୟକୁ ନୁହେଁ

^{୧୦୮} ତେଣୁ ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଡର ନାହିଁ । ଯାହା ଗୁପ୍ତରେ ଅଛି ତାହା ଦିନେ ନା ଦିନେ ପ୍ରକାଶ ପାଇବ, ଏବଂ ସବୁ ଗୋପନ କଥା ନିଶା ପଡ଼ିବ ।^{୧୦୯} ମୁଁ ଗୋପନରେ ଭୂମ୍ଭକୁ ଯାହା ସବୁ କହୁଛି, ଭୂମ୍ଭେ ତାହାକୁ ପ୍ରକାଶ୍ୟ ଦିବାଲୋକରେ କୁହ । ମୁଁ ଭୂମ୍ଭକୁ ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ଯାହା କହୁଛି, ଭୂମ୍ଭେ ଘର ଭାତ ଉପରେ ଚକ୍କାରି କରି ତାହା କୁହ ।^{୧୧୦} ଲୋକଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି କର ନାହିଁ । ସେମାନେ କେବଳ ଭୂମ୍ଭର ଗରୀରକୁ ମାରି ପାରିବେ । ମାତ୍ର ଭୂମ୍ଭର ଆତ୍ମାକୁ ମାରି ପାରିବେନାହିଁ । ଭୂମ୍ଭେ କେବଳ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଭୟ କରି । ସେ କେବଳ ଭୂମ୍ଭର ଗରୀର ଓ ଆତ୍ମା ଉଭୟକୁ ନଷ୍ଟ କରି ଦେଇ ପାରିବେ । ସେ ଗରୀର ଓ ଆତ୍ମା ଉଭୟକୁ ନରକକୁ ପଠେଇ ଦେଇ ପାରିବେ ।^{୧୧୧} ଗୋଟିଏ ପଇସା ମୂଲ୍ୟରେ ଦୁଇଟି ଘରଚଟିଆ ବିକ୍ରି ହୁଅନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଭୂମ୍ଭ ପରମ-ପିତାଙ୍କ ବିନା ଅନୁମତିରେ ସେଥିରୁ ଗୋଟିଏ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ମରି ପାରିବେ ନାହିଁ ।^{୧୧୨} ଭୂମ୍ଭ ମୁଣ୍ଡରେ କେତୋଟି ବାଳ ଅଛି, ସେ କଥା ମଧ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱର ଦାଖଲ ।^{୧୧୩} ତେଣୁ ଭୟଭୀତ ହୁଅନାହିଁ । ଭୂମ୍ଭେ ଅନେକ ଘରଚଟିଆଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ମୂଲ୍ୟବାନ ।

ଯାଗୁକ୍‌ଠାରେ ବିଶ୍ୱାସ

^{୧୧୪} ଯଦି କେହି ଲୋକ ସମସ୍ତଙ୍କ ଆଗରେ ଠିଆହୋଇ କୁହେ ଯେ, ସେ ମୋତେ ବିଶ୍ୱାସ କରେ ତେବେ ମୁଁ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱର୍ଗରେ ରହୁଥିବା ମୋର ପରମ-ପିତାଙ୍କ ଆଗରେ କହିବି ଯେ ସେ ମୋର ନିଜ ଲୋକ ।^{୧୧୫} କିନ୍ତୁ ଯେଉଁଲୋକ ସମସ୍ତଙ୍କ ଆଗରେ ଠିଆହୋଇ କୁହେ ଯେ ସେ ମୋତେ ବିଶ୍ୱାସ କରେ ନାହିଁ, ତେବେ ମୁଁ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱର୍ଗରେ ରହୁଥିବା ମୋର ପରମ-ପିତାଙ୍କ ଆଗରେ କହିବି ଯେ ସେ ଲୋକ ମୋ ନିଜ ଲୋକ ନୁହେଁ ।

^{୧୧୬} ଭୂମ୍ଭେ ଭବନାହିଁ ଯେ ମୁଁ ପୃଥିବୀରେ ଗାଳି ଆଣିବା

ବାଆଲୁକିବୁଲ ଗୟତାନର ଗୋଟିଏ ନାମ ।

ପାଇଁ ଆସିଛି । କିନ୍ତୁ ଖଠୁ ଆଣିବା ପାଇଁ ଆସିଛି ।
୩୫-୩୬ ପର ଘଟଣା ଘଟେଇବା ପାଇଁ ମୁଁ ଆସିଛି:

‘ପୁଅ ତା ବାପା ବିରୁଦ୍ଧରେ, ଝିଅ ତା ମା
ବିରୁଦ୍ଧରେ ଓ ବୋହୂ ତା ଗାଣୁ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଠିଆ
ହେବ । ନିଜ ଘରର ଲୋକେ ହଁ ନିଜଲୋକଙ୍କ
ଗଠୁ ହେବେ ।’
ମିଶା ୭:୬

୩୬-‘ଯେଉଁ ଲୋକ ମୋ ଅପେକ୍ଷା ତା ବାପା ମାଆଙ୍କୁ
ଅଧିକ ଭଲ ପାଏ, ତେବେ ସେ ମୋର ଅନୁଗାମୀ
ହେବାର ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ । ଯେଉଁ ଲୋକ ମୋ ଅପେକ୍ଷା
ତା ପୁଅ ଓ ଝିଅଙ୍କୁ ଅଧିକ ଭଲ ପାଏ, ସେ ମୋର
ଅନୁଗାମୀ ହେବାର ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ ।’ ୩୭-‘ଯେଉଁଲୋକ ତାକୁ
ବିଆଯାଇଥିବା ଦୁଃଖ, କଷ୍ଟରୂପକ କୁଣ୍ଡ ବୋହୂ ମୋର
ଅନୁସରଣ କରେନାହିଁ, ସେ ମୋତେ ପାଇବାକୁ ଯୋଗ୍ୟ
ନୁହେଁ ।’ ୩୮-‘ଯେଉଁ ଲୋକ ମୋ ଅପେକ୍ଷା ତା ନିଜ
ଦୀବନକୁ ଅଧିକ ଭଲ ପାଏ ସେ ବାସ୍ତବଦୀବନ ହରାଇ
ବସିବ । କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ଲୋକ ମୋ ସକାଶେ ଦୀବନ
ହରାଏ, ସେ ବାସ୍ତବ ଦୀବନ ପାଇପାରିବ ।’ ୩୯-‘ଯେଉଁ ଲୋକ
ଭୁକ୍ତକୁ ସ୍ୱୀକାର କରେ, ସେ ମୋତେ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱୀକାର
କରେ, ଯେଉଁଲୋକ ମୋତେ ସ୍ୱୀକାର କରେ, ସେ
ମୋତେ ପଠାଇଥିବା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱୀକାର କରେ ।
’ ୪୦-‘ଯେଉଁ ଲୋକ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱଳାଙ୍କୁ ଭେଟି
ତାହାଙ୍କୁ ସ୍ୱାଗତ କରେ, ତେବେ ସେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱଳାଙ୍କର
ପୁରସ୍କାର ପାଇବ । ଯେଉଁ ଲୋକ ନିଶ୍ଚିତ ଧାର୍ମିକ ଲୋକକୁ
ଧାର୍ମିକ ଲୋକ ରୂପେ ସ୍ୱୀକାର କରେ ତେବେ ସେ
ଧାର୍ମିକ ଲୋକର ପୁରସ୍କାର ପାଇବ ।’ ୪୧-‘ଯଦି କେହି ଲୋକ
ମୋର ଏହି ଛୋଟ ଓ ସରଳ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ
କାହାରକୁ ମୋର ଶିଷ୍ୟ ବୋଲି କହି ସାହାଯ୍ୟ କରେ,
ତେବେ ସେ ନିଶ୍ଚୟ ତାର ପୁରସ୍କାର ପାଇବ । ସେ ଯଦି
ମୋ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କାହାକୁ କେବଳ ଗିନାଏ ଅଥା ପାଣି
ଦେଇଥାଏ, ତଥାପି ସେ ତାର ପୁରସ୍କାର ପାଇବ ।’

ଯୀଶୁ ଓ ବୀଦିକ ଯୋହନ

ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କର ବାର ନିଶ୍ଚିତ ଶିଷ୍ୟଙ୍କୁ
ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇ ସାରିବା ପରେ ସେ ସ୍ଥାନ ଛାଡ଼ି
ଗଲିଲୟ ଗଲେ । ସେ ଗାଲୀଲୀ ପ୍ରଦେଶର ସହରମାନଙ୍କରେ
ତାହାଙ୍କର ଉପଦେଶ ଓ ବାର୍ତ୍ତା ପ୍ରଚାର କରିବା ନିମନ୍ତେ
ଗଲେ ।

‘ବୀଦିକ ଯୋହନ କାଗ୍ରଗାରରେ ଥିଲେ । ସେ ଯୀଶୁ
ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ-କଳାପ ବନ୍ଧୁତ୍ୱରେ ଶୁଣିଲେ । ସେ ନିଜର
କେତେକ ଶିଷ୍ୟଙ୍କୁ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖକୁ ପଠାଇଲେ ।’ ୧-‘ଯୋହନଙ୍କ
ଶିଷ୍ୟମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଆସିବେ
ବୋଲି ଯୋହନ କହୁଥିଲେ, ଆପଣ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ନା
ଆମ୍ଭେ ଆଉ କାହାର ଆସିବାପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କରିବୁ?”

‘ଯୀଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ଭୁଲେମାନେ ଯାହା ଦେଖୁଛନ୍ତି
ଓ ଶୁଣୁଛନ୍ତି, ତାହା ଯୋହନଙ୍କୁ ଯାଇ କୁହ ।’ ୨-‘ଆମ ତାର

ଦୃଷ୍ଟିରୁକ୍ତ ଫେରି ପାଆନ୍ତି । ଛୋଟମାନେ ଚାଲି ପାରନ୍ତି ।
କୁଣ୍ଡ ରୋଗୀ ସ୍ତମ୍ଭ ହୋଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ବଧୂର ଶୁଣି
ପାରୁଛନ୍ତି । ମଲ୍ଲଲୋକ ବଞ୍ଚି ଉଠୁଛନ୍ତି । ଦୀନ-ଦୁଃଖୀ ଲୋକଙ୍କ
ପାଇଁ ସ୍ତମ୍ଭମାତାର ପ୍ରଚାର କରାଯାଉଛି ।’ ୩-‘ଯେଉଁ ଲୋକ
ମୋତେ ଗ୍ରହଣ କରେ, ସେ ଧନ୍ୟ ।’

୪-‘କଥା ଶୁଣି ଯୋହନଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଫେରି
ଯାଉଥିବା ସମୟରେ ଯୀଶୁ ସେଠାରେ ନିଜା ହୋଇଥିବା
ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଯୋହନଙ୍କ ବନ୍ଧୁତ୍ୱରେ କହିଲେ, “ଏ ମରୁଭୂମିକୁ
କ’ଣ ଦେଖିବାକୁ ଭୁଲେ ଆସିଥିଲେ? କ’ଣ ପବନରେ
ଦୋହଲୁ ଥିବା କୌଣସି ନଳଗଛକୁ*? ‘ତେବେ କ’ଣ
ଦେଖିବାକୁ ଭୁଲେ ଆସିଥିଲେ? କ’ଣ ଉତ୍ତମ ପୋଷାକ
ପିନ୍ଧିଥିବା କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ? ତା’ ନୁହେଁ! ଉତ୍ତମ ପୋଷାକ
ପିନ୍ଧୁଥିବା ଲୋକଙ୍କୁ ଭୁଲେ ଗ୍ରହଣକରିବାର ପାଇ ପାରିବ ।
’ ୫-‘ତେବେ କ’ଣ ଦେଖିବାକୁ ଭୁଲେ ଆସିଥିଲେ? କ’ଣ
କୌଣସି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱଳାଙ୍କୁ? ହଁ, ମୁଁ ଭୁଲୁଛି କହୁଛି ଯେ
ଯାହାକୁ ଭୁଲେ ଦେଖିଲେ ସେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱଳାଙ୍କ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ
ଆହୁରି ବଡ଼ ।’ ୬-‘ଯୋହନଙ୍କ ବନ୍ଧୁତ୍ୱରେ ଗାସ୍ତରେ ଲେଖାଅଛି:

‘ଦେଖ, ମୁଁ ଭୁଲୁଆଗରୁ ମୋର ନିଶ୍ଚିତ ଦୃଢ଼ତ୍ୱ
ପଠାଉଛି । ସେ ଭୁଲୁ ପାଇଁ ଶୁଣା ସଦାଶୁଦ୍ଧି ।’
ମଲ୍ଲି ୩:୧

୭-‘ମୁଁ ଭୁଲୁକୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି । ବୀଦିକ ଦେଉଥିବା ଯୋହନଙ୍କଠାରୁ
ମହାନ ବ୍ୟକ୍ତି ଆଉ କେହିହେଲେ ନାହିଁ ହୋଇ ନାହାନ୍ତି ।
କିନ୍ତୁ ସ୍ୱର୍ଗଦିବ୍ୟରେ ଯେ ସବୁଠାରୁ ଛୋଟ, ସେ ଯୋହନଙ୍କ
ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ।’ ୮-‘ବୀଦିକ ଯୋହନଙ୍କ ସମୟରୁ ଆଦି
ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସ୍ୱର୍ଗ-ରାଜ୍ୟ ଶକ୍ତି ବୃଦ୍ଧି ପାଉଅଛି । ଏହାକୁ ବଳ
ପ୍ରୟୋଗ କରି ଅଧିକାର କରି ନେବାପାଇଁ ହିଁସୁ ପ୍ରକୃତିର
ଲୋକମାନେ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି ।’ ୯-‘ଯୋହନଙ୍କ ସମୟ
ପୂର୍ବରୁ ସମସ୍ତ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱଳା ଓ ମୋଗାଙ୍କ ନିୟମ
ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱଳା କହିଥିଲେ ।’ ୧୦-‘ଯଦି ଭୁଲେ ସେମାନଙ୍କ
ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱଳା ବ୍ୟତୀତ କିଛି କରୁଛନ୍ତି ତେବେ
ଶୁଣ: ଯେଉଁ ଏଲୟ ଆସିବେ ବୋଲି ସେମାନେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱଳା
କହିଥିଲେ, ସେ ହେଉଛନ୍ତି ଏହି ଯୋହନ ।’ ୧୧-‘ଯେଉଁମାନେ
ମୋକଥା ଶୁଣୁଛନ୍ତି, ଶୁଣ ।

୧୨-‘ଏହି ଲୋକମାନଙ୍କ ବନ୍ଧୁତ୍ୱରେ ମୁଁ କ’ଣ କହିବି ।
ସେମାନେ କେଉଁ ପ୍ରକାରର? ସେମାନେ ବନ୍ଦୀରେ ବସିଥିବା
ପିଲ୍ଲମାନଙ୍କ ଭଳି । ସେ ପିଲ୍ଲମାନେ ଅନ୍ୟ ପିଲ୍ଲମାନଙ୍କୁ
ଡାକି କୁହନ୍ତି:

୧୩-‘ଆମେ ଭୁଲୁ ପାଇଁ ବଂଶୀ ବଜାଇଲୁ । କିନ୍ତୁ ଭୁଲେ
ନାଚିଲ ନାହିଁ । ଆମେ ଗୋକ ଗୀତ ଗାଇଲୁ, କିନ୍ତୁ
ଭୁଲେ ବଜାପ କଲ ନାହିଁ ।’

ନକସଲ ଯୀଶୁଙ୍କ କହିବାର ଡାକ୍ତରୀ, ଯୋହନ ପବନରେ
ଦୋହଲୁଥିବା ନଳଗଛ ଭଳି ଦୁର୍ବଳ ନଥିଲେ ।

ଫର୍ଷ୍ଟମାନର ଲୋକମାନେ ସେପରି । ଯୋହନ ଆସିଲେ । କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଭଳି ସେ ଖାଉନଥିଲେ କି ପିଉ ନଥିଲେ । ଲୋକେ କହଲେ, ‘ତାହାଙ୍କ ଦେହରେ ଭୃତ ପରି ଯାଇଛି ।’^{୧୯} ତା’ପରେ ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ର ଆସିଲେ । ସେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଭଳି ଖିଆପିଆ କଲେ । ଲୋକେ କହଲେ, ‘ଦେଖ, ଏ ଲୋକ ପେଟୁଆ ଓ ମଗୁଆ । ସେ ପାପୀ ଓ କର ଆଦାୟକାରୀଙ୍କ ଓ ପାପୀମାନଙ୍କ ବନ୍ଧୁ ।’ କିନ୍ତୁ କାର୍ଯ୍ୟି ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ସତ୍ୟ ବୋଲି ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଥାଏ ।”

ଅବଶ୍ୟା ଲୋକଙ୍କୁ ଯୀଶୁଙ୍କ ଚେତନା

^{୨୦}ତେବେଳେ ଯୀଶୁ ଯେଉଁ ନଗର ମାନଙ୍କରେ ଅଧିକାର ଆଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟକାରୀ ଗୁଡ଼ିକ କରୁଥିଲେ, ସେହି ନଗରଗୁଡ଼ିକୁ ଭିନ୍ନସ୍ଥାନ କଲେ । କାରଣ ସେଠାକାର ଲୋକେ ନିଜ ପାପ ପାଇଁ ଅନୁତାପ କରି ହୁଏତ-ପରବର୍ତ୍ତନ କରିନଥିଲେ, କି ପାପ କରିବା ଛାଡ଼ି ନଥିଲେ, ^{୨୧}ସେ କହଲେ, “ହାୟଁ କୋଗ୍‌ବାନି! ହାୟଁ ବେଅସାଇବା!* ଭୁଲ ଅଞ୍ଚଳରେ ଯେଉଁ ଆଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟକାରୀ ଗୁଡ଼ିକ କରାଗଲା, ସେ ଗୁଡ଼ିକ ଯଦି ସୋର ଓ ସୀଦୋନ* ରେ କରାଆନ୍ତା, ତେବେ ବହୁ ପୂର୍ବରୁ ସେ ଲୋକମାନେ ହୁଏତ ଓ ଦୀନୀ ପରବର୍ତ୍ତନ କରିସାରିଆଥାନ୍ତେ । ସେମାନେ ଅଖା ପିନ୍ଧି ଓ ଦେହରେ ପାର୍ଡିଗ ବୋଲିହୋଇ ତାହାଙ୍କ ପାପ ପାଇଁ ଦୁଃଖ ପ୍ରକାଶ କରି ସାରି ଥାଆନ୍ତେ ।”^{୨୨}କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଭୁଲକୁ କହୁଛି ଯେ ବନ୍ଧୁର ଦିନରେ ସୋର ଓ ସୀଦୋନର ଅପେକ୍ଷା ଭୁଲ ଦଶା ଅଧିକ ଖରାପ ହେବ ।^{୨୩}ହେ କଫର୍ନୀହୁମ! ତୁ କ’ଣ ଭାବୁଛୁ ତୋତେ ସର୍ଗୀୟଗୌରବ ଦେବା ପାଇଁ ସର୍ଗକୁ ଉଠାଇ ନିଆଯିବ? ନା, ଭୁଲକୁ ପାଟାଳରେ ନିକ୍ଷେପ କରାଯିବ । ଯେଉଁ ଆଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ତୋର ଅଞ୍ଚଳରେ କରାଯାଇଛି, ସେଗୁଡ଼ିକ ଯଦି ସଦୋମ* ରେ କରାଯାଇଥାଆନ୍ତା, ତେବେ ସେଠାକାର ବାସିନ୍ଦା ପାପ କରିବା ବନ୍ଦ କରି ଦେଇଥାଆନ୍ତେ ଓ ସେ ନଗର ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତିଷ୍ଠି ରହି ପାରି ଥାଆନ୍ତା ।^{୨୪}କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଭୁଲକୁ କହୁଛି ଯେ, ନ୍ୟାୟ ହେବା ଦିନ ତୋର ଦଶା ସଦୋମର ଦଶା ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ଖରାପ ହେବ ।”

ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଶାନ୍ତ ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତି

^{୨୫}ତେବେଳେ ଯୀଶୁ କହଲେ, “ହେ ପରମ-ପିତା, ତୁମ୍ଭେ ସର୍ଗ ଓ ପୃଥିବୀର ପ୍ରଭୁ । ତୁମ୍ଭେ ଏହି ସବୁ ବସ୍ତୁ ବସ୍ତୁ ଜ୍ଞାନୀ ଓ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଲୋକମାନଙ୍କ ନିକଟରୁ ଲୁଚାଇ ରଖି ପିଲାଙ୍କ ଭଳି ସରଳ ଲୋକଙ୍କ ନିକଟରେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ

ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତି । ଏଥିପାଇଁ ମୁଁ ତୁମ୍ଭର ସ୍ତୁତି କରୁଛି ।^{୨୬}ହଁ ପରମ-ପିତା, ତୁମ୍ଭେ ପ୍ରକୃତରେ ଯାହା ଚାହୁଁଥିଲ, ତାହା ଦିଅନ୍ତି ।

^{୨୭}ମୋର ପରମ-ପିତା ମୋତେ ସବୁକିଛି ଦେଇଛନ୍ତି । ପରମ-ପିତାଙ୍କ ଛଡ଼ା ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ଅନ୍ୟକେହି ଦାଣିନହାନ୍ତି । ପୁତ୍ରଙ୍କ ଛଡ଼ା କେହି ପରମ-ପିତାଙ୍କୁ ପ୍ରକୃତରେ ଦାଣିନହାନ୍ତି । ଆଉ ପୁତ୍ର ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ମନୋନୀତ କରିବେ, ସେହିମାନେ କେବଳ ପରମ-ପିତାଙ୍କ ନିକଟରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେବେ ।

^{୨୮}ହେ, କ୍ଲାନ ଗ୍ରାନ ଓ ଶିଖରେ ଭାରଗ୍ରସ୍ତ ଥିବା ଲୋକମାନେ! ମୋ ନିକଟକୁ ଆସ । ମୁଁ ଭୁଲକୁ ବଞ୍ଚାମ ଦେବ ।^{୨୯}ମୋର କାର୍ଯ୍ୟଭାର ତୁମ୍ଭେ ଗ୍ରହଣ କର । ମୋ ଠାରୁ ଗିଖ । କାରଣ ମୁଁ ଆତ୍ମାରେ ସରଳ ଓ ନମ୍ର ତେଣୁ ତୁମ୍ଭେ ନିଜ ଆତ୍ମାରେ ବଞ୍ଚାମ ପାଇବ ।^{୩୦}ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟ ମୁଁ ଭୁଲକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ କହୁଛି, ତାହା ସହଜ । ଏବଂ ଯେଉଁ ବୋଧ ତୁମ୍ଭ ଉପରେ ରଖୁଛି, ତାହା ହାଲୁକା ।”

କେତେକ ସିହୁଦୀ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ସମାଲୋଚନା କଲେ

ପ୍ରାୟ ସେହି ସମୟରେ ଯୀଶୁ ବଞ୍ଚାମଦବସ* ରେ ଗସ୍ୟକ୍ଷେତ୍ର ଦେଇ ଯାଉଥିଲେ । ଯୀଶୁଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ତାହାଙ୍କ ସହିତ ଥିଲେ । ତାହାଙ୍କର ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଭୋକ ଲାଗିଲା । ସେମାନେ କେତେକ ଗହମ-କେଣ୍ଡା ଛଣେଇ ଖାଇବାକୁ ଲାଗିଲେ ।^୧ଫାରୁର୍ଗୀମାନେ ଏହା ଦେଖି ଯୀଶୁଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଦେଖ, ତୁମ୍ଭର ଶିଷ୍ୟମାନେ ବଞ୍ଚାମଦବସରେ ଏଭଳି ଯାହା କରୁଛନ୍ତି, ତାହା ମୋଗାଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ବିରୋଧୀ ।

^୨ଏହା ଶୁଣି ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହଲେ, “ଦାଉଦ ଓ ତାହାଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ଥିବା ଲୋକେ ଭୋକ ଲାଗିବା ବେଳେ କ’ଣ କରୁଥିଲେ, ସେ ବସ୍ତୁରେ ତୁମ୍ଭେ କ’ଣ ପଢ଼ୁନାହିଁ? ^୩ସେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଘରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଥିଲେ ଓ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଅର୍ପଣ କରୁଥିଲେ । ପବିତ୍ର ରୋଟି ସେ ଓ ତାହାଙ୍କ ସହିତ ଥିବା ଲୋକମାନେ ଖାଇଦେଇଥିଲେ । ମୋଗାଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁସାରେ ଦାଉଦ ଓ ତାହାଙ୍କ ସାଥୀ ମାନଙ୍କର ଏହା ଖାଇବା ଅଧିକାର ନ ଥିଲା । କାରଣ କେବଳ ଯାଦକମାନଙ୍କୁ ତାହା ଖାଇବାପାଇଁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥାଏ ।^୪ତୁମ୍ଭେ ମୋଗାଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ କ’ଣ ପଢ଼ୁନାହିଁ ଯେ ବଞ୍ଚାମ ଦବସରେ ଯାଦକମାନେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମନ୍ଦିରରେ ବଞ୍ଚାମଦବସର ନୀତିନିୟମ ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ କରନ୍ତି? ସେ ଘଟଣାରେ ତାହାଙ୍କର କେହି କିଛି ଦୋଷ ଧରନ୍ତିନାହିଁ ।^୫କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଭୁଲକୁ କହୁଛି, ଏଠାରେ ଏଭଳି କିଛି ବସ୍ତୁ ଅଛି, ଯାହା ମନ୍ଦିରଠାରୁ ମହାନ ।^୬ଶାସ୍ତ୍ରକ୍ରମେ, ‘ମୁଁ ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଦୟା ରୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ପଶୁବଳି ରୁହେଁନାହିଁ ।’^୭ ତୁମ୍ଭେ ପ୍ରକୃତରେ ଏହାର ଅର୍ଥ ବୁଝିନାହିଁ ।

କୋଗ୍‌ବାନି ଓ ବେଅସାଇବା ଗାଲୀଲୀ ହ୍ରଦ ଉପକୂଳସ୍ଥ ଭୁଲଟି ନଗର । ଏଠାରେ ଯୀଶୁ ଉପଦେଶ ଦେଇଥିଲେ ।

ସୋର ଓ ସୀଦୋନ ଭୁଲଟି ନଗର, ଯେଉଁଠାରେ ବହୁତ ଖରାପ ଲୋକ ରହୁଥିଲେ ।

ସଦୋମ ଏହି ନଗରରେ ଦୁର୍ଗତାରୀ ଲୋକେ ରହୁଥିଲେ । ପରମେଶ୍ୱର ଏ ନଗରଟିର ବିନାଶ କରୁଥିଲେ । ଆବପୁସ୍ତକ ୧:୧-୨୯

ବଞ୍ଚାମ ଦବସ ସିହୁଦୀମାନଙ୍କର ସପ୍ତାହର ସପ୍ତମ ଦବସ । ଏହି ଦିନଟି ସେମାନଙ୍କର ବିଶେଷ ଧାର୍ମିକ ଦବସ ରୂପେ ପରିଗଣିତ ।

‘ମୁଁ ଲୋକମାନଙ୍କ ... ବଳ ରୁହେଁନାହିଁ’ ହୋରେୟ ୬:୨

ଯଦ ବୁଝି ଆଆନ୍ତ, ତେବେ ଏହ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ନିନ୍ଦା କରନ୍ତନାହିଁ ।

“ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ର * ବିଗ୍ରାମବଦସର ପ୍ରଭୁ ଅଟନ୍ତି ।”

ଯୀଶୁ ଗୋଟିଏ ଲୋକର ଅଚଳ ହାତଟି ଫୁଲ୍ଲ କରିଦେଲେ

ଯୀଶୁ ସେଠାରୁ ଯାଇ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରାର୍ଥନାଗୃହରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ ।^{୧୦} ସେଠାରେ ଥିବା ଗୋଟିଏ ଲୋକର ହାତ ଗୁଣ୍ଠି ଯାଇଥିଲା । ସେଠାରେ ଥିବା କେତେକ ଯିହୁଦୀ ଯୀଶୁଙ୍କ ଉପରେ ଦୋଷାରୋପ କରିବା ପାଇଁ ସୁଯୋଗ ଖୋଜୁଥିଲେ । ସେମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ମୋଗାଙ୍କ ନିୟମ ଅନୁସାରେ ବିଗ୍ରାମବଦସରେ କାହାରିକୁ ଭଲ କରିଦେବା କ’ଣ ବିଧିସଙ୍ଗତ?”

^{୧୧} ଯୀଶୁ କହଲେ, “ମନେକର ଭୂମର କାହାର ଗୋଟିଏ ମେଣ୍ଟୁ ଅଛି ଓ ସେହ ମେଣ୍ଟୁଟି ବିଗ୍ରାମବଦସରେ ଖାଇ ଭିତରେ ଖସି ପଡ଼ିଲା । ଭୂମେ କ’ଣ ତାକୁ ଖାଇବ ବାହାର କରି ଆଣିବନାହିଁ? ^{୧୨} ମଣିଷତ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଗୋଟିଏ ମେଣ୍ଟୁଠାରୁ ଅଧିକ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ । ତେଣୁ ମୋଗାଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥା ବିଗ୍ରାମ-ବଦସରେ ଭଲ କାମ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଥାଏ ।”

^{୧୩} ତା’ପରେ ଯୀଶୁ ସେହି ଲୋକଟିକୁ କହଲେ, “ଭୂମ ହାତ ମୋତେ ଦେଖାଅ ।” ଲୋକଟି ଯୀଶୁଙ୍କୁ ହାତ ଦେଖାଇବା ପାଇଁ ଆଗକୁ ବଢ଼େଇଦେଲା । ତାର ସେହି ଗୁଣ୍ଠି ଯାଇଥିବା ହାତଟି ଫର୍ମ୍ପୁର୍ଣ୍ଣ ଭଲ ହୋଇ ଗଲା । ଏହି ହାତଟି ତାର ଅନ୍ୟ ହାତ ଭଳି ହୋଇଗଲା ।^{୧୪} କିନ୍ତୁ ଫାରୁଗୀମାନେ ସେଠାରୁ ବାହାର ଗଲେ । ଯୀଶୁଙ୍କୁ ନୀବନରେ ମାରିଦେବା ପାଇଁ ସେମାନେ ଯୋଜନା କଲେ ।

ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ମନୋନୀତ ସେବକ: ଯୀଶୁ

^{୧୫} ଯୀଶୁ ଏକଥା ନାଣିପାରି ସେ ନାନା ଛାଡ଼ି ଚାଲିଗଲେ । ବହୁତ ଲୋକ ତାହାଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କଲେ । ଯୀଶୁ ସମସ୍ତ ରୋଗୀଙ୍କୁ ଫୁଲ୍ଲ କରିଦେଲେ ।^{୧୬} କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଚେତାବନୀ ଦେଇ କହଲେ, “ଏ କଥା କାହାର ଆଗରେ ପ୍ରକାଶ କରିବ ନାହିଁ ।”^{୧୭} ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱବକ୍ତା ଯିଶୁଙ୍କୁ ମାଧ୍ୟମରେ ପରମେଶ୍ୱର ଯାହା କହୁଥିଲେ, ସେଗୁଡ଼ିକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବାପାଇଁ ଯୀଶୁ ଏହା କଲେ ।^{୧୮} ଯିଶୁ କହୁଥିଲେ,

“ଏ ମୋର ସେବକ । ମୁଁ ତାହାଙ୍କୁ ବାଛୁଛି । ମୁଁ ତାହାଙ୍କୁ ଭଲ ପାଏ । ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ଉପରେ ଖୁସୀ । ମୋର ଆତ୍ମା ମୁଁ ତାହାଙ୍କଠାରେ ରଖିବ । ସେ କାନ୍ତିମାନଙ୍କ ଭିତରେ ନ୍ୟାୟ ଘୋଷଣା କରିବେ ।

^{୧୯} ସେ ଯୁକ୍ତି କରିବେ ନାହିଁ କି ପାଟିଭୁଣ୍ଡ କରିବେ ନାହିଁ । ଲୋକେ ଗଳିରେ ତାହାଙ୍କ କଥା ଶୁଣିବେ ନାହିଁ ।

^{୨୦} ନଇଁ ପଡ଼ିଥିବା ଛେଗୁନଳର କାଣ୍ଡଟି ସେ ଭାଙ୍ଗିବେ

ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ର ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା ଗୋଟିଏ ନାମ । ପରମେଶ୍ୱର ତାହାଙ୍କ ଲୋକଙ୍କୁ ରକ୍ଷା କରିବାପାଇଁ ଏହାଙ୍କୁ ବାଛୁଥିଲେ ।

ନାହିଁ କି ଲଭି ଆସୁଥିବା ଦୀପଟିକୁ ସେ ଲିଭେଇବେ ନାହିଁ । ନ୍ୟାୟର ବିଦୟ ନ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ଅଟଳ ରହବେ ।

^{୨୧} ସେଥିରେ ସବୁ ଲୋକେ ତାହାଙ୍କ ଉପରେ ଭରସା ରଖିବେ ।” ଯିଶୁଙ୍କୁ ୪୨:୧-୪

ଯୀଶୁଙ୍କଠାରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ଗନ୍ଧ ନିହତ ଅଛି

^{୨୨} ତା’ପରେ ଲୋକେ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଗୋଟିଏ ଲୋକକୁ ଆଣିଲେ । ସେ ଲୋକଟି ଅସ୍ଥ ଥିଲା । ତା ଦେହରେ ଗୋଟିଏ ଭୃତ ପରି ଥିବାରୁ ସେ ମୂକ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା । ଯୀଶୁ ଲୋକଟିକୁ ପ୍ରସ୍ତୁ କରିଦେଲେ । ଫଳରେ ଲୋକଟି କଥା କହ ପାରିଲା, ଓ ଦେଖି ପାରିଲା ।^{୨୩} ନମା ହୋଇଥିବା ଲୋକେ ଏହା ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ, ସେମାନେ କୁହାକୁହ ହେଲେ, “ଆମ ପାଖକୁ ପରମେଶ୍ୱର ଯାହାଙ୍କୁ ପଠାଇବେ ବୋଲି ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିଥିଲେ, ଏ ହୁଏତ ସେହି ଦାଉଦଙ୍କ ପୁତ୍ର ଅଟନ୍ତି?”

^{୨୪} ମାତ୍ର ଫାରୁଗୀମାନେ ଲୋକଙ୍କର ଏହି କଥା ଶୁଣି କହଲେ, “ଯୀଶୁ ଭୃତମାନଙ୍କ ଗାସକ ବାଆଲୁଦିବୁଲ୍*ଙ୍କ ସହାୟତାରେ ଭୃତମାନଙ୍କୁ ଛଡ଼ାନ୍ତି ।”

^{୨୫} ଯୀଶୁ ଫାରୁଗୀମାନଙ୍କର ମନକଥା ନାଣିପାରିଲେ ଓ ସେମାନଙ୍କୁ କହଲେ, “ନିଜ ବିରୁଦ୍ଧରେ ବିଭେଦ ସୃଷ୍ଟି କରୁଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଗନ୍ଧ୍ୟ ଧ୍ୟସ ପାଇଯିବ । ଯଦ କୌଣସି ନଗର ନିଜ ନିଜ ମଧ୍ୟରେ ଭାଗଭାଗ ହୋଇଯାଏ, ତେବେ ତାହା ତିଷ୍ଠିରହ ପାରିବନି । ସେହିଭଳି ନିଜ ନିଜ ଭିତରେ ଭାଗ ହୋଇଗଲେ କୌଣସି ପରିବାର ତିଷ୍ଠି ରହ ପାରିବନି ।

^{୨୬} ଯଦ ଗୟତାନ ତାର ନିଜ ଭୃତମାନଙ୍କୁ ଚଡ଼ି ବାଧ୍ୟ, ତେବେ ତାର ଅର୍ଥ ସେ ନିଜେ ନିଜ ଭିତରେ ଭାଗ-ଭାଗ ହୋଇଛି । ଏ ପରିସ୍ଥିତିରେ ତାର ଗନ୍ଧ୍ୟ ତିଷ୍ଠି ରହ ପାରିବା ସମ୍ଭବ ହେବନାହିଁ ।^{୨୭} ଭୂମ କହିବା ଅନୁସାରେ ମୁଁ ଯଦ ବାଆଲୁଦିବୁଲ୍‌ର ଗନ୍ଧ ସାହାଯ୍ୟରେ ଭୃତମାନଙ୍କୁ ଚଡ଼ି ଦେଉଛି ତେବେ ଭୂମର ଶିଷ୍ୟମାନେ କାହା ସାହାଯ୍ୟରେ ତାହାଙ୍କୁ ଚଡ଼ୁଛନ୍ତି? ତେଣୁ ଭୂମ ନିଜର ଶିଷ୍ୟମାନେ ପ୍ରମାଣିତ କରିଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ଭୂମେ ଭୁଲ କହୁଛ ।^{୨୮} ମୁଁ କିନ୍ତୁ ଭୃତମାନଙ୍କୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆତ୍ମାର ଗନ୍ଧ ସାହାଯ୍ୟରେ ଚଡ଼ି ଦେଉଛି । ତେଣୁ ଏଥିରୁ ପ୍ରମାଣିତ ହେଉଛି ଯେ, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗନ୍ଧ୍ୟ ଭୂମ ନିକଟରେ ପୁରୁପୁର ଆସି ପହଞ୍ଚିଗଲାଣି ।

^{୨୯} ନିଶେ ଲୋକ କୌଣସି ବଳବାନ ଲୋକ ଘରେ ପଶି ତାର ସମଗ୍ରି ଚୋରେଇନେବାକୁ ଚାହଁଲେ, ସେ ବଳବାନ ଲୋକଟିକୁ ପ୍ରଥମେ ବାନ୍ଧି ପକାଇବ । ତା’ପରେ ସେ ବଳବାନ ଲୋକର ଘରୁ ସବୁ ଲୁଟି କରି ନେଇ ଯାଇ ପାରିବ ।

^{୩୦} ଯଦ କେହି ମୋ ସହତ କାମ କରୁନାହିଁ, ତେବେ ସେ ମୋ ବିରୁଦ୍ଧରେ କାମ କରୁଛି ।^{୩୧} ତେଣୁ ମୁଁ ଭୂମକୁ କହୁଛି ଯେ, ଲୋକେ ଯେଉଁସବୁ ପାପ କରୁଛନ୍ତି ତାହା କ୍ଷମା କରି ସଂଆସିବ । ଲୋକମାନେ ଯେଉଁସବୁ ଖରାପ

ବାଆଲୁଦିବୁଲ୍ ଭୃତମାନଙ୍କର ବାଦ ଗଳତାନର ନାମ ।

କଥା କହୁଛନ୍ତି, ତାହା କ୍ଷମା କରି ଦିଆଯିବ । କିନ୍ତୁ ପବିତ୍ର-ଆତ୍ମାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ନିନ୍ଦା କଲେ କ୍ଷମା କରାଯାଇ ପାରିବନି ।^{୩୦} ଯଦି କେହି ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ରଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ କିଛି କୁହେ ତେବେ ତାକୁ କ୍ଷମା କରାଯାଇପାରେ, କିନ୍ତୁ ପବିତ୍ରଆତ୍ମାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ କେହି କିଛି କହଲେ ତାକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ବା ଭବିଷ୍ୟତରେ କେବେହେଲେ କ୍ଷମା କରାଯିବନାହିଁ ।

କର୍ମ ହିଁ ବ୍ୟକ୍ତର ପରତତ୍ତ୍ୱ ବ୍ୟ

^{୩୧} ଭଲ ଫଳ ପାଇବାକୁ ହେଲେ ଭଲ ଗଛଟିଏ ଲଗାଇବାକୁ ପଡ଼େ । ଭୂମିର ଖରାପ ଗଛଟିଏ ଥିଲେ ସେଥିରୁ କୁହେ ଖରାପ ଫଳ ପାଇବ । କାରଣ ଫଳଦ୍ୱାରା ଗଛଟିକୁ ଚିହ୍ନି ହୁଏ ।^{୩୨} ହେ ସର୍ପର ସମ୍ମାନଗଣ; ଭୂମେମାନେ ମମ ଲୋକ, ଭୂମେ ଭଲ କଥା କପରି କହ ପାରିବ? ନଣେ ତା ମନ ଭିତରେ ଯାହା ଭାବୁଥାଏ, ତାକୁ କଥାରେ ପ୍ରକାଶ କରିଥାଏ ।^{୩୩} ଗୋଟିଏ ଭଲ ଲୋକର ମନରେ ଭଲ କଥା ସଞ୍ଚିତ ହୋଇ ରହଥାଏ, ସେ କହିବାବେଳେ ତାର ମନରୁ ଭଲ କଥା ବାହାର ଆସେ । କିନ୍ତୁ ନଣେ ଖରାପ ଲୋକର ମନ ଭିତରେ ଖରାପ କଥା ସବୁ ସଞ୍ଚିତ ହୋଇ ରହଥାଏ । ସେ କହିବାବେଳେ ତା ମନ ଭିତରୁ ଖରାପ କଥା ବାହାରଥାଏ । ତେଣୁ ସେ ଖରାପ କଥା କୁହେ ।^{୩୪} କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଭୂମକୁ କହୁଛି ଲୋକମାନେ ଅନାଗ୍ରତ ଭାବରେ କିଛି କହୁଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଗର୍ଭପାଇଁ ବିଗୁର ଦିନରେ ସେମାନଙ୍କୁ ଉତ୍ତର ଦେବାକୁ ହେବ ।^{୩୫} ଅତଏବ ଯେଉଁସବୁ କଥା ଭୂମେ କହୁଥିବ, ତାର ଅନୁସାରେ ଭୂମକୁ ଦୋଷୀ ବା ଭୂମକୁ ନିର୍ଦୋଷୀ ବୋଲି ବିଗୁର କରାଯିବ ।”

ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପ୍ରମାଣ ଦେବା ପାଇଁ ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କର ଆସ୍ତନ

^{୩୬} ତାପରେ ଯିହୁଦୀ ଧର୍ମଗାର୍ତ୍ତୀ ଓ ଫାରୁସୀମାନଙ୍କ ଭିତରୁ କେତେକ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କହଲେ, “ଗୁରୁ, ଭୂମେ ଆମକୁ ଚହ୍ନ ସ୍ୱରୂପ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକାରୀଟିଏ ଦେଖାଅ ।”

^{୩୭} ଯୀଶୁ କହଲେ, “ମମ ଓ ପାପୀ ଲୋକମାନେ ପ୍ରମାଣ ପାଇଁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକାରୀ ଦେଖିବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତାହାଙ୍କୁ କୌଣସି ପ୍ରମାଣ ଦେଖାଇ ଦିଆଯିବନାହିଁ । କେବଳ ଭବିଷ୍ୟଦବଳା ଯୁନସଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଦିଅଁଥିବା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହିଁ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏକମାତ୍ର ଚହ୍ନ ହେବ ।^{୩୮} ଯୁନସ ସମୁଦ୍ରର ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ମାଛ ଯେତେବେଳେ ତିନି ଦିନ ଓ ତିନି ରାତି ଥିଲେ । ସେହିପରି ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ର ତିନିଦିନ ଓ ତିନିରାତି କବର ଭିତରେ ରହବେ ।^{୩୯} ଯେଉଁଦିନ ବିଚାର ହେବ, ସେହିଦିନ ନୀନିବାର ଲୋକମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ନୀବିତ ଥିବା ଲୋକଙ୍କ ସହତ ଠିଆ ହେବେ, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବେ । କାରଣ ଯେତେବେଳେ ଯୁନସ ସେମାନଙ୍କୁ ଉପଦେଶ ଦେଲେ ନୀନିବାର ଲୋକେ ନିଜ ନିଜର ହୃଦୟପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଥିଲେ । ମୁଁ ଭୂମମାନଙ୍କୁ କହୁଛି ଯେ, ମୁଁ ଯୁନସଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ମହାନ ।^{୪୦} ଯେଉଁ ଦିନ ବିଚାର ହେବ ସେ ଦିନ ଦକ୍ଷିଣର ଗର୍ଭା ବିର୍ତ୍ତମାନ ନୀବିତ ଥିବା ଲୋକଙ୍କ ସହତ ଠିଆ ହେବେ ଏବଂ ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବେ । କାରଣ ସେ

ଗଲମୋନଙ୍କ କାନର କଥା ଶୁଣିବା ପାଇଁ ବହୁତ ଦୂରରୁ ଆସିଥିଲେ । ଏବଂ ମୁଁ ଭୂମକୁ କହୁଛି ଯେ ମୁଁ ଗଲମୋନଙ୍କଠାରୁ ଅଧିକ ମହାନ ।

ବର୍ତ୍ତମାନର ଲୋକମାନଙ୍କଠାରେ ମମଗୁଣ ଭରି ରହିଛି

^{୪୧} ଯେତେବେଳେ ଗୋଟିଏ ଭୃତ କୌଣସି ଲୋକଦେହରୁ ବାହାର ଚାଲି ଆସେ, ସେତେବେଳେ ସେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇ ବିଗ୍ରାମ ନେବାପାଇଁ ଶୁଖିଲା ନାଗାଟିଏ ଖୋଦି ବୁଲେ । କିନ୍ତୁ ସେଭଳି ନାଗାଟିଏ ତାକୁ ମିଳେନାହିଁ ।^{୪୨} ସେତେବେଳେ ସେ କୁହେ, ‘ମୁଁ ମୋର ଯେଉଁ ପୁରୁଣା ଘର ଛାଡ଼ି ଚାଲି ଆସିଛି, ପୁଣି ସେଠାକୁ ଫେରିଯିବି ।’ ସେ ପୁଣି ଫେରିଆସେ । ସେ ଦେଖେ ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ ଘରଟି ଖାଲି ଅଛି । ସତ୍ୟ ଅଛି ଏବଂ ସବୁ ଠିକଠାକ ଅଛି । ତା’ପରେ ସେ ଯାଏ ଓ ତା’ଠାରୁ ଅଧିକ ଖରାପ ଆଉପାଠକ ଭୂତଙ୍କୁ ଠାକିଆଣେ ।^{୪୩} ତା’ପରେ ସବୁ ଭୂତ ସେ ଘର ଭିତରକୁ ଯାଇ ସେଠାରେ ବସବାସ କରନ୍ତି । ସେତେବେଳେ ଲୋକଟିର ଅବସ୍ଥା ପୂର୍ବ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ଗୋଟାମୟ ହୋଇପଡ଼େ । ଏବେ ନୀବିତ ଥିବା ମମ ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ସେହି ଏକାକଥା ଘଟିବ ।”

ଯୀଶୁଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ତାହାଙ୍କର ପରବର

^{୪୪} ଯୀଶୁ ଯେତେବେଳେ ଏହି ସବୁ କଥା ସେଠାରେ କିମ୍ବା ହୋଇଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ କହୁଥିଲେ, ସେତେବେଳେ ତାହାଙ୍କ ମାଆ ଏବଂ ଭାଇ ଆସି ବାହାରେ ଠିଆହେଲେ । ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ସାଙ୍ଗରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବା ପାଇଁ ଚାହୁଁଥିଲେ ।^{୪୫} ନଣେ କେହି ଯୀଶୁଙ୍କୁ କହଲେ, “ଭୂମର ମାଆ ଏବଂ ଭାଇମାନେ ବାହାରେ ଅପେକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି । ସେମାନେ ଭୂମ ସହତ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ।”

^{୪୬} ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ମୋର ମାଆ କିଏ? ମୋର ଭାଇମାନେ କିଏ?”^{୪୭} ତା’ପରେ ସେ ତାହାଙ୍କର ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ହାତ ବଢ଼େଇ କହିଲେ, “ଏମାନେ ମୋର ମାଆ ଓ ଭାଇ ।^{୪୮} ଯିଏ ସ୍ୱର୍ଗରେ ରହୁଥିବା ମୋର ପରମପିତାଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଅନୁସାରେ କାମ କରନ୍ତି, ସେ ମୋର ଭାଇ, ଭଉଣୀ ଓ ମାଆ ।”

ଯୀଶୁଙ୍କ ବୀଦ ବୁଣିବା କାହାଣୀ

୧୩ ସେହିଦିନ ଯୀଶୁ ସେହି ଘରୁ ବାହାର ଚାଲିଗଲେ ଓ ହ୍ରଦ କୂଳରେ ଯାଇ ବସିଲେ ।^୧ ତାହାଙ୍କ ଚାରିପଟେ ବହୁତ ଲୋକ ନିମ୍ନ ହୋଇଗଲେ । ତେଣୁ ଯୀଶୁ ଗୋଟିଏ ଡ଼ଙ୍ଗା ଭିତରକୁ ଉଠିଗଲେ ଓ ସେଠାରେ ଯାଇ ବସିଲେ । ସବୁ ଲୋକେ କୂଳରେ ରହିଲେ ।^୨ ତା’ପରେ ଯୀଶୁ ଲୋକଙ୍କୁ କାହାଣୀ ମାଧ୍ୟମରେ ଅନେକ ଉପଦେଶ ଦେଲେ । ଯୀଶୁ କହିଲେ, “ଗୋଟିଏ କୃଷକ ତା କ୍ଷେତ୍ରରେ ବୀଦ ବୁଣିବାକୁ ଗଲା ।^୩ ସେ ବୁଣିବା ବେଳେ କିଛି ବୀଦ ଗୁସ୍ତା କଟିରେ ପଡ଼ିଗଲା । ତତ୍ତ୍ୱେଳମାନେ ଆସି ସେ ସବୁତକ ଖାଇଦେଲେ ।^୪ ଆଉ କିଛି ବୀଦ ପଥୁରିଆ କାଗାରେ ପଡ଼ିଗଲା । ସେଠାରେ ଯଥେଷ୍ଟ ମାଟି ନ ଥିଲା ।

ମାଟି ଗହରଥା ନ ଥିବାରୁ ବୀଜରୁ ଖୁବ୍ ଗ୍ରୀଫ ଗଜା ବାହାର ପଡ଼ିଲା । କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉପଗଳ୍ପ ଉଠିଲା, ସେତେବେଳେ ଗଛ ଝାଉଁଳି ପଡ଼ିଲା । ତା’ର ଚେର ଗଭୀରକୁ ଯାଇ ପାଗନଥିବାରୁ ଗଛଟି ଗୁଣ୍ଡି ମରଗଲା । ଆଉ କିଛି ବୀଜ କଣ୍ଟା ବୁଦାରେ ପଡ଼ିଗଲା । କଣ୍ଟାବୁଦା ବଡ଼ ଯିବାରୁ ଗଜା ଗଛକୁ ଗୁପିଦେଲା । ଆଉ କିଛି ବୀଜ ଭଲ ମାଟି ଉପରେ ପଡ଼ିଲା ଓ ତାହା ବଡ଼ ସେଥିଲେ ଫଳଫଳିଲା । କେତେକ ଗଛରେ ଗହେଗୁଣ୍ଡ, କେତେକରେ ଷାଠିଏ ଗୁଣ୍ଡ ଓ ଆଉ କେତେକରେ ତିରିଶ ଗୁଣ୍ଡ ଅଧିକ ଫଳିଲା । ଭୃମ୍ଭର ଯଦ୍ କାନ ଅଛି, ତେବେ ଗୁଣ୍ଡ ।”

କାହାଣୀ ମାଧ୍ୟମରେ ଯାଗୁଙ୍କର ଗିଣ୍ଟା

“ଗିଣ୍ଟାମାନେ ଯାଗୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସି ପଚାରିଲେ, “ଭୂମ୍ଭେ ସେମାନଙ୍କୁ କାହାଣୀ ମାଧ୍ୟମରେ କାହିଁକି ଗିଣ୍ଟା ଦେଉଛ?”

“ଯାଗୁ କହଲେ, “ସୂର୍ଯ୍ୟରାଜ୍ୟର ନଗୁଡ଼ ସତ୍ୟ ଜାଣିବା ପାଇଁ କେବଳ ଭୂମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଅଧିକାର ମିଳିଛି । ଏ ଅଧିକାର ସେମାନଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇନାହିଁ ।” ଯାହା ପାଖରେ କିଛି ହେଲେ ବୁଝିବା ଗଳ୍ପ ଅଛି, ତାକୁ ଆତ୍ମର ଅଧିକ ଦିଆଯିବ, ଏବଂ ସେ ଆବଶ୍ୟକତାଠାରୁ ଅଧିକ ପାଇବ । କିନ୍ତୁ ଯାହା ପାଖରେ ବଶେଷ ବୁଝିବା-ଗଳ୍ପ ନାହିଁ, ସେ ତା’ପାଖରେ ଥିବା ସେହି ଟିକେ ବୁଝିବାଗଳ୍ପ ମଧ୍ୟ ହରେଇ ବସିବ ।” ସେଇଥିପାଇଁ ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ କାହାଣୀ ମାଧ୍ୟମରେ ଉପଦେଶ ଦେଉଛି । କାରଣ ସେମାନେ ତେଣୁ କରଲେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରକୃତରେ କିଛି ବୁଝିପାରନ୍ତି ନାହିଁ ।” ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ଯିଶାୟା ସେମାନଙ୍କ ବ୍ୟୟରେ ଯାହା କହୁଥିଲେ, ତାହା ସତ୍ୟ ବୋଲି ସେହିମାନେ ପ୍ରମାଣିତ କରି ଦେଉଛନ୍ତି । ଯିଶାୟା କହୁଥିଲେ,

“ଭୂମ୍ଭେମାନେ ଗୁଣ୍ଡୁଥିବ, କିନ୍ତୁ ବୁଝି ପାରବ ନାହିଁ । ଭୂମ୍ଭେମାନେ ଦେଖୁଥିବ କିନ୍ତୁ କିଛି ଜାଣି ପାରବ ନାହିଁ ।”
 ୧୫ କାରଣ ସେମାନଙ୍କର(ଲୋକମାନଙ୍କର) ହୃଦୟ କଠୋର ହୋଇ ଯାଇଛି । ସେମାନଙ୍କର କାନ ଅଛି କିନ୍ତୁ ଗୁଣ୍ଡନ୍ତି ନାହିଁ ଏବଂ ସତ୍ୟକୁ ଦେଖିବା ପାଇଁ ମନା କରି ଦେଉଛନ୍ତି । ଫଳରେ ସେମାନେ ତାହାଙ୍କ ଆଖିରେ କିଛି ଦେଖି ପାରବେନାହିଁ । କିମ୍ପା ତାହାଙ୍କ କାନରେ କିଛି ଗୁଣ୍ଡି ପାରବେ ନାହିଁ । କିମ୍ପା ହୃଦୟରେ କିଛି ବୁଝି ପାରବେ ନାହିଁ । ଏହା ଘଟିଅଛି କାରଣ ସ୍ତ୍ରୁଣ ହେବା ପାଇଁ ସେମାନେ ନୋ ପାଖକୁ ଆସିବେ ନାହିଁ ।” ଯିଶାୟା ୬:୯-୧୦

୧୬କିନ୍ତୁ ଭୂମ୍ଭେ ଧନ୍ୟ, କାରଣ ଭୂମ୍ଭେ ଯାହା ଆଖିରେ ଦେଖୁଛ, ତାହା ବୁଝୁଛ । ଭୂମ୍ଭେ ଯାହା କାନରେ ଗୁଣ୍ଡୁଛ, ତାହା ବୁଝୁଛ । ୧୭ମୁଁ ଭୂମ୍ଭକୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି । ଭୂମ୍ଭେ ଏବେ ଯାହା ଦେଖୁଛ, ତାହା ଦେଖିବାକୁ କେତେ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ଓ ସାଧୁମାନେ ରାହିଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ତାହା ଦେଖି

ପାର ନ ଥିଲେ । ଭୂମ୍ଭେ ଏବେ ଯାହା ଗୁଣ୍ଡୁଛ, ତାହା ଗୁଣ୍ଡିବା ପାଇଁ ସେମାନେ ରାହିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ତାହା ଗୁଣ୍ଡି ପାର ନ ଥିଲେ ।

ବୀଜ ବୁଣା କାହାଣୀର ବ୍ୟାଖ୍ୟା

“ତେବେ କୃଷକ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ କାହାଣୀର ଅର୍ଥ ଗୁଣ୍ଡ । ୧୮ସ୍ତ୍ରୀରେ ପଡ଼ି ଯାଇଥିବା ବୀଜର ଅର୍ଥ କଣ? ମଞ୍ଜିଟି ସେହି ଲୋକପରି ସେ ସୂର୍ଯ୍ୟରାଜ୍ୟର ସ୍ତ୍ରୀମାତାର ଗୁଣ୍ଡେ, ଓ ତାହା ବୁଝି ପାରେନାହିଁ । ଶୟତାନ ଆସେ ଓ ତା ହୃଦୟରେ ଯାହା କିଛି ବୁଣା ହୋଇଥାଏ ସେତକ ନେଇ ଚାଲିଯାଏ । ୧୯ପଞ୍ଚମଥା କାଗାରେ ବୁଣାଯାଇଥିବା ବୀଜର ଅର୍ଥ କ’ଣ? ବୀଜଟି ଠିକ୍ ସେହି ଲୋକପରି, ଯେ ସ୍ତ୍ରୀମାତାର ଗୁଣ୍ଡେ ଏବଂ ଆନନ୍ଦର ସହତ ତାହା ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ଗ୍ରହଣ କରିନାଏ । ୨୦କିନ୍ତୁ ସେ ନିଜ ଭିତରେ ଗିଣ୍ଟାକୁ ଦୃଢ଼ ହେବାକୁ ବ୍ୟନାହିଁ, କେବଳ କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ସେ ଗିଣ୍ଟାକୁ ଆପଣା ହୃଦୟରେ ରଖିଥାଏ । ଯେତେବେଳେ ସ୍ତ୍ରୀମାତାର ଯୋଗୁଁ ସେ ଦୁଃଖ-କଷ୍ଟ ଓ ଯାତନା ପାଏ, ସେ ତିରୁ ପାରେନାହିଁ । ସେ ଖୁବ୍ ଗ୍ରୀଫ ସେଗୁଡ଼କୁ ଛାଡ଼ିଦିଏ । ୨୧କଣ୍ଟାବୁଦାରେ ପଡ଼ିଯାଇଥିବା ବୀଜର ଅର୍ଥ କ’ଣ? ମଞ୍ଜିଟି ସେହି ଲୋକ ଯେ ସ୍ତ୍ରୀମାତାର ଗୁଣ୍ଡେ କିନ୍ତୁ ସଂସାରର ଚିନ୍ତା ଓ ଧନର ମୋହ ଲାଗି ସ୍ତ୍ରୀମାତାରୁ ତା’ଭିତରେ ବଡ଼ବାକୁ ବ୍ୟନାହିଁ, ସେ ବ୍ୟକ୍ତି କେବେ ସଫଳ ହୋଇପାରେ ନାହିଁ । ୨୨ଭଲ ମାଟି ଉପରେ ପଡ଼ୁଥିବା ବୀଜର ଅର୍ଥ କ’ଣ? ସେହି ଲୋକ ଭଲ ସେ ସ୍ତ୍ରୀମାତାର ଗୁଣ୍ଡେ, ଓ ତାକୁ ବୁଝିପାରେ । ସେ ଲୋକ ସଫଳ ହୁଏ । ସେହି ସଫଳତା ବେଳେବେଳେ ଗହେ ଗୁଣ୍ଡ, ଷାଠିଏ ଗୁଣ୍ଡ ଓ ତିରିଶ ଗୁଣ୍ଡ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମିଳିଥାଏ ।”

ଗହମ ଓ ବାଳୁଜୀର ଉଦାହରଣ

୨୩ଯାଗୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଆଉ ଗୋଟିଏ କାହାଣୀ କହଲେ । “ସୂର୍ଯ୍ୟରାଜ୍ୟ ନଗେ ବ୍ୟକ୍ତି ଭଲ ଯେ କି ନିଜ ନିମିତ୍ତେ ଭଲ ବୀଜ ବୁଣିଥିଲେ । ୨୪କିନ୍ତୁ ସବୁ ଲୋକ ଗୋଇଥିବା ସମୟରେ ସେହି ଲୋକର ଗତୁ ଆସିଲା । ସେ ଗହମ ମଝିରେ ବାଳୁଜୀ-ବୀଜ ବୁଣିଦେଲା । ତା’ପରେ ସେ ଚାଲିଗଲା । ୨୫ଗହମ ଗଛ ବଢ଼ିଲା ଓ ସେଥିରେ କେଣ୍ଡା ଫଳିଲା । ସେତିକି ବେଳକୁ ବାଳୁଜୀ ବ ଦେଖାଗଲା । ୨୬ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିର ଚାକରମାନେ ଆସିଲେ ଓ ନିମି ମାଲିକକୁ କହଲେ, ‘ଭୂମ୍ଭେ ତ ନିମିତ୍ତେ ଭଲ ବୀଜ ବୁଣିଥିଲ, ତେବେ ଏତେ ବାଳୁଜୀ କେମିତି ଉଠିଲା?’

୨୭ସେ ସେମାନଙ୍କୁ କହଲେ, ‘ଏହା କୌଣସି ଗତୁର କାର୍ଯ୍ୟ ।’

“ଚାକରମାନେ ପଚାରିଲେ, ‘ଆମେ ଯାଇ ବାଳୁଜୀତକ ଉପାଡ଼ି ଦେଉ ବୋଲି ଆପଣ ଗୁହଁନ୍ତି କି?’

୨୮କ୍ଷେତମାଲିକ ସେମାନଙ୍କୁ ମନାକରି କହଲେ, ‘ଭୂମ୍ଭେମାନେ ବାଳୁଜୀ ଉପାଡ଼ିବାକୁ ବେଳେ ତା’ସହତ ଗହମ ମଧ୍ୟ ଉପାଡ଼ି ଦେବ । ୨୯ଫସଲ ପାତବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଉଭୟ ଗହମ ଓ ବାଳୁଜୀ ଏକାଠି ବଢ଼ନ୍ତୁ । କାଟିବା ବେଳେ ମୁଁ

କଟାଳମାନଙ୍କୁ କହବ ପ୍ରଥମେ ବାଳୁଙ୍ଗାଗୁଡ଼ିକୁ ଧକାଠି କରି ବଡ଼ାବାନ୍ଧି ନାଳ ଦିଅ, ତା’ପରେ ଗହମ ଫଗୁନ କରି ଅମାରରେ ରଖିଦିଅ ।”

ଯୀଶୁ ଅନେକ କାହାଣୀ ସ୍ୱରୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଲେ

ଯୀଶୁ ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ କହିଲେ: “ସ୍ୱର୍ଗରାଜ୍ୟ ଗୋଟିଏ ସୋରଷ ଦାନା ଭଳି । ନିଶେ ତାକୁ ନେଇ ତା’ ଶେତରେ ଲଗାଏ । ଯେ ବୀଜ ଅନ୍ୟ ବୀଜ ଭୁଲନାରେ ସବୁଠାରୁ ଛୋଟ ଥାଏ, କିନ୍ତୁ ତାହା ଯେତେବେଳେ ବଡ଼ ହୁଏ, ସେତେବେଳେ ବଗିଚାରେ ସମସ୍ତ ଚାନ୍ଦ ଅପେକ୍ଷା ବଡ଼ ହୋଇଯାଏ । ତାହା ଗଛରେ ପରିଣତ ହୁଏ । ଆକାଶର ପକ୍ଷୀମାନେ ଆସି ଏହି ଗଛର ଗାଖାରେ ବସା ବାନ୍ଧି ଥାନ୍ତି ନିଅନ୍ତି ।”

ତା’ପରେ ଯୀଶୁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଆଉ ଗୋଟିଏ କାହାଣୀ କହିଲେ: “ସ୍ୱର୍ଗରାଜ୍ୟ ଖମ୍ବୀର ଭଳି । ନିଶେ ସ୍ୱୀଲୋକ ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ପାତ୍ରରେ ଥିବା ଅଟ୍ଟାରେ ଖମ୍ବୀର ମିଶାଇଲା । ସବୁତକ ଗୋଟି ଫୁଲିବାରେ ଖମ୍ବୀର କାମ ଦେଲା ।”

ଯୀଶୁ ସବୁ କିଛି କାହାଣୀ ମାଧ୍ୟମରେ କହୁଥିଲେ । ବାସ୍ତବରେ ସେ ସେମାନଙ୍କୁ କାହାଣୀ ମାଧ୍ୟମ ଛଡ଼ା କିଛି କହୁନଥିଲେ । ପରମେଶ୍ୱର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱକାଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଯାହା କହିଥିଲେ, ତାହା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବା ପାଇଁ ଏହା ହେଉଥିଲା । ପରମେଶ୍ୱର କହିଥିଲେ:

“ମୁଁ କାହାଣୀ ସ୍ୱରୁ କଥା କହିବି । ସୂକ୍ଷ୍ମ ଆଦି କାଳରୁ ଯେଉଁସବୁ କଥା ଗୋପନୀୟ ହୋଇ ରହିଛି, ସେଗୁଡ଼ିକ ମୁଁ ପ୍ରକାଶ କରିବି ।” ଗୀତଫହଣ ୭:୨

ଗହମ ଓ ବାଳୁଙ୍ଗା କାହାଣୀର ବ୍ୟାଖ୍ୟା

ତା’ପରେ ଯୀଶୁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପଠେଇ ଦେଇ ଘରକୁ ଗଲେ । ତାହାଙ୍କ ପାଖରେ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ପହଞ୍ଚି କହିଲେ, “ଆମକୁ ଶେତର ବାଳୁଙ୍ଗା ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତର ଅର୍ଥ ବୁଝାଇ ଦିଅ ।”

ଯୀଶୁ କହିଲେ, “ଯେଉଁ ଲୋକନିଶେତ ଶେତରେ ଭଲ ବୀଜ ବୁଣିଲେ, ସେ ହେଉଛନ୍ତି ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ର* । ଯେଉଁଠି ହେଉଛି ଶେତ । ସ୍ୱର୍ଗରାଜ୍ୟରେ ଥିବା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସମସ୍ତ ସନ୍ତାନ ହେଲେ ଭଲ ବୀଜ, ବାଳୁଙ୍ଗାର ଅର୍ଥ ଗୟତାନର ଅନୁଚର । ଯେଉଁ ଗଡ଼ ନିଶେ ବାଳୁଙ୍ଗା ବୁଣି ଦେଇଥିଲା, ସେ ହେଉଛି ଗୟତାନ । ଫସଲ କାଟିବା ସମୟ ହେଉଛି ନିଶେତର ଅନ୍ତର ସମୟ ଏବଂ କଟାଳ ହେଉଛନ୍ତି ସ୍ୱର୍ଗ-ଦୂତମାନେ ।

ଯେପରି ବାଳୁଙ୍ଗାକୁ ଧକାଠି କରା ହେଲା, ଓ ନିଆଁରେ ପୋଡ଼ି ଦିଆଗଲା, ଠିକ୍ ସେହିପରି ଅବସ୍ଥା ନିଶେତର ଅନ୍ତର ସମୟରେ ହେବ । ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ର ତାହାଙ୍କ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କୁ ପଠାଇବେ । ସେମାନେ ତାହାଙ୍କ ଗନ୍ଧ୍ୟର ସମସ୍ତ

ପାପୀ ଓ ପାପପାଇଁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଉଥିବା ସମସ୍ତଲୋକଙ୍କୁ ଧକାଠି କରି ଗନ୍ଧ୍ୟ ବାହାରକୁ ନେଇଯିବେ । ସ୍ୱର୍ଗଦୂତମାନେ ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ନିଶେତର ଅନ୍ତରକୁ ଧକାଠିଦେବେ । ସେଠାରେ ସେମାନେ କାନ୍ଦି-କାନ୍ଦି ଓ ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ ଦାନ୍ତ କାମୁଡ଼ି ରହବେ । ସେତେବେଳେ ଧାର୍ମିକ ଲୋକମାନେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଭଳି ପ୍ରକାଶମାନ ହେବେ । ସେମାନେ ତାହାଙ୍କ ପରମପିତାଙ୍କ ଗନ୍ଧ୍ୟରେ ରହବେ । ଯେଉଁମାନେ ଶୁଣି ପାରିବ, ଶୁଣି ।

ଧନରଭଣ୍ଡାର ଓ ମୋତିର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ

ସ୍ୱର୍ଗରାଜ୍ୟ ନିମିତ୍ତେ ପୋଡ଼ା ହୋଇଥିବା ଧନରଭଣ୍ଡାର ଭଳି । ଦିନେ ନିଶେ ଲୋକ ଗୋଟିଏ ଧନରଭଣ୍ଡାର ପାଇଲା, ଓ ପୁଣି ଆଉ ଥରେ ସେହି ଧନକୁ ନିମିତ୍ତରେ ପୋଡ଼ିଦେଲା । ସେ ବହୁତ ଶୁଣି ହୋଇଗଲା । ସେ ସେଠାରୁ ଯାଇ ତା ପାଖରେ ଯାହା ସବୁ ଥିଲା, ସବୁତକ ବିକି ସେହି ନିମିତ୍ତ କିଣିଲା । ସ୍ୱର୍ଗ-ରାଜ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଭଲ ମୋତି ଖୋଜୁଥିବା ଗୋଟିଏ ବେପାରୀ ଭଳି । ଦିନେ ସେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ମୂଲ୍ୟବାନ ମୋତିଟିଏ ପାଇଗଲା, ସେ ଯାଇ ତାର ସମସ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତି ବିକି ଅମୂଲ୍ୟ ମୋତିଟି କିଣିଲା ।

ମାଛଧରା ନାଲିର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ

ସ୍ୱର୍ଗରାଜ୍ୟ ମଧ୍ୟ ହୃଦରେ ଫିଙ୍ଗା ଯାଇଥିବା ଗୋଟିଏ ନାଲି ଭଳି । ସେଥିରେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ମାଛ ଧରା ପଡ଼ିଲେ । ଯେତେବେଳେ ନାଲିଟି ମାଛରେ ଭରି ହୋଇଗଲା, କେଉଟିମାନେ ନାଲିକୁ କୁଳକୁ ଟାଣି ଆଣିଲେ । ସେମାନେ ବସି ପଡ଼ି ଭଲ ଭଲ ମାଛ ବାଛି ଟୋକେଇରେ ଭରି କଲେ ଓ ଖସି ପାଛତକ ଫୋପାଡ଼ି ଦେଲେ । ଫସାର ଗେଷ ହେବା ବେଳେ ଏହଭଳି ଘଟିବ । ସ୍ୱର୍ଗଦୂତମାନେ ଆସିବେ । ସେମାନେ ଧାର୍ମିକଲୋକଙ୍କ ଭିତରୁ ପାପୀଲୋକଙ୍କୁ ଅଲଗା କରିଦେବେ । ସ୍ୱର୍ଗଦୂତମାନେ ଖସି ପା ଓ ଦୁଷ୍ଟଲୋକମାନଙ୍କୁ ଅନ୍ତରକୁ ଧକାଠିଦେବେ । ସେଠାରେ ସେମାନେ କେବଳ କାନ୍ଦିକାନ୍ଦି ଓ ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ ଦାନ୍ତ କାମୁଡ଼ି ରହବେ ।

ଯୀଶୁ ନିଜ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ତୁମ୍ଭେ ଏ ସବୁର ଅର୍ଥ ବୁଝି ପାରୁଛ?”

ଶିଷ୍ୟମାନେ କହିଲେ, “ହଁ, ଆମ୍ଭେମାନେ ବୁଝିପାରୁଛୁ ।”

ତା’ପରେ ଯୀଶୁ କହିଲେ, “ସ୍ୱର୍ଗରାଜ୍ୟ ବିଷୟରେ ଜାଣିଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଧର୍ମଗାୟି ନିଶେ ଘରମାଲିକ ଭଳି । ଯେ କି ଭଣ୍ଡାରରେ ଥିବା ତାହାଙ୍କ ନୂଆ ଓ ପୁରୁଣା, ଉଭୟ ପଦାର୍ଥ ବାହାରକରି ଆଣନ୍ତି ।”

ଯୀଶୁ ନିଜ ନାଗକୁ ଫେରାଆଣିଲେ

ଯୀଶୁ ଏହି ସବୁ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ କହିସାରିଲା ପରେ ସେ ସ୍ଥାନ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଗଲେ । ସେ ଯେଉଁଠି ପ୍ରତିପାଳିତ ହୋଇଥିଲେ ସେଠାକୁ ଗଲେ । ସେଠାରେ ଯିହୁଦୀ ପ୍ରାର୍ଥନାଗୃହରେ ଉପବେଶ ଦେବା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲେ, ଯାହା ଶୁଣି ସମସ୍ତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ ଏବଂ କହିଲେ,

ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ର ଯୀଶୁ । ଏହା ମନାହିଁକ ପାଇଁ ଏକ ନାମ ଲୋକଙ୍କୁ ଗଣା କରିବାକୁ ଏହାଙ୍କୁ ପରମେଶ୍ୱର ବାଛିଥିଲେ ।

“ଆଗୁଣ୍ୟକାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ଏ ଲୋକ କେଉଁଠାରୁ ଜ୍ଞାନ ଓ ଶକ୍ତି ପାଇଲା? ”^{୧୧୬} ତ ସେହି ବଢେଇର ପୁଅ । ତାହାଙ୍କର ମାଆଙ୍କ ନାମ ତ ମରୟନ । ଯାକୁବ, ଯୋସେଫ, ଗିମୋନ ଓ ଯିହୁଦା ତ ଏହାର ଭାଇ ।^{୧୧୭} ତା’ର ସବୁ ଭଉଣୀମାନେ ତ ଆମ୍ଭ ସହତ ଏଠାରେ ଅଛନ୍ତି । ତେବେ ଏସବୁ କହିବା ପାଇଁ ଜ୍ଞାନ ଓ ଶକ୍ତି ସେ କେଉଁଠାରୁ ପାଇଲା?”^{୧୧୮} ସେହି ଲୋକମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ସ୍ୱୀକାର କଲେନାହିଁ । ଯୀଶୁ ସେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ନଣେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତାଙ୍କୁ ଲୋକେ ସମ୍ମାନ ଦିଅନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ନିଜ ସହରରେ ଓ ତାହାଙ୍କ ନିଜ ପରିବାରରେ ନଣେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତାଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ପାଏ ନାହିଁ ।”

^{୧୧୯}ସେଠାକାର ଲୋକେ ଯୀଶୁଙ୍କ ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ କରି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଯୀଶୁ ସେଠାରେ ଅଧିକ ଆଗୁଣ୍ୟକାର୍ଯ୍ୟ କଲେ ନାହିଁ ।

ହେରୋଦ ଯୀଶୁଙ୍କ ବିଷୟରେ ଶୁଣିଲେ

୧୪ ସେହି ସମୟରେ ଯୀଶୁଙ୍କ ବିଷୟରେ ଲୋକେ ଯାହା କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉଥିଲେ, ତାହା ଗାଳିଲୀର ଗାସକ ହେରୋଦ ଶୁଣିଲେ ।^୧ ସେ ତାହାଙ୍କ ଚାକରମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଏହି ବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରକୃତରେ ବାପ୍ତିଜକ ଯୋହନ । ସେ ନିଶ୍ଚୟ ମୃତ୍ୟୁରୁ ପୁଣି ବଞ୍ଚି ଉଠିଛି, ସେଥିପାଇଁ ଏହିଗଳ୍ପ ଏହା ପାଖରେ କାମ କରୁଛି ଓ ସେ ଆଗୁଣ୍ୟକାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ସମ୍ମତ ହେଉଛି ।”

ବାପ୍ତିଜକ ଯୋହନଙ୍କୁ କପରି ହତ୍ୟା କରାଗଲା

^୨ଏହି ସମୟ ପୂର୍ବରୁ ହେରୋଦ ଯୋହନଙ୍କୁ ବନ୍ଦୀ କରି ଗିଳ୍ଗଳିରେ ବାନ୍ଧି କାଗାଗାରରେ ନିକ୍ଷେପ କରିଥିଲେ । ସେ ହେରୋଦଫିଆଙ୍କ ଅନୁରୋଧକ୍ରମେ ଏକଥା କରିଥିଲେ । ହେରୋଦଫିଆ ହେରୋଦଙ୍କ ଭାଇ ଫିଲିପୁଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ଥିଲେ । ହେରୋଦ ଯୋହନଙ୍କୁ ବନ୍ଦୀ କରିବାର କାରଣ ହେଲା, ଯୋହନ ବାରମ୍ବାର ହେରୋଦଙ୍କୁ କହୁଥିଲେ, “ତୁମ୍ଭେ ହେରୋଦଫିଆଙ୍କୁ ନିଜ ସ୍ତ୍ରୀ ଭାବରେ ରଖିବା ଠିକ୍ କାମ ନୁହେଁ ।”^୩ ତେଣୁ ହେରୋଦ ଯୋହନଙ୍କୁ ମାରିଦେବାକୁ ଚାହିଁଲେ । କିନ୍ତୁ ସେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଭୟ କରୁଥିଲେ । କାରଣ ଲୋକେ ଯୋହନଙ୍କୁ ନଣେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତା ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରୁଥିଲେ ।

^୪ହେରୋଦଙ୍କ ନିଜ ଦିନ ଅବସରରେ ହେରୋଦଫିଆଙ୍କ ଝିଅ, ହେରୋଦ ଓ ତାହାଙ୍କ ଅତିଥିମାନଙ୍କ ଆଗରେ ନାଚିଲା । ଏଥିରେ ହେରୋଦ ବହୁତ ମୁଗ୍ଧ ହୋଇଗଲେ । ତେଣୁ ସେ ଗପଟ ପୂର୍ବକ ହେରୋଦଫିଆ ଝିଅକୁ ପ୍ରତିଗୃହିତ ଦେଲେ, “ତୁମ୍ଭେ ଯାହା କିଛି ମାଗିବ, ତାହା ତୁମ୍ଭକୁ ଦିଆଯିବ ।”^୫ ହେରୋଦଫିଆଙ୍କ ପ୍ରରୋଚନାରେ ଝିଅ କହିଲା, “ମୋତେ ବାପ୍ତିଜକ ଯୋହନଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ ଗୋଟିଏ ଥାଳିରେ ଆଣି ଏହାଠାରେ ଦିଅନ୍ତୁ ।”^୬ ଏହା ଶୁଣି ହେରୋଦ ବହୁତ ଦଶଖି ହେଲେ । କିନ୍ତୁ ସେ ଗପଟ କରି ସାରିଥିଲେ, ଯେ ଝିଅ ଯାହା ମାଗିବ ତାହା ତାକୁ ସେ ଦେବେ । ତା’ଛଡା ହେରୋଦଙ୍କ ସହତ ଖାଇଥିବା ଅତିଥିମାନେ ମଧ୍ୟ ଗପଟ

ଶୁଣିଥିଲେ । ତେଣୁ ହେରୋଦ ଝିଅକୁ ଯାହା କିଛି ସେ ମାଗିଥିଲା ତାହା ଦେବାପାଇଁ ଆଦେଶ ଦେଲେ ।^୭ ସେ କାଗାଗାରରେ ଯୋହନଙ୍କ ମୁଣ୍ଡକାଟ କରିବା ପାଇଁ ଲୋକ ପଠାଇଲେ ।^୮ ତା’ପରେ ଗୋଟିଏ ଥାଳିରେ ଯୋହନଙ୍କ କଟାମୁଣ୍ଡ ଅଣାଗଲା । ତାହା ଝିଅକୁ ଦେଇ ଦିଆଗଲା । ଝିଅ କଟାମୁଣ୍ଡ ତା ମାଆ ହେରୋଦଫିଆଙ୍କ ପାଖକୁ ନେଇଗଲା ।^୯ ଯୋହନଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଆସି ଯୋହନଙ୍କ ମୃତଦେହ ନେଇଯାଇ ସମାଧି ଦେଲେ । ତା’ପରେ ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ ସବୁକଥା କହିଲେ ।

ଯୀଶୁ ପାଞ୍ଚ ହବାରରୁ ଅଧିକ ଲୋକଙ୍କୁ ଖାଇବାକୁ ଦେଲେ ।

^{୧୦}ଯୀଶୁ ଯୋହନଙ୍କ ବିଷୟରେ ଘଟିଥିବା ସବୁକଥା ଶୁଣିସାରିବା ପରେ ସେ ସ୍ଥାନ ଛାଡ଼ି ଦେଲେ, ଓ ଏକାନ୍ତରେ ଡଙ୍ଗାରେ ବସି ଗୋଟିଏ ନିକ୍ତାନ୍ତରାଳ ଦିଗକୁ ଚାଲିଗଲେ । ଯୀଶୁ ଚାଲିଯାଇଥିବା ଖବର ଶୁଣି ଲୋକମାନେ ନିଜ ନଗରମାନ ଛାଡ଼ି ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କଲେ । ଯୀଶୁ ଯେଉଁଠାକୁ ଯାଉଥିଲେ, ସେମାନେ ସ୍ଥଳପଥରେ ଚାଲି-ଚାଲି ସେଠାରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିଲେ ।^{୧୧} ଡଙ୍ଗାରୁ ବାହାର ଆସିବା ବେଳକୁ ଯୀଶୁ ଦେଖିଲେ, ସେଠାରେ ବହୁତ ଲୋକ ଜମା ହୋଇଛନ୍ତି । ଲୋକଙ୍କ ଉପରେ ତାହାଙ୍କର ଦୟା ହେଲା । ସେ ଅସ୍ତ୍ରପୁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପୁସ୍ତ କରଲେ ।

^{୧୨}ସନ୍ଧ୍ୟା ବେଳକୁ ଶିଷ୍ୟମାନେ ତାହାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସି କହିଲେ, “ଏହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ନିକ୍ତାନ୍ତରାଳ ସ୍ଥାନ । ସମୟ ବହୁତ ହେଲାଣି । ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଏଠାରୁ ପଠେଇ ଦିଅ । ତା’ହେଲେ ସେମାନେ ଗାଁମାନଙ୍କୁ ଯାଇ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଖାଦ୍ୟ କଣି ପାରିବେ ।”

^{୧୩}କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ସେମାନଙ୍କର ଯିବା ଦରକାର ନାହିଁ । ତୁମ୍ଭେ ସେମାନଙ୍କୁ କିଛି ଖାଇବାକୁ ଦିଅ ।”

^{୧୪}ଶିଷ୍ୟମାନେ କହିଲେ, “ଆମ୍ଭ ପାଖରେ ଏଠାରେ ମାତ୍ର ପାଞ୍ଚଖଣ୍ଡ ରୋଟି ଓ ଦୁଇଟି ମାଛ ଅଛି ।”

^{୧୫}ଯୀଶୁ କହିଲେ, “ସେଗୁଡ଼ିକୁ ମୋ ପାଖକୁ ଆଣ ।”

^{୧୬}ଯୀଶୁ ସେଠାରେ ଜମା ହୋଇଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଘାସ ଉପରେ ବସିଥିବାପାଇଁ କହିଲେ । ତା’ପରେ ସେ ପାଞ୍ଚଖଣ୍ଡ ରୋଟି ଓ ଦୁଇଟି ଯାକ ମାଛ ଧରି ଆକାଶକୁ ଚାହିଁଲେ, ଓ ଖାଦ୍ୟ ପାଇଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଲେ । ରୋଟିକୁ ଖଣ୍ଡଖଣ୍ଡ କରି ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ହାତକୁ ଦେଲେ । ଶିଷ୍ୟମାନେ ଲୋକଙ୍କୁ ସେଥିରୁ ବାଣ୍ଟିଲେ ।^{୧୭} ସମସ୍ତ ଲୋକେ ତାହା ଖାଇଲେ, ଓ ସନ୍ତୋଷ ଲାଭ କଲେ । ଲୋକେ ଖାଇସାରିବା ପରେ ଶିଷ୍ୟମାନେ ବଳକା ଖାଦ୍ୟତକ ବାରଟି ଝୁଡ଼ରେ ଭର୍ତ୍ତି କଲେ ।^{୧୮} ସେଠାରେ ପ୍ରାୟ କେବଳ ପାଞ୍ଚ ହଜାର ପୁରୁଷ ଲୋକ ଖାଇଥିଲେ । ତା’ଛଡା ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ ଓ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ଖାଇଥିଲେ ।

ହୁଦ ଉପରେ ଯୀଶୁ ଚାଲିଲେ

^{୧୯}ତା’ପରେ ଯୀଶୁ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଡଙ୍ଗାରେ ଚଢ଼ି ହୁଦର

ଅପର ପାର୍ଶ୍ୱକୁ ଯିବାକୁ କହଲେ । ଯାଶୁ ନଦେ ସେଠାକୁ ପରେ ଯିବେ ବୋଲି କହଲେ ।^{୨୩}ତା'ପରେ ଜମା ହୋଇଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ବଦାୟ କରି ସେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବାକୁ ଏକାକୀ ପାହାଡ଼ ଉପରକୁ ଗଲେ । ସନ୍ଧ୍ୟା ହୋଇ ସାରିଥିଲା, ଯାଶୁ ସେଠାରେ ଏକ୍ଷତ ଆ ଥିଲେ ।^{୨୪}ସେତେବେଳକୁ ହୁଏ ଭିତରେ ତୁଙ୍ଗା ଅନେକ ଦୂରକୁ ଗୁଲିଯାଇଥିଲା । ତେଜରେ ଧକ୍କା ଖାଇ ତୁଙ୍ଗାଟି ଟଳମଳ ହେଉଥିଲା । ଖୁବ୍ ଦୋରରେ ପ୍ରତିକୂଳ ପବନ ବହୁଥିଲା ।

^{୨୫}ଯାଶୁ ହୁଏ ଉପରେ ଚାଲିକରି ଗନ୍ତ୍ରର ଚତୁର୍ଥ ପ୍ରହରରେ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିଲେ ।^{୨୬}ଶିଷ୍ୟମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ହୁଏ ଉପରେ ଚାଲିକରି ଆସୁ ଥିବାର ଦେଖି ଭୟଭୀତ ହେଲେ । ସେମାନେ କୁହାକୁହ ହେଲେ, “ଏ ତ ରୋଚିଏ ଭୂତ !” ସେମାନେ ଭୟରେ ଚକ୍କାର କଲେ ।

^{୨୭}ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଯାଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହଲେ, “ସାହାସ ଧର! ମୁଁ ପର ଆସିଛି! ଭୟ କର ନାହିଁ !”

^{୨୮}ପିତର କହଲେ, “ପ୍ରଭୁ, ଏହା ଯଦି ତୁମ୍ଭେ, ତେବେ ମୋତେ ପାଣି ଉପରେ ଗୁଲି ତୁମ୍ଭ ନିକଟକୁ ଯିବାକୁ ଆଦେଶ ଦିଅ !”

^{୨୯}ଯାଶୁ କହଲେ, “ଚାଲି ଆସ !”

ପିତର ତୁଙ୍ଗାରୁ ବାହାରକୁ ଆସିଲେ । ସେ ପାଣି ଉପରେ ଚାଲି ଯାଶୁଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଗଲେ ।^{୩୦}ପିତର ଯାଶୁଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ପାଣି ଉପରେ ଚାଲିକରି ଯାଉଥିବା ସମୟରେ କୋରରେ ପବନ ବହୁଥିଲା । ତେଜ ଉଠୁଥିଲା, ଏହା ଦେଖି ପିତର ଭୟ କଲେ । ସେ ବୁଝି ଯିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ସେ ପାଟି କରି ଡାକିଲେ, “ପ୍ରଭୁ ମୋତେ ରକ୍ଷା କର !”

^{୩୧}ଯାଶୁ ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ତାହାଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚି ତାହାଙ୍କୁ ଧରି ପକାଇଲେ । ସେ ପିତରଙ୍କୁ କହଲେ, “ତୁମ୍ଭର ବଗ୍ନାସ ଅଛି । ତୁମ୍ଭେ କାହିଁକି ସନ୍ଦେହ କଲ?”

^{୩୨}ଯାଶୁ ଓ ପିତର ତୁଙ୍ଗା ଉପରକୁ ଆସିଯିବା ପରେ ପବନ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା ।^{୩୩}ଯେଉଁମାନେ ତୁଙ୍ଗା ଉପରେ ଥିଲେ, ସେମାନେ ଯାଶୁଙ୍କୁ ପ୍ରଣାମ କଲେ ଓ କହଲେ, “ପ୍ରକୃତରେ ତୁମ୍ଭେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ର !”

^{୩୪}ସେମାନେ ହୁଏ ପାର ହୋଇ ଗିନେସରତ୍ କୂଳରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ।^{୩୫}ସେଠାକାର ଲୋକେ ଚିହ୍ନିପାରଇଲେ ଓ ଆଖପାଖ ଅଞ୍ଚଳକୁ ଯାଶୁଙ୍କ ଆସିବା ଖବର ପଠାଇଲେ । ଲୋକେ ରୋଗୀଙ୍କୁ ତାହାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆଣିଲେ ।^{୩୬}ଲୋକମାନେ ଯାଶୁଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କଲେ ଯେ, ରୋଗୀମାନେ ଯେପରି ସୁସ୍ଥ ହୋଇଯାଆନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ତାହାଙ୍କ ବସ୍ତ୍ର ଧାରଣ କେବଳ ଛୁଇଁବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଅନ୍ତୁ । ଯେଉଁ ରୋଗୀମାନେ ତାହା ଛୁଇଁଲେ, ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ସୁସ୍ଥ ହୋଇଗଲେ ।

କାହିଁକି ମାତୁ ନାହାଁନ୍ତି? ତୁମ୍ଭ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଖାଇବା ପୂର୍ବରୁ କାହିଁକି ହାତ ଧୋଇନାହାଁନ୍ତି !”

ଯାଶୁ କହଲେ, “ତୁମ୍ଭେ ନିଜର ପରମ୍ପରାଗତ ରୀତି-ନୀତି ପାଳିବାକୁ ଯାଇ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଦେଶ କାହିଁକି ଲଙ୍ଘନ କରୁଛ? ”ପରମେଶ୍ୱର କହନ୍ତି: “ତୁମ୍ଭେ ପିତାମାତାଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦିଅ,* କିନ୍ତୁ ଯେଉଁଲୋକ ପିତାମାତାଙ୍କୁ ଅପମାନିତ କରେ, ତାକୁ ବଧ କର ଯିବା ଉଚିତ !”^୧ କିନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭେ ଯେଉଁଭଳି ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛ, ତା'ଫଳରେ ନିଶେ ଲୋକ ତାର ପିତାମାତାଙ୍କୁ କହି ପାରିବ, ‘ମୁଁ ତୁମ୍ଭକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରି ପାରିବନାହିଁ । କାରଣ ମୋର ଯାହା ସବୁ ଅଛି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ମୁଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଉତ୍ତର କରିବି ।’^୨ଏହିଭଳି ତୁମ୍ଭେ ସେ ଲୋକଙ୍କୁ ତା ପିତାମାତାଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ନ ଦେବା ପାଇଁ ହିଁ ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛ । ଏହାପରେ ନିଜର ପରମ୍ପରାଗତ ନୀତିନିୟମଗୁଡ଼ିକୁ ସମ୍ମାନ ଦେଇଛ ଓ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ଅପମାନନା କରୁଛ ।^୩ତୁମ୍ଭେ ସବୁ କପଟୀ । ଯିଶୁଙ୍କୁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ ଠିକ୍ ଭାବରେ ଏହି ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବାଣୀ କହିଥିଲେ:

“ଏମାନେ କେବଳ ମୁହଁରେ ମୋର ଆଦର କରନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କ ମନକଥା ମୋ ଠାରୁ ବହୁତ ଦୂରରେ ରହିଥାଏ ।

ସେମାନେ ମୋତେ ଯେଉଁ ଉପାସନା କରନ୍ତି, ତାହା ମୂଲ୍ୟହୀନ । ସେମାନେ ଯେଉଁ ସବୁ ବିଷୟ ଶିକ୍ଷା ଦିଅନ୍ତି ତାହା କେବଳ ମଣିଷ ତିଆରି ବ୍ୟବଧାନ ।”
ଯିଶୁଙ୍କୁ ୨୯:୧୩

^୧ଯାଶୁ ସମବେତ ହୋଇଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଡାକିଲେ । ସେ ସେମାନଙ୍କୁ କହଲେ, “ମୁଁ ଯାହା କହୁଛି ତାହା ଶୁଣି ଓ ବୁଝ ।^୧ମଣିଷ ମୁହଁ ଭିତରକୁ ଯାଇଥିବା ବିଷୟ ଯୋଗୁ ଅପବିତ୍ର ହୋଇଯାଏ ନାହିଁ । ବରଂ ତା'ର ମୁହଁରୁ ବାହାରୁ ଥିବା ବିଷୟ ଯୋଗୁ ସେ ଅପବିତ୍ର ହୋଇଥାଏ ।”

^୨ଯାଶୁଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ତାହାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସି ତାହାଙ୍କୁ କହଲେ, “ଏସବୁ କହିବା ଫଳରେ ଫାରୀସୀମାନେ ତୁମ୍ଭ ଉପରେ ଗ୍ରନ୍ଥିଯାଇଅଛନ୍ତି ବୋଲି ତୁମ୍ଭେ କାଣିଛ ତ?”

^୩ଯାଶୁ କହଲେ “ଯେଉଁ ଗୁରୁ ମୋର ସମୀପ ପିତା ନିଦେ ଲଗେଇ ନାହାଁନ୍ତି, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସମୁଦେ ଉପାଡ଼ି ଦିଆଯିବ ।^୪ସେମାନଙ୍କୁ ଛାଡ଼ିଦିଅ । ସେମାନେ ତ ଅଧମାନଙ୍କର ଅନ୍ଧ ନେତା । ଯଦି ନିଶେ ଅନ୍ଧ ଆଉ ରୋଚିଏ ଅନ୍ଧକୁ ଗୁସ୍ତା ଦେଖାଏ, ତେବେ ଉଭୟ ଖାତ ଭିତରେ ଖସି ପଡ଼ିବେ ।”

^୫ଏକଥା ଶୁଣି ପିତର କହଲେ, “ଏହି କାହାଣୀର ଅର୍ଥ ଆମକୁ ବୁଝାଇ ଦିଅନ୍ତୁ ।”

ମନୁଷ୍ୟକୃତ ନିୟମ ଠାରୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବ୍ୟାଧି ବଡ଼

କେତେକ ଫାରୀସୀ ଓ ଯିହୂଦୀ ଧର୍ମଗାର୍ଥୀ ଯିହୁଗାଳମରୁ ଯାଶୁଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସି ପଚାରିଲେ,

^{୩୬}ତୁମ୍ଭ ଶିଷ୍ୟମାନେ ପୂର୍ବପୁରୁଷଙ୍କ ପ୍ରଦତ୍ତ ନୀତିନିୟମଗୁଡ଼ିକୁ

“ତୁମ୍ଭେ ... ସମ୍ମାନ ଦିଅ” ଯାତ୍ରା. ୨୦:୧୨; ଦି. ବିବରଣ ୫:୧୨

“କିନ୍ତୁ ଯେଉଁଲୋକ ... ଉଚିତ” ଯାତ୍ରା.୨୧:୧୭

ଝାଁଗୁ କହଲେ, “ଏବେ ବି କ’ଣ ଭୁଲ୍ ବୁଝିବାରେ ଅପ୍ରବ୍ୟା ଅଛ? ଝୁଲ୍ରେ କ’ଣ କାଣିନ ଯେ, ଯେଉଁଖାଦ୍ୟ ନଈ ଲୋକର ପାଟି ଭିତରକୁ ଯାଏ, ତାହା ପେଟ ଭିତରକୁ ଯାଏ ଓ ପରଶେଷରେ ଦେହରୁ ବାହାରଯାଏ । କିନ୍ତୁ ନଈ ଲୋକ ଯେଉଁ ମନ କଥା ପାଟିରେ କହେ, ତାହା ପ୍ରକୃତରେ ତା’ର ମନ ଭିତରୁ ଆସିଥାଏ । ଏହା ଲୋକକୁ ଅପବିତ୍ର କରିଥାଏ । ଚାନ୍ଦି ଖରାପ ଭାବନା, ହତ୍ୟା, ବ୍ୟଭିଚାର, ଯୌନାଚାର, ଚୋରୀ, ମିଛବାକ୍ୟ ଓ ନିନ୍ଦା ଆଦି ଖରାପ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରଥମେ ମଣିଷର ମନ ଭିତରେ ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ । ଶୁଣୁଡ଼ିକ ମଣିଷକୁ ଅପବିତ୍ର କରି ଦିଅନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଖାଇବା ପୂର୍ବରୁ ହାତ ନ ଧୋଇବା ଘଟଣା ମଣିଷକୁ ଅପବିତ୍ର କରି ପାରେ ନାହିଁ ।”

ବଣେ ଅଣ-ଯାହୁରୀ ଶୁଣୁ ଯାଗୁକ ସମାୟତା

ଝାଁଗୁ ସେ ସ୍ଥାନ ଛାଡ଼ି ସୋର ଓ ସାଦୋନ ଅଞ୍ଚଳକୁ ଚାଲିଗଲେ । ସେହି ଅଞ୍ଚଳର ନଈ କଣାନୀୟା ସ୍ତ୍ରୀ ଆସି ବଡ଼ପାଟି କରି କହନ୍ତି, “ହେ ପ୍ରଭୁ! ହେ ଦାରଦକ ପୁତ୍ର! ମୋ ପ୍ରତି ଦୟା କରନ୍ତୁ । ମୋ ଝିଅ ଦେହରେ ଗୋଟିଏ ଭୃତ ପଶି ରହିଛି । ମୋ ଝିଅ ଭାରି କଷ୍ଟ ପାଉଛି ।”

ଝାଁଗୁ ତାକୁ ପଦେହରେ କିଛି କହଲେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଯାଗୁଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସିଲେ ଓ ଅନୁରୋଧ କଲେ, “ସେ ଆମ୍ଭ ପଛ-ପଛ ପାଟି କରି ଆସୁଛି । ତାକୁ ଚାଲି ଯିବାକୁ କହ ଦିଅନ୍ତୁ ।”

ଝାଁଗୁ କହଲେ, “ପରମେଶ୍ୱର ମୋତେ କେବଳ ଇସ୍ରାୟେଲର ହଜିଯାଇଥିବା ଲୋକ(ସିହୁରୀ) ମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପଠାଇଛନ୍ତି ।”

ତା’ପରେ ସେ ସ୍ତ୍ରୀ ଯାଗୁଙ୍କ ନିକଟକୁ ପୁଣି ଥରେ ଆସିଲା । ସେ ଯାଗୁଙ୍କୁ ପ୍ରଣାମ କରି କହନ୍ତି, “ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୋତେ ସାହାଯ୍ୟ କରନ୍ତୁ ।”

ଝାଁଗୁ କହଲେ, “ପିଲାମାନଙ୍କ ଖାଦ୍ୟନେଇ କୁକୁରଗୁଡ଼ିକୁ ଦେଇଦେବା ଠିକ୍ କାମ ହେବନାହିଁ ।”

ସେହି ସ୍ତ୍ରୀ କହନ୍ତି, “ହଁ ପ୍ରଭୁ, ଏହା ଠିକ୍ କଥା । କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କ ମାଲିକମାନଙ୍କର ଖାଇବା ଟେବୁଲ୍ ଉପରୁ ଖସି ପଡ଼ୁଥିବା ଖାଦ୍ୟ-କଣିକାସବୁ କୁକୁରଗୁଡ଼ିକ ଖାଇଥାନ୍ତି ।”

ତା’ପରେ ଝାଁଗୁ କହଲେ, “ହେ ନାରୀ! ଭ୍ରମର ଗଭୀର ବିଶ୍ୱାସ ରହିଛି । ଭ୍ରମେ ମୋଠାରୁ ଯାହା ଚାହିଁଛି, ମୁଁ ତାହା କରିଦେବି ।” ଏହା କହିବା ମାତ୍ରେ ସେହି ସ୍ତ୍ରୀର ଝିଅଟି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ଭଲ ହୋଇଗଲା ।

ଯାଗୁ ଅନେକ ଲୋକଙ୍କୁ ଦ୍ରବ୍ଧ କରିଦେଲେ

ତା’ପରେ ଝାଁଗୁ ସେ ସ୍ଥାନ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଗଲେ ଓ ଗାଲିଲୀ ହ୍ରଦ କୂଳରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିଲେ । ସେ ଗୋଟିଏ ପହାଡ଼ ଉପରକୁ ଯାଇ ସେଠାରେ ବସିଲେ ।

ଅନେକ ସଂଖ୍ୟାରେ ଲୋକମାନେ ତାହାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଲେ । ସେମାନେ ଅନେକ ଅର୍ଥ, ମୂକ, ବଧୂର, ଛୋଟା, ଅପଙ୍ଗ ଓ ଅନ୍ୟ ରୋଗୀମାନଙ୍କୁ ଯାଗୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଆଣିଲେ । ଯାଗୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଦ୍ରବ୍ଧ କରିଦେଲେ । ଲୋକେ ଦେଖିଲେ

ଯେ ଯେଉଁ ଲୋକ କଥା କହିପାରୁନଥିଲେ ସେ କଥା କହି ପାରୁଛି; ଅପଙ୍ଗ ଲୋକେ ପୁଣି ସବଳ ହୋଇଛନ୍ତି; ଛୋଟାମାନେ ଗୁଲି ପାରୁଛନ୍ତି; ଅର୍ଥମାନେ ପୁଣି ଦେଖି ପାରୁଛନ୍ତି; ଏସବୁ ଦେଖି ସେମାନେ ବହୁତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ । ସେମାନେ ଇସ୍ରାୟେଲର ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ମହତ୍ତ୍ୱ ଗାନ କଲେ ।

ଯାଗୁ ଗରି ହଜାରରୁ ଅଧିକ ଲୋକଙ୍କୁ ଖାଇବାକୁ ଦେଲେ ।

ଝାଁଗୁ ତାହାଙ୍କର ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଡାକ କହିଲେ, “ମୁଁ ଏ ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବଡ଼ ଭୃତ୍ସିତ । ସେମାନେ ମୋ ସାଙ୍ଗରେ ତିନି ଦିନ ହେଲା ରହିଲେଣି । କିନ୍ତୁ ଏବେ ସେମାନଙ୍କର ଖାଇବାକୁ କିଛି ନାହିଁ । ସେମାନେ ଏଠାରୁ ଭୋକିଲା ଚାଲିଯିବାଟା ମୁଁ ଆଦୌ ଚାହୁଁନା । ସେମାନେ ଘରକୁ ଚାଲିଗଲେ ମୁଁକି ହୋଇ ଯାଇ ପାରନ୍ତି ।”

ଝାଁଗୁଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ କହିଲେ, “ଆମେ ଏତେ ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ଏତେ ଖାଦ୍ୟ ଏତଳି ସ୍ଥାନରେ କେଉଁଠାରୁ ପାଇବା? ଆମ୍ଭେ ନଗର ଠାରୁ ବହୁତ ଦୂରରେ ଅଛୁ ।”

ଝାଁଗୁ ପଚାରିଲେ, “ଭୃତ୍ସ ପାଖରେ କେତେ ଖଣ୍ଡ ରୋଟି ଅଛି?”

ସେମାନେ କହିଲେ, “ସାତଖଣ୍ଡ ରୋଟି ଓ କିଛି ଛୋଟ ମାଛ ଅଛି ।”

ଝାଁଗୁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଭୁଲି ଉପରେ ବସିଯିବାକୁ କହିଲେ: “ଏ ସାତଖଣ୍ଡ ରୋଟି ଓ ମାଛତକ ନେଲେ । ତା’ପରେ ସେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଖାଦ୍ୟ ପାଇଁ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଲେ । ଯାଗୁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଛୋଟ ଛୋଟ ଖଣ୍ଡ କଲେ ଓ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦେଲେ । ଶିଷ୍ୟମାନେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଖାଦ୍ୟ ବାଣ୍ଟିଲେ । ସମସ୍ତେ ଖାଇଲେ ଓ ସନ୍ତୋଷ ଲାଭ କଲେ । ତା’ପରେ ଶିଷ୍ୟମାନେ ବଳକା ଖାଦ୍ୟକୁ ସାତଟି ଟୋକେଇରେ ଭର୍ତ୍ତିକଲେ । ସେଠାରେ ପ୍ରାୟ ଚାରି ହଜାର ପୁରୁଷ ଖାଇଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ଛଡ଼ା ସ୍ତ୍ରୀ ଓ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ଖାଇଥିଲେ । ସେମାନେ ଖାଇ ସାରିବା ପରେ ଯାଗୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଘରକୁ ଫେରିଯିବା ପାଇଁ କହିଲେ । ସେମାନଙ୍କୁ ବଦାୟ କରିସାରି ଯାଗୁ ତୃଣୀରେ ବସି ମରବାଦ ଅଞ୍ଚଳକୁ ଗଲେ ।

ଯାଗୁଙ୍କ ସିହୁରୀ ନେତାଙ୍କ ପରୀକ୍ଷା

ଫାରୁଶୀ ଓ ସାଦୁକୀମାନେ ଯାଗୁଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସିଲେ । ସେମାନେ ଯାଗୁଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷା କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ । ତେଣୁ ସେମାନେ ଯାଗୁଙ୍କୁ କୌଣସି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକାରୀ ଦେଖାଇବାକୁ କହିଲେ, କାରଣ ଯାଗୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକାରୀ ଦେଖାଇବା ଫଳରେ ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇ ପାରିବ ଯେ ସେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଖରୁ ଆସିଛନ୍ତି ।

ଝାଁଗୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ଭ୍ରମେମାନେ ସୂର୍ଯ୍ୟାସୁ ସମୟରେ ଆକାଶକୁ ଲାଲରଙ୍ଗି ହୋଇଥିବାର ଦେଖିଲେ କୁହ ଯେ ପାଗ ଭଲ ରହିବ । ଭ୍ରମେମାନେ ସୂର୍ଯ୍ୟୋଦୟ ସମୟରେ ଆକାଶକୁ ଲାଲ ରଙ୍ଗର ଓ ମେଘୁଆ ଥିବାର ଦେଖିଲେ

କୁହ ଯେ ଆଦି ଝଡ଼ ହେବ । ଏଗୁଡ଼ିକ ପାଗର ଲକ୍ଷଣ । ଭୂମ୍ଭେ ଏହ ଲକ୍ଷଣଗୁଡ଼ିକ ଆକାଶରେ ଦେଖ ଓ ସେଗୁଡ଼ିକର ଅର୍ଥ ବୁଝ । ସେହଭଳି ଭୂମ୍ଭେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଦକ୍ଷିଣ ଦିଗକୁ ଦେଖୁଛ । ଏଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ଏପ୍ରକାର ଲକ୍ଷଣ । କିନ୍ତୁ ଏଗୁଡ଼ିକର ଅର୍ଥ ବୁଝିବାକୁ ଭୂମ୍ଭେ ସମର୍ଥ ହୋଇ ପାରୁନା । ମନ ଓ ପାପୀ ଲୋକ ହିଁ ପ୍ରମାଣ-ଚକ୍ର ସ୍ୱରୂପ ଆଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟକାରୀ ଦେଖିବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି । ଏଭଳି ଲୋକଙ୍କୁ ଯୁନସକ ଚକ୍ର* ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଚକ୍ର ସଂଯୋଗ ନାହିଁ । ତାପରେ ଯାଣୁ ସେମାନଙ୍କୁ ସେଠାରେ ଛାଡ଼ ଚାଲିଗଲେ ।

ଯିହୁଦୀ ନେତାମାନଙ୍କୁ ଯୀଶୁଙ୍କ ଚେତାବନୀ

ଯୀଶୁଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ହ୍ରଦର ଅପର ପାର୍ଶ୍ୱକୁ ଗଲେ । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ସାଙ୍ଗରେ ରୋଟୀ ନେବାକୁ ଭୁଲିଗଲେ । ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହଲେ, “ସାବଧାନ ରୁହ । ଫାରୁଗୀ ଓ ସାଦୁକୀମାନଙ୍କ ଖମ୍ବାରରୁ ଭୁଲମାନଙ୍କୁ ରକ୍ଷା କର ।”

ଶିଷ୍ୟମାନେ ନିଜ-ନିଜ ଭିତରେ ଏହାର ଅର୍ଥ ବ୍ୟସ୍ତରେ ଆଲୋଚନା କଲେ । ସେମାନେ କହଲେ, “ବୋଧହୁଏ ଆମ୍ଭେ ରୋଟୀ ନ ଆଣିଥିବାରୁ ସେ ଏପରି କହଲେ ।”

ସେମାନେ ଯାହା କୁହାକୁହ ହେଉଥିଲେ ଯୀଶୁ ତାହା ଜାଣି ପାରିଲେ । ସେ କହଲେ, “ଭୂମ୍ଭେ ରୋଟୀ ନ ଥିବା କଥା କାହିଁକି ଭୁଲିଗଲେ କୁହାକୁହ ହେଉଛି? ଭୂମ୍ଭର ବନ୍ଧୁସ ଅଛୁ । ଏବେ ପ୍ରଭା ଭୂମ୍ଭେ କ’ଣ ବୁଝି ପାରୁନା? ପାଞ୍ଚଟି ରୋଟୀକୁ ପ୍ରାୟଶକାର ଲୋକ ଖାଇଥିବା କଥା ମନେ ପକାଅ । ଲୋକେ ଖାଇ ସାରିବା ପରେ ବଳକା ଅଂଗୁଳ ଭୂମ୍ଭେ ଅନେକ ଟୋକେଲରେ ଭରି କରିଥିଲ । ଏହାତୋଟି ରୋଟୀକୁ ଗୁରୁହଜାର ଲୋକ ଖାଇଥିବା କଥା ମନେ ପକାଅ । ଲୋକେ ଖାଇସାରିବା ପରେ ବଳକା ଅଂଗୁଳ ଅନେକ ଟୋକେଲରେ ଭରି କରିଥିବା ବ୍ୟସ୍ତରେ କହୁ ନ ଥିଲ? ଏଭୂମ୍ଭେ ତାହା କାହିଁକି ବୁଝି ପାରୁନା? ମୁଁ ଭୂମ୍ଭକୁ ସାବଧାନ ରହିବାକୁ ଏବଂ ଫାରୁଗୀ ଓ ସାଦୁକୀମାନଙ୍କର କୁପ୍ରଭାବରୁ ଦୂରରେ ରହିବାକୁ କହୁଛି ।”

ତା’ପରେ ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ କଥାର ଅର୍ଥ ବୁଝିଗଲେ । ରୋଟୀରେ ବ୍ୟବହାର କର ଯାଉଥିବା ଖମ୍ବାରର କୁପ୍ରଭାବରୁ ସାବଧାନ ରହିବା ବ୍ୟସ୍ତରେ ଯୀଶୁ କହୁନଥିଲେ । ମାତ୍ର ଫାରୁଗୀ ଓ ସାଦୁକୀମାନଙ୍କର ଉପଦେଶଠାରୁ ସାବଧାନ ରହିବାକୁ ସେ ସେମାନଙ୍କୁ କହୁଥିଲେ ।

ପିତର କହନ ଯୀଶୁ ହେଉଛନ୍ତି ଖ୍ରୀଷ୍ଟ

ଯୀଶୁ କାଲସରୀଆ ଫିଲିପ୍ପି ଅଞ୍ଚଳକୁ ଆସିବା ପରେ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହଲେ, “ମୁଁ ହେଉଛି ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ର* । ମୁଁ କିଏ ବୋଲି ଲୋକେ ମୋ ବ୍ୟସ୍ତରେ କ’ଣ କହୁଛନ୍ତି?”

ଯୁନସକ ଚକ୍ର ଯୀଶୁ ସମାଧି ମଧ୍ୟରେ ତିନିଦିନ ରହିବା ଭଳି ଯୁନସ ରୋଷିଏ ବଡ଼ ମାଛର ପେଟରେ ତିନିଦିନ ରହିଥିଲେ ।

ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ର ଅର୍ଥାତ୍ ଯୀଶୁ । ଲୋକଙ୍କୁ ରକ୍ଷା କରିବା ସକାରେ ପରମେଶ୍ୱର ତାଙ୍କୁ ମନୋନୀତ କରିଥିଲେ ।

ଶିଷ୍ୟମାନେ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “କେତେକ ଆପଣଙ୍କୁ ବାପିଦକ ଯୋହନ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି ତ କେତେକ ଏଲିୟ* ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ଅନ୍ୟମାନେ ଆପଣଙ୍କୁ ଯିରିମିୟ* ବା ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱବକ୍ତା* ମାନଙ୍କମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି ।”

ଯୀଶୁ କହଲେ, “ମୁଁ କିଏ ବୋଲି ଭୂମ୍ଭେ କ’ଣ କହୁଛି?”

ଶିମୋନ ପିତର ଉତ୍ତର କେଲେ, “ଆପଣ ହେଉଛନ୍ତି ଖ୍ରୀଷ୍ଟ । ଜୀବନ୍ତ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ର ।”

ଉତ୍ତରରେ ଯୀଶୁ କହଲେ, “ହେ ଶିମୋନ! ଯୁନସକ ପୁତ୍ର! ଭୂମ୍ଭେ ଧନ୍ୟ! ଏକଥା ଭୂମ୍ଭକୁ କୌଣସି ମଣିଷ ଶିଖାଇ ନାହିଁ । ମୋ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ପିତା ଭୂମ୍ଭକୁ ଏକଥା ଶିଖାଇଛନ୍ତି । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଭୂମ୍ଭକୁ କହ ରଖୁଛି ଯେ ଭୂମ୍ଭେ ହେଉଛି ପିତର* । ଏବଂ ମୁଁ ଏହ ପଥର ଉପରେ ମୋର ମଣ୍ଡଳୀ ତୋଳିବି । ମୁଭୁଗଳ* ମୋର ମଣ୍ଡଳୀକୁ ପସନ୍ଦିତ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ସ୍ୱର୍ଗରାଜ୍ୟର ରାଜ ଗୁଡ଼ିକ ମୁଁ ଭୂମ୍ଭକୁ ଦେବି । ତେଣୁ ଏ ପୃଥିବୀରେ ଯେତେବେଳେ ଭୂମ୍ଭେ ନ୍ୟାୟ-ବିଗ୍ରହ କରିବ, ସେହ ନ୍ୟାୟ-ବିଗ୍ରହ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ନ୍ୟାୟ-ବିଗ୍ରହ ହେବ । ଏ ପୃଥିବୀରେ ଯେତେବେଳେ ଭୂମ୍ଭେ କ୍ଷମା ଦେବ, ସେହ କ୍ଷମା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର କ୍ଷମା ହେବ ।” ତା’ପରେ ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କର ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦୃଢ଼ ଆକାଶ ଦେଲେ, “ସେ ଯେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଅଟନ୍ତି କାହାକୁ ନ କହବା ପାଇଁ ।”

ନବ ମୃତ୍ୟୁ ବ୍ୟସ୍ତରେ ଯୀଶୁଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱବକ୍ତା

ସେ ସମୟରୁ ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହବାକୁ ଲାଗିଲେ ଯେ ସେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଯିରୁଶାଲମକୁ ଯିବେ । ସେଠାରେ ଯିହୁଦୀ ନେତା, ପ୍ରମୁଖ ଯାଦକ ଓ ଧର୍ମ-ଶାସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସେ ଅନେକ ଯାତନା ପାଇବେ ଓ ବଧକରି ସଂଯୋଗିତ ହେବେ । ସେ ମୁଭୁଗର ତୃତୀୟ ଦିନ ପୁନର୍ଜୀବିତ ହେବେ ।

ତା’ପରେ ପିତର ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ ପାଖକୁ ଏକୃଷିଆ ଡାକିନେଲେ ଓ ତାହାଙ୍କୁ ସମାଲୋଚନା କରି କହଲେ, “ହେ ପ୍ରଭୁ! ପରମେଶ୍ୱର ଆପଣଙ୍କ ଉପରେ ଦୟା କରନ୍ତୁ । ଆପଣଙ୍କ ପାଇଁ ଏସବୁ ଦକ୍ଷଣ ନ ଯିବୁ ।”

ଯୀଶୁ ବୁଲିପଡ଼ି ପିତରଙ୍କୁ କହଲେ, “ଗୟତାନ! ମୋ ପାଖରୁ ଚାଲିଯାଅ । ଭୂମ୍ଭେ ମୋ ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ବିନ୍ଦୁ । ଭୂମ୍ଭେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନିୟମକୁ ଖିତିର୍ କରୁନାହିଁ । ଲୋକମାନେ ଯାହାକୁ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ବୋଲି ଭାବନ୍ତି, ଭୂମ୍ଭେମାନେ ମଧ୍ୟ ସେହଭଳି ଭାବୁଛୁ ।”

ଏଲିୟ ପ୍ରାୟ ୮୫୦ ଖ୍ରୀପୂ ସମୟରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଇଁ କହୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ।

ଯିରିମିୟ ପ୍ରାୟ ୬୦୦ ଖ୍ରୀପୂ, ସମୟରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଇଁ କହୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ।

ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱବକ୍ତା ଯେଉଁମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଇଁ କହନ୍ତି ।

ପିତର ଖ୍ରୀସ୍ଟ ନାମ, ଅର୍ଥାତ୍ ପଥର

ମୁଭୁଗଳ ମୁଭୁଗର ଦ୍ୱାର

ତା'ପରେ ଯାଶୁ ତାହାଙ୍କର ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଯଦି କେହି ଲୋକ ମୋର ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ଲାଜ କରୁଛି ତେବେ ସେ ନିଜ ବସ୍ତ୍ରରେ ଭୁଲିଯାଉ । ସେ ଲୋକକୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ଯାତନାର କ୍ରମ ବଦଳି କରୁ । ତା'ପରେ ସେ ମୋର ଅନୁସରଣ କରିବା ଉଚିତ । ଯେଉଁଠି ଲୋକ ତା ନିଜ ଦୀବନ ରକ୍ଷା କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିବ, ସେ ଏହାକୁ ହରେଇ ବସିବ । ମୋ ପାଇଁ ଦୀବନ ଦେଉଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକ ଏହାକୁ ରକ୍ଷା କରିବ ।” ଯଦି ନିଜେ ଲୋକ ନିଜ ଆତ୍ମାକୁ ହରେଇ ସାଞ୍ଜ ଫସାଲ ପାଏ, ତେବେ ସେଥିରେ ତାହାର କି ଲାଭ ହେବ? ନିଜର ଆତ୍ମାକୁ ଥରେ ହରେଇ ପୁଣି ଥରେ କଣିକା ପାଇଁ କେହି କେବେହେଲେ ଯଥେଷ୍ଟ ଧନ ଦେଇ ପାରବନାହିଁ । ଯଦି ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ର ନିଜର ପିତାହାଙ୍କ ମହମା ସହତ ତାହାଙ୍କର ସ୍ୱର୍ଗରାଜ୍ୟକୁ ସଙ୍ଗେ ଆସିବେ । ସେ ସମୟରେ ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକକୁ ତାର କର୍ମ ଅନୁସାରେ ଫଳ ଦେବେ । ଯଦି ତୁମକୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି । ଏଠାରେ କେତେକ ଲୋକ ଠିଆ ହୋଇଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ସେମାନଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ପୂର୍ବରୁ ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ରଙ୍କୁ ତାହାଙ୍କ ଗନ୍ଧ୍ୟ ସହତ ଆସୁଥିବାର ଦେଖିବେ ।”

ମୋଗା ଓ ଏଲୟଙ୍କ ସହତ ଯାଶୁ

୧୭ ଛଅ ଦିନ ପରେ ଯାଶୁ ପିତର, ଯାକୂବ ଓ ତାହାଙ୍କର ଭାଇ ଯୋହନଙ୍କୁ ସାଙ୍ଗରେ ନେଲେ, ଓ ଗୋଟିଏ ଉଚ୍ଚ ପର୍ବତ ଉପରକୁ ଗଲେ । ସେଠାରେ ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ଆଗରେ ଯାଶୁଙ୍କ ସମ୍ମୁଖ ବଦଳିଗଲା । ତାହାଙ୍କର ମୁହଁ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଭଳି ଝଲସି ଉଠିଲା । ତାହାଙ୍କର ପୋଷାକ ଆଲୋକ ଭଳି ଧଳା ଦେଖାଗଲା । ହଠାତ୍ ସେ ସ୍ଥାନରେ ଦୁଇଜଣ ବ୍ୟକ୍ତି ଆସି ଯାଶୁଙ୍କ ସହତ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଲେ । ସେମାନେ ଏଲୟ ଓ ମୋଗା* ଥିଲେ ।

ଏହା ଦେଖି ପିତର ଯାଶୁଙ୍କୁ କହିଲେ, “ହେ ପ୍ରଭୁ, ଭଲ ହେଲା ଯେ, ଆମେ ଏଠାରେ ଅଛୁ । ଆପଣ ଗୁହଁଲେ ମୁଁ ଏଠାରେ ତିନୋଟି ତମ୍ଭୁ ଧରିଦେବି । ସେଥିରୁ ଗୋଟିଏ ଆପଣଙ୍କ ପାଇଁ, ଗୋଟିଏ ମୋଗାଙ୍କ ପାଇଁ, ଓ ଅନ୍ୟଟି ଏଲୟଙ୍କ ପାଇଁ ।”

ପିତର ଏକଥା କହୁଥିବା ବେଳେ ଗୋଟିଏ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ମେଘଗଣ୍ଡ ଆସି ସେମାନଙ୍କୁ ଢାଙ୍କି ଦେଲା । ମେଘମଧ୍ୟରୁ ଅକାଶ-ବାଣୀ ହେଲା, “ଏ ହେଉଛନ୍ତି ମୋର ପୁତ୍ର ଯାହାଙ୍କୁ ମୁଁ ପ୍ରେମ କରେ । ତାହାଙ୍କ ଉପରେ ମୁଁ ବହୁତ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ । ତୁମେ ତାହାଙ୍କ କଥା ମାନ,”

ଯାଶୁଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଏକଥା ଶୁଣି ଅଧିକ ଭୟଭୀତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ । ସେମାନେ ଭୁଲି ଉପରେ ପଡ଼ିଗଲେ । ଯାଶୁ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସି ସେମାନଙ୍କୁ ଛୁଇଁ ଦେଲେ । ଯାଶୁ କହିଲେ, “ଠିଆ ହୁଅ । ଭୟ କର

ନାହିଁ ।” ଶିଷ୍ୟମାନେ ଉପରକୁ ଚାହିଁଲେ । ସେମାନେ ଯାଶୁଙ୍କ ଛଡ଼ା ଆଉ କାହାରିକୁ ଦେଖିଲେ ନାହିଁ ।

ଯାଶୁ ଓ ଶିଷ୍ୟମାନେ ପର୍ବତ ଉପରୁ ଚଳି ଉଠିଲେ । ଯାଶୁ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଆଦେଶ ଦେଲେ, “ପର୍ବତ ଉପରେ ଭୃମ୍ଭେମାନେ ଯାହାସବୁ ଦେଖିଲେ, ତାହା କାହାକୁ କହିବ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ର ମୃତ୍ୟୁରୁ ପୁନର୍ଜୀବିତ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅପେକ୍ଷା କର । ତା'ପରେ ତୁମେ ଯାହା ସବୁ ଦେଖିଛ, ତାହା ଲୋକଙ୍କ ଆଗରେ କହିପାର ।”

ଯାଶୁଙ୍କୁ ଶିଷ୍ୟମାନେ ପଚାରିଲେ, “ତେବେ ଧର୍ମ-ଗାସ୍ତ୍ରୀମାନେ କାହିଁକି କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରଥମେ ଏଲୟ ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବେ?”

ଯାଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ସେମାନେ ଠିକ୍ କହିଛନ୍ତି ଯେ ଏଲୟ ଆସୁଛନ୍ତି, ସେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁକୁ ଠିକ୍ କ୍ରମରେ ରଖିବେ । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ତୁମକୁ କହି ଦେଉଛି ଯେ ଏଲୟ ଆସି ସାରିଛନ୍ତି । ଲୋକମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ଚିହ୍ନି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ଲୋକମାନେ ଯାହା ଲଜାକଲେ, ତାହାଙ୍କୁ ସେହି ପ୍ରକାର ବ୍ୟବହାର କଲେ । ସେହିଭଳି ମନୁଷ୍ୟ-ପୁତ୍ର ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ସେହି ପ୍ରକାର ଯାତନା ଭୋଗ କରିବେ ।” ତା'ପରେ ତାହାଙ୍କର ଶିଷ୍ୟମାନେ ବୁଝି ପାରିଲେ ଯେ ଯାଶୁ ଯେଉଁ ବାଦ୍ଦିନକ ଯୋହନଙ୍କ ବସ୍ତ୍ରରେ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଥିଲେ, ସେ ପ୍ରକୃତରେ ଏଲୟ ।

ଯାଶୁ ଗୋଟିଏ ଅସ୍ତ୍ରୁ ବାନକକୁ ସ୍ତ୍ରୁ କରାଦେଲେ

ଯାଶୁ ଓ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଫେରି ଆସିଲେ । ଗୋଟିଏ ଲୋକ ଯାଶୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସି ତାହାଙ୍କ ଆଗରେ ଆଶୁ ପଡ଼ିଗଲା । ସେ କହିଲା, “ପ୍ରଭୁ, ମୋର ପୁଅ ଉପରେ ଦୟା କର । ସେ ମୂର୍ତ୍ତୀ ରୋଗରେ ବଡ଼ କଷ୍ଟ ପାଉଛି । ଅନେକ ସମୟରେ ସେ ନିଆଁରେ କମ୍ପା ପାରିବେ ପଡ଼ି ଯାଉଛି । ତୁମ୍ଭେ ତାକୁ ତୁମ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଆଣିଥିଲ । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ତାକୁ ସ୍ତ୍ରୁ କର ପାରିଲେନାହିଁ ।”

ଯାଶୁ କହିଲେ, “ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସ ନାହିଁ । ଭୃମ୍ଭେମାନେ ମଧ୍ୟ ଦୀବନ କାହୁଁଛ । ମୁଁ ଆଉ କେତେଦିନ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ସହତ ରହିବି? କେତେ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୋର ଯୌର୍ଯ୍ୟ ରହିବ? ସେ ପିଲଟିକୁ ମୋ ପାଖକୁ ଆଣ ।” ତା'ପରେ ଯାଶୁ ପିଲଟିର ଦେହ ଭିତରେ ରହିଥିବା ଭୃତ୍ତିକୁ କଠୋର ଆଦେଶ ଦେଲେ । ଭୃତ୍ତି ତା' ଦେହରୁ ବାହାରି ଆସିଲା । ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ପିଲଟି ସ୍ତ୍ରୁ ହୋଇଗଲା ।

ତା'ପରେ ଯାଶୁଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ନିରୋଳାରେ ଭେଟି ପଚାରିଲେ, “ଆମେମାନେ ଭୃତ୍ତିକୁ ତଡ଼ିଦେବାକୁ କାହିଁକି ସକ୍ଷମ ହୋଇ ପାରିଲୁନାହିଁ?”

ଯାଶୁ କହିଲେ, “ତାହା କେବଳ ତୁମ୍ଭର ଅଳ୍ପ ବିଶ୍ୱାସ ଯୋଗୁ ହେଲା । ମୁଁ ତୁମକୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି । ତୁମ୍ଭର ଯଦି ଗୋଟିଏ ଯୋଗ୍ୟ ଦାନା ପରିମାଣର ମଧ୍ୟ ବିଶ୍ୱାସ ଅଛି, ତେବେ ତୁମ୍ଭେ ଏହି ପର୍ବତକୁ କହିପାରିବ, ‘ଏ ନାଗାରୁ ସେ ନାଗାକୁ ଚାଲିଯାଅ,’ ଏବଂ ପର୍ବତ

ଏଲୟ ଓ ମୋଗା ଅର୍ଥାତ୍ତର ଦୁଇଜଣ ବୃଷ୍ଣିୟ ଯିହୁଦୀ ନେତା

ଚାଲିଯିବ । ଭୂସପାଇଁ କିଛି ଅସମ୍ଭବ ହୋଇ ରହେନାହିଁ ।
୨୯(୧)ହଉଳ ଭୂତମାନେ କେବଳ ଉପବାସ ଓ ପ୍ରାର୍ଥନା
ସ୍ୱାଦ୍ୱ ବାହାର ଯାଇ ଆଆନ୍ତୁ ।)*

ନବ ମୁଖ୍ୟ ବିଷୟରେ ଯାଣ କହନ୍ତୁ

୨୯ତା'ପରେ ଗାଳିଲୀରେ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଏକାଠି ହେବାପରେ,
ଯାଣ୍ଟୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ରଙ୍କୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ
ହଁ ଧରିନେବେ । ୨୯ସେମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ମାରିଦେବେ । କିନ୍ତୁ
ସେ ମୁଖ୍ୟରୁ ଭୂତୀୟ ଦିନ ବଞ୍ଚି ଉଠିବେ ।” ଯାଣ୍ଟୁଙ୍କୁ ମାରି
ଦିଆଯିବ ବୋଲି ଖବର ଶୁଣି ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ବହୁତ
ମନଦୁଃଖ କଲେ ।

କର ଦେବା ବିଷୟରେ ଯାଣ୍ଟୁଙ୍କ ଉପଦେଶ

୨୯ଯାଣ୍ଟୁ ଓ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ କଫର୍ନାତ୍ତମକୁ ଗଲେ ।
କଫର୍ନାତ୍ତମରେ କେତେକ ଲୋକ ପିତରଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଲେ ।
ଯେଉଁମାନେ ମିସିରର କର ଆଦାୟ କରନ୍ତି, ସେମାନେ
ସେହି ଲୋକ ଥିଲେ । ସେମାନେ ପଚାରିଲେ, “ଭୂମିର
ଗୁରୁ ମିସିରର ‘ବୁଲ-ପ୍ରକମା’ କର* ଦିଅନ୍ତୁ କି?”

୨୯ପିତର ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ହଁ, ସେ ଦିଅନ୍ତୁ ।”

ପିତର ଘର ଭିତରକୁ ଗଲେ । ସେଠାରେ ଯାଣ୍ଟୁ
ଥିଲେ । ପିତର କିଛି କହିବା ପୂର୍ବରୁ ଯାଣ୍ଟୁ କହିଲେ,
“ପୃଥିବୀର ରାଜାମାନେ ଲୋକମାନଙ୍କଠାରୁ ଅନେକ ପ୍ରକାର
କର ଆଦାୟ କରାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ କେଉଁମାନେ ସେହି କର
ଦିଅନ୍ତି? ଏମାନେ କ'ଣ ରାଜାଙ୍କ ନିଜ ସନ୍ତାନ ସମ୍ପତ୍ତି ନା
ଅନ୍ୟ-ମାନଙ୍କର ସନ୍ତାନ-ସମ୍ପତ୍ତି? ଭୂମି କ'ଣ ଭାବୁଛି?”

୨୯ପିତର ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ରାଜାମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର
ସନ୍ତାନ-ସମ୍ପତ୍ତିକ ଠାରୁ କର ଆଦାୟ କରନ୍ତି ।” ଯାଣ୍ଟୁ
ତାହାଙ୍କୁ କହିଲେ, “ତାର ଅର୍ଥ ରାଜାଙ୍କ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ
କର ଦେବାକୁ ପଡ଼େ ନାହିଁ । ୨୯କିନ୍ତୁ ଏହି କର
ଆଦାୟକାରୀଙ୍କୁ ଆମେ କ୍ରୋଧିତ କରିବାନାହିଁ । ତେଣୁ କର
ଏହିଭଳି ଭାବରେ ଦେଇଦିଅ: ହୃଦକୁ ଯାଅ । ଭୂମିର ମାଛ
ଧର । ଭୂମି ଧରିଥିବା ପ୍ରଥମ ମାଛଟି ଆଣ । ତାର ପଟି
ଖୋଲ । ତା ପଟିରୁ ଭୂମି ଚାରିଟି ଗୋପ୍ୟ ମୁଦ୍ରା ପାଇବ ।
ସେ ମୁଦ୍ରାଗୁଡ଼ିକୁ ଆଣି ମୋ ପାଇଁ ଓ ଭୂମି ପାଇଁ
ଟିକସ-ଆଦାୟକାରୀଙ୍କୁ ଦେଇଦିଅ ।”

ସବୁଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କଥା

୧୮

ସେହି ସମୟରେ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଯାଣ୍ଟୁଙ୍କ ନିକଟକୁ
ଆସି ପଚାରିଲେ, “ସ୍ୱର୍ଗଦ୍ୟାକରେ ସବୁଠାରୁ
ଶ୍ରେଷ୍ଠ କି?”

ଯାଣ୍ଟୁ ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ପିଲକୁ ପାଖକୁ ଡାକିଲେ । ସେ
ପିଲକୁ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଆଗରେ ଠିଆ କରାଇଲେ । ୨୯ତା'ପରେ

ଯାଣ୍ଟୁ କହିଲେ, “ମୁଁ ଭୂମକୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି । ଭୂମେ ନିଜକୁ
ପରିବର୍ତ୍ତନ କର । ସୁଦୃଢ଼ ଭିତରେ ଗୋଟିଏ ଛୋଟ
ପିଲଭଳି ହୋଇଯାଅ । ଏକଥା ନକଲେ ଭୂମେ ସ୍ୱର୍ଗଦ୍ୟାକରେ
କଦାପି ପ୍ରବେଶ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ୨୯ଯେଉଁ ଲୋକ ନିଜକୁ
ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ପିଲ ଭଳି ନମ୍ର କରିଥାଏ, ସେହି ଲୋକ
ସ୍ୱର୍ଗଦ୍ୟାକରେ ସବୁଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ।

୨୯ଯେଉଁଲୋକ ମୋ ନାମରେ ଏହିଭଳି ଗୋଟିଏ
ଛୋଟ ପିଲକୁ ଗ୍ରହଣ କରେ, ସେ ମୋତେ ଗ୍ରହଣ
କରେ । ୨୯କିନ୍ତୁ ମୋଠାରେ ବିଶ୍ୱାସ ରଖିଥିବା ଏହି ନମ୍ର
ଛୋଟ ପିଲମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କାହାରିକୁ ପାପ ପଥରେ ଯଦି
କେହି ଟାଣିନିଏ, ତାହାହେଲେ ସେହି ଲୋକର ବେକରେ
ଗୋଟିଏ ଚକ ପଥର ବାନ୍ଧି ଗଭୀର ସମୁଦ୍ରରେ ତାକୁ
ବୁଡ଼େଇ ଦିଆଗଲେ ଭଲ ହୁଅନ୍ତା । ୨୯ଏହି ପୃଥିବୀରେ ପାପ
କରୁଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମୁଁ ଦୁଃଖ ଅନୁଭବ କରୁଛି ।
ଏସବୁ ଘଟଣା ନିଶ୍ଚୟ ଘଟିବ । କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ଲୋକ ଏସବୁ
ଘଟଣା ଘଟିବାର କାରଣ ହୁଏ, ତାହା ପାଇଁ ଏହା ବହୁତ
ଖରାପ ହେବ । ଯଦି ଭୂମିର ହାତ କମ୍ପା ପାପ ଭୂମି ପାଇଁ
ପାପର କାରଣ ହୁଏ, ତେବେ ତାକୁ କାଟି ଫିଙ୍ଗିଦିଅ ।
ଭୂଲହାତ ଓ ଭୂଲଗୋଡ଼ ଆଇ ଚରକାଳ ନକ୍ଷତ୍ର
ନରକର ନିଆଁରେ ଭୂମକୁ ଫିଙ୍ଗି ଦିଆଯିବ ଅପେକ୍ଷା ବର୍ତ୍ତ
ହାତ କମ୍ପା ଗୋଟି ନିଆଳ ଅନନ୍ତକାବନ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ
କରିବା ଭୂମ ପାଇଁ ଭଲ । ଯଦି ଭୂମର ଆଖିଟିଏ
ଭୂମପାଇଁ ପାପର କାରଣ ହୁଏ ତେବେ ତାକୁ କାଢ଼ି
ଫିଙ୍ଗିଦିଅ । ଭୂମର ଭୂଲଟି ଯାକ ଆଖି ଆଇ ଭୂମକୁ
ନରକର ନିଆଁରେ ଫିଙ୍ଗି ଦିଆଯିବ ଅପେକ୍ଷା ଗୋଟିଏ ଆଖି
ଆଇ ଅନନ୍ତକାବନ ଲାଭ କରିବା ଭୂମ ପାଇଁ ଭଲ ।

ଯାଣ୍ଟୁ ହରିଥିବା ମେଣ୍ଟର ଦୁଃଖ କହିଲେ

୨୯ସାବଧାନ ଏହି ଛୋଟ ପିଲମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କାହାରିକୁ
ଭୁକ୍ତ ମନେ କରନାହିଁ । ଏହି ପିଲମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସ୍ୱର୍ଗରେ
ଦୂତମାନେ ଅଛନ୍ତି । ଏବଂ ସେହି ଦୂତମାନେ ସ୍ୱର୍ଗରେ
ମୋର ପରମପିତାଙ୍କ ସହଜ ସଦାସର୍ବଦା ଅଛନ୍ତି । ୨୯ଯେଉଁମାନେ
ହନିଯାଇଛନ୍ତି ମନୁଷ୍ୟ-ପୁତ୍ର ସେମାନଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବା
ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି ।*

୨୯ଯଦି କୌଣସି ଲୋକର ଗହେଟି ମେଣ୍ଟୁ ଆଆନ୍ତି,
କିନ୍ତୁ ସେଥିରୁ ଗୋଟିଏ ହନିଯାଏ, ତେବେ ସେହି ଲୋକଟି
ତାର ବାକ ଅନେଗୁଡ଼ିକ ମେଣ୍ଟୁଙ୍କୁ ପାହାଡ଼ ଉପରେ ଛାଡ଼ିଦେଇ
ହନିଯାଇଥିବା ମେଣ୍ଟୁକୁ ଖୋଦିବାକୁ ଯିବନାହିଁ କି? ଭୂମି
କଣ ଭାବେ? ୨୯ମୁଁ ଭୂମକୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି । ଯଦି ସେ
ମେଣ୍ଟୁଟି ଖୋଦି ପାଇଯାଏ ତେବେ ନହନିଥିବା ଅନେଗୁଡ଼ିକ
ମେଣ୍ଟୁଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ମିଳିଯାଇଥିବା ମେଣ୍ଟୁ ପାଇଁ ସେ ଅଧିକ
ଶୁସି ହେବ । ୨୯ଠିକ୍ ସେହିଭଳି ସ୍ୱର୍ଗରେ ରହୁଥିବା ଭୂମର
ପରମପିତା ଏହିଭଳି ଛୋଟ ପିଲମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେହି
ନଶେ ହେଲେ ହନିଯିବା ଚାହାନ୍ତିନାହିଁ ।

ପଦ୍ୟାଖ୍ୟା ୨୧ କେତେକ ଗ୍ରୀକ୍ ପ୍ରତିରେ ଏହିଭଳି ଭାବରେ
ପଦ୍ୟାକର ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି ।

“ବୁଲ-ପ୍ରକମା” କର ସିଦ୍ଧାନ୍ତମାନେ ମିସିର ପାଇଁ ବର୍ଷକୁ
ଥରେ ଦେଉଥିବା ଏକ ଟିକସ ।

ପଦ୍ୟାଖ୍ୟା ୧୧ ଏହା କେତେକ ଗ୍ରୀକ୍ ପ୍ରତୀକରେ ମିଳେ ।

ଯେତେବେଳେ ନଶେ ଭୁଲ କରେ

^{୧୫}ଭୁଲର କେହି ଭଲ ଯଦି ଭୁଲ୍ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଭୁଲ କାମ କରେ, ତେବେ ସେ ଏକାକୀ ଥିବାବେଳେ ତା' ନିକଟକୁ ଯାଇ ତାର ଭୁଲ ବିଷୟରେ କୁହ । ଯଦି ସେଭୁଲ୍ କଥା ଶୁଣେ, ତେବେ ଭୁଲ୍ ଡାକୁ ପୁଣି ଥରେ ଭୁଲର ଭାଲ ହୋଇ ରହିବାକୁ ସାହାଯ୍ୟ କଲ । ^{୧୬}ଯଦି ସେ ଲୋକ କିଛି ଶୁଣିବାକୁ ମନା କରିଦିଏ ତେବେ ନଶେ ବା ଭୁଲ ନଶେ ଲୋକକୁ ନେଇ ପୁଣି ଥରେ ତା' ପାଖକୁ ଯାଅ । ତେବେ ଯାହା କିଛି କୁହା ଯାଇଛି, ଭୁଲ ବା ତିନିନଶେ ସାକ୍ଷୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତାହା ସମର୍ଥିତ ହେବ । ^{୧୭}ଯଦି ସେ ଲୋକ ସେମାନଙ୍କ କଥା ମଧ୍ୟ ଶୁଣିବାକୁ ମନା କରିଦିଏ, ତେବେ ମଣ୍ଡଳୀକୁ କୁହ । ଯଦି ସେ ଲୋକ ମଣ୍ଡଳୀ କଥା ନ ଶୁଣେ, ତେବେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ କରୁ ନଥିବା ଲୋକ, କିମ୍ବା ନଶେ କର-ଆଦାୟକାରୀକୁ ଯେଭଳି ବ୍ୟବହାର କରାଯାଏ, ତାହାକୁ ସେହଭଳି ବ୍ୟବହାର କର ।

^{୧୮}“ମୁଁ ଭୁଲକୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି ଯେ ଭୁଲ୍ ଓ ସଂସାରରେ ଯାହା ସବୁ ବନ୍ଦ କରିବ ତାହା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବନ୍ଦ ହେବ । ଭୁଲ୍ ଓ ସଂସାରରେ ଯେତେବେଳେ କ୍ଷମା ଦେବାପାଇଁ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେବ, ସେହି କ୍ଷମା ମଧ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ କ୍ଷମା ହେବ । ^{୧୯}ମୁଁ ଭୁଲକୁ ପୁଣି କହୁଛି ଯେ, ଏ ନଗଡ଼ରେ ଯଦି ଭୁଲ୍ ଭିତରୁ କେହି ଭୁଲନଶେ ଏକମତ ହୋଇ ସ୍ୱର୍ଗରେ ରହୁଥିବା ମୋର ପରମପିତାଙ୍କୁ କିଛି ମାଗିବେ, ତେବେ ସେ ତାହା ଭୁଲ୍ ପାଇଁ ପୁରଣ କରିଦେବେ । ^{୨୦}ଏକଥା ସତ୍ୟ । କାରଣ ଯେଉଁଠାରେ, ମୋ ନାମରେ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଥିବା ଭୁଲ୍ତନି ନଶେ ଲୋକ ଏକାଠି ହୁଅନ୍ତି, ମୁଁ ସେଠାରେ ସେମାନଙ୍କ ସହତ ଅଛି ।”

ପାପକ୍ଷମାର କାହାଣୀ

^{୨୧}ତା'ପରେ ପିତର ଯାଗୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ ପଚାରିଲେ, “ପ୍ରଭୁ, ମୋ ଭଲ ଯଦି ମୋ ନିକଟରେ ବାରମ୍ବାର ଅପରାଧ କରେ, ତେବେ ମୁଁ ତାକୁ କେତେଥର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କ୍ଷମା ଦେବି? ମୁଁ କ'ଣ ତାକୁ ସାତଥର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କ୍ଷମା ଦେବି?”

^{୨୨}ଯାଗୁ, କହିଲେ, “ମୁଁ କହୁଛି, ଭୁଲ୍ ତାକୁ ନିରୀକ୍ଷିତ ରୂପରେ ସାତଥର ଠାରୁ ଅଧିକ ଥର କ୍ଷମା କରିବା ଉଚିତ । ଏପରିକି ଯଦି ସେ ସାତଗୁଣ ସଭୁର* ଥର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ ଭୁଲ୍ ପ୍ରତି ଅପରାଧ କରେ, ତେବେ ମଧ୍ୟ ଭୁଲ୍ କ୍ଷମା ଦେବା ଦାରି ରଖ ।”

^{୨୩}ନିଜ ଚାକରମାନଙ୍କଠାରୁ ଉଧାର ଥିବା ଟଙ୍କା ପଇସାର ଆଦାୟ ପାଇଁ ମନସ୍ତ କରିଥିବା ନଶେ ଗୁନାକ ସହତ ସ୍ୱର୍ଗରାଜ୍ୟର ଭୁଲନା କର ଯାଇପାରେ । ^{୨୪}ଗୁନା ତାହାଙ୍କ ଟଙ୍କା ଆଦାୟ କରିବା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲେ । ତାହାଙ୍କର ନଶେ ଚାକର ଉପରେ ଦଶ ହଜାର ରୋପ୍ୟମୁଦ୍ରା ବାକ

ଥିଲା । ^{୨୫}ଗୁନାଙ୍କୁ ରଣ ପରଗୋଧ କରିବା ପାଇଁ ଚାକର ପାଖରେ କିଛି ହେଲେ ନଥିଲା । ଗୁନା ଆଦେଶ ଦେଲେ ଯେ, ଚାକରର ସବୁ ନିନିଷ ଏପରିକି ତାର ସ୍ତ୍ରୀ ଓ ପିଲାପିଲାଙ୍କୁ ବିକ୍ରି କରିଦେଇ ରଣ ପରଗୋଧ କରାଯିବ ।

^{୨୬}ଚାକରଟି ଗୁନାଙ୍କ ଆଗରେ ଥାଣ୍ଟୁ ମାଡ଼ ବସି ପଡ଼ିଲା । ସେ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲା, ‘ଆପଣ ମୋ ପାଇଁ ଯୈର୍ଯ୍ୟବାନ ହୁଅନ୍ତୁ । ମୁଁ ଆପଣଙ୍କର ସମସ୍ତ ରଣ ପରଗୋଧ କରିଦେବି ।’ ^{୨୭}ମାଲିକ ଏହାଶୁଣି ଚାକରଟି ପାଇଁ ଦୁଃଖ ପ୍ରକାଶ କଲେ । ତେଣୁ ସେ ଚାକରର ରଣ କ୍ଷାତ୍ କରିଦେଇ ତାକୁ କ୍ଷାତ୍ ଦେଲେ ।

^{୨୮}ଚାକର ବାହାରୁଥିବା ସମୟରେ ଗୁସ୍ତାରେ ସେ ତା'ର ନଶେ ସଙ୍ଗୀ-ଚାକରକୁ ଦେଖିଲା । ସେ ନଶେ ତାଠାରୁ ଗହେ ମୁଦ୍ରା ରଣ କରିଥିଲା । ପ୍ରଥମ ଚାକର ଦ୍ୱିତୀୟ ଚାକରର ତଣ୍ଡି ଚିପି ଧରି କହିଲା, ‘ମୋ ଠାରୁ ଯେଉଁ ରଣ ନେଇଛୁ, ତାହାକୁ ଗୁଡ଼ି ଦେ ।’

^{୨୯}ତା'ପରେ ଦ୍ୱିତୀୟ ଚାକର ତା ନିକଟରେ ଥାଣ୍ଟୁ ମାଡ଼ ବସି ପ୍ରାର୍ଥନା କଲା, ‘ମୋ ପାଇଁ ଯୈର୍ଯ୍ୟ ଧର । ମୁଁ ଯାହା ନେଇଛି ସବୁତକ ଗୁଡ଼ିଦେବି ।’

^{୩୦}କିନ୍ତୁ ପ୍ରଥମ ଚାକର ଯୈର୍ଯ୍ୟ ଧରିବାକୁ ମନା କଲା । କେବଳ ଏତିକି ନୁହେଁ, ସେ ବିଚାରପତିଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯାଇ ଦ୍ୱିତୀୟ ଚାକର ବିରୁଦ୍ଧରେ ଅଭିଯୋଗ ମଧ୍ୟ କଲା । ଦ୍ୱିତୀୟ ଚାକରକୁ କାରାଗାରକୁ ପଠାଇ ଦିଆଗଲା । ରଣ ପରଗୋଧ ନ କରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାକୁ କାରାଗାରରେ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିଲା । ^{୩୧}ଅନ୍ୟ ଚାକରମାନେ ଏ ସମସ୍ତ ଘଟଣା ଦେଖିଲେ, ଓ ବଡ଼ ଦୁଃଖିତ ହେଲେ । ତେଣୁ ଯାହା ସବୁ ଘଟିଥିଲା, ସେ ସବୁ ସେମାନେ ସେମାନଙ୍କ ମାଲିକଙ୍କ ଆଗରେ ଯାଇ କହିଲେ ।

^{୩୨}ତାପରେ ମାଲିକ ପ୍ରଥମ ଚାକରକୁ ଡାକି କହିଲେ, ‘ରେ ଗୁଣ୍ଡ ଗୁନା! ତୁ ମୋଠାରୁ ବଡ଼ତ ଅଧିକ ଧନ ରଣ କରିଥିଲୁ । କିନ୍ତୁ ତୁ ମୋତେ ଦୟା ଭିକ୍ଷା କରିଥିଲୁ । ଏଣୁ ତୋର ସମସ୍ତ ରଣ ମୁଁ କ୍ଷାତ୍ କରିଦେଲି । ^{୩୩}ମୁଁ ତୋତେ ଯେଉଁଭଳି ଦୟା ଦେଖାଇଥିଲି, ତୁ କ'ଣ ତୋର ସଙ୍ଗୀ-ଚାକରକୁ ସେହଭଳି ଦୟା ଦେଖାଇ ନଥାନ୍ତୁ?’ ^{୩୪}ତା'ର ମାଲିକ ଖୁବ୍ ଗୁରିଗଲେ । ଦଶ ଦେବା ପାଇଁ ସେ ଚାକରକୁ କାରାଗାରରେ ରଖିଲେ । ସମସ୍ତ ରଣ ପରଗୋଧ କର ନ ଯିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାକରଟିକୁ କାରାଗାରରେ ରହିବାକୁ ହେଲା ।

^{୩୫}ମୋର ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ପରମପିତା ଭୁଲକୁ ଯେ ଭଲ ବ୍ୟବହାର ଦେଖାଇବେ, ଏହି ଗୁନା ଚାକରକୁ ଠିକ୍ ସେହଭଳି ବ୍ୟବହାର ଦେଖାଇଲେ । ଅତଏବ ଭୁଲ୍ମାନେ ନିଜ ଭଲ ବା ଭଉଣୀକୁ ହୃଦୟରୁ କ୍ଷମା ଦେବ । ନଚେତ ମୋର ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ପିତା ଭୁଲ୍ମାନଙ୍କୁ କ୍ଷମା ଦେବେନାହିଁ ।”

ଯାଗୁ ବ୍ୟବସ୍ଥା ବିଚ୍ଛେଦ ବିଷୟରେ ଗିଣା ଦେଲେ

୧୯ ଏସବୁ କଥା କହିସାର ଯାଗୁ ଗାଲୀଲୀରୁ ଫେରି ଯଦିନ ନଦୀର ଅପର ପାର୍ଶ୍ୱରେ ଥିବା ଯିହୁଦା ଅଞ୍ଚଳରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ^୨ଅନେକ ଲୋକ ତାହାଙ୍କୁ

ସାତଗୁଣ ସଭୁର ଥରକୁ ସାତ-ସାତ କରି ସଭୁର ଥର ବୋଲି ଅର୍ଥ ନିଆ ଯାଇପାରେ ।

ଅନୁସରଣ କଲେ । ସେଠାରେ ଯାଁଶୁ ରୋଗୀଲୋକମାନଙ୍କୁ ସ୍ତୁତ କଲେ ।

“କେତେକ ଫାରୁଗୀ ପରୀକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ ଡାହାଳ ପାଖକୁ ଆସିଲେ । ସେମାନେ ପଚାରିଲେ, “ନଣେ ପୁରୁଷ କୌଣସି କାରଣରୁ ତାର ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଛାଡ଼ି ଦେବା ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ କି?”

ଯାଁଶୁ କହିଲେ, “ଭୂୟେ ନିଶ୍ଚୟ ଗାୟତ୍ରେ ପଢ଼ନ୍ତୁ ଯେ, ‘ସୁଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ନୂଳୁର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସ୍ତ୍ରୀ ଓ ପୁରୁଷ ରୂପରେ ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲେ?’* ଠିକ୍‌ପରି କହିଲେ, “ଏହି କାରଣରୁ ପୁରୁଷ ନିଜ ପିତା-ମାତାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ତା ସ୍ତ୍ରୀ ସହଚ ମିଳିତ ହେବ, ଏବଂ ସେ ଦୁଇଜଣ ଏକ ହୋଇଯିବେ ।” ଠିକ୍‌ପରି ସ୍ତ୍ରୀ-ସ୍ତ୍ରୀ ଦୁଇଜଣ ହୋଇ ରହନ୍ତି ନାହିଁ ମାତ୍ର ସେମାନେ ଏକ ହୋଇ ଯାଆନ୍ତି । ପରମେଶ୍ୱର ସେମାନଙ୍କୁ ଏକାଠି ଯୋଡ଼ିଛନ୍ତି । ତେଣୁ କୌଣସି ଲୋକ ସେମାନଙ୍କୁ ଅଲଗା ନ କରୁ ।”

ଫାରୁଗୀମାନେ ପଚାରିଲେ, “ତେବେ ନଣେ ପୁରୁଷ ଛାଡ଼ିପତ୍ର ଲେଖି ନିଜ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଛାଡ଼ି ଦେଇ ପାରିବ ବୋଲି ମୋଗା କାହିଁକି ଆଦେଶ ଦେଇଛନ୍ତି?”

ଯାଁଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଭୂୟେମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପଦେଶ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ମନା କରିଥିବାରୁ ମୋଗା ଭ୍ରମମାନଙ୍କୁ ନିଜ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଛାଡ଼ିପତ୍ର ଦେବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ପ୍ରଥମରୁ ଛାଡ଼ିପତ୍ର ଦେବାପାଇଁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇ ନଥିଲା । ମୁଁ ଭୂୟମାନଙ୍କୁ କହି ରଖୁଛି ଯେ, ଯଦି କୌଣସି ଲୋକ ନିଜ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଛାଡ଼ିପତ୍ର ଦେଇ ଅନ୍ୟନଣେ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକକୁ ବିବାହ କରେ, ତେବେ ସେ ବ୍ୟଭିଚାର ପାପରେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହୁଏ । ଯଦି ପ୍ରଥମ ସ୍ତ୍ରୀର ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଲୋକ ସହଚ ଯୌନ-ସମ୍ପର୍କ ରହିଥାଏ, ସେହି ଗୋଟିଏ କାରଣରୁ ନଣେ ଲୋକ ନିଜ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଛାଡ଼ିପତ୍ର ଦେଇ ପୁଣି ଥରେ ବିବାହ କରି ପାରିବ ।”

ଋଷିମାନେ ଯାଁଶୁଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଯଦି ନଣେ ପୁରୁଷ କେବଳ ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର କାରଣ ପାଇଁ ନିଜ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଛାଡ଼ିପତ୍ର ଦେଇ ପାରିବ,ତେବେ ବିବାହ ନ କରିବା ବିଚିତ୍ତ ଭଲ ।”

ଯାଁଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ବିବାହ ସମ୍ପନ୍ନରେ ଏହି ଉପଦେଶ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକ ଗ୍ରହଣ କରି ପାରିବେନାହିଁ । ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ପରମେଶ୍ୱର ଏହି କ୍ଷମତା ଦେଇଛନ୍ତି, କେବଳ ସେହିମାନେ ଏହି ଉପଦେଶ ଗ୍ରହଣ କରି ପାରିବେ । କେତେକ ଲୋକ କାହିଁକି ବିବାହ କରିପାରନ୍ତି ନାହିଁ, ତାର ବିଭିନ୍ନ କାରଣ ଅଛି । ମାତ୍ର-ଗର୍ଭରୁ କେତେକ ଲୋକ ନିର୍ଦ୍ଦୟକ ହୋଇ ନିଜ ହୋଇଥାନ୍ତି । କେତେକ ଲୋକ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ନିର୍ଦ୍ଦୟକ ହୋଇଯାଇଥାନ୍ତି । ଆଉ କେତେକ ଲୋକ ସ୍ୱର୍ଗ-ରାଜ୍ୟ ପାଇଁ ବିବାହ କରିନ ଥାଆନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଯେଉଁଲୋକ ବିବାହ

କରିପାରିବ, ସେ ବିବାହ ସମ୍ପନ୍ନ ହେବ ଏହି ଉପଦେଶ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଉଚିତ* ।”

ଯାଁଶୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଗ୍ରହଣ କଲେ

ଫାରୁଗୀମାନେ ଲୋକମାନେ କେତେକ ପିଲାଙ୍କୁ ଯାଁଶୁଙ୍କ ପାଖକୁ ନେଇ ଆସିଲେ । ଯେପରି ଯାଁଶୁ ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ଆପଣା ହାତ ରଖି ପାରିବେ, ଓ ସେମାନଙ୍କ ଲାଗି ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବେ । କିନ୍ତୁ ଯାଁଶୁଙ୍କ ଋଷିମାନେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଧମକ ଦେଇ ଯାଁଶୁଙ୍କ ପାଖକୁ, ପିଲାମାନଙ୍କୁ ନ ଆଣିବା ପାଇଁ କହିଲେ । ଯାଁଶୁ କହିଲେ, “ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମୋ ପାଖକୁ ଆସିବାକୁ ଦିଅ । ସେମାନଙ୍କୁ ଅଟକାଅ ନାହିଁ । କାରଣ ଯେଉଁମାନେ ଠିକ୍ ଏହି ପିଲାମାନଙ୍କ ଭଲ ଅଟକି ସ୍ୱର୍ଗରାଜ୍ୟ ସେହିମାନଙ୍କର ।” ଫାରୁଗୀମାନେ ଯାଁଶୁ ଡାହାଳର ହାତ ସେହି ପିଲାମାନଙ୍କ ଉପରେ ରଖିଲେ ଏବଂ ସେଠାରୁ ଚାଲିଗଲେ ।

ଧନୀଲୋକ ଯାଁଶୁଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରିବାପାଇଁ ମନାକଲେ

ନଣେ ଲୋକ ଆସି ଯାଁଶୁଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ଶୁରୁ, ଅନନ୍ତ-ଦୀବନ ଲାଭ କରିବା ପାଇଁ ମୁଁ କେଉଁ କେଉଁ ଭଲ କାମ କରିବା ଉଚିତ?”

ଯାଁଶୁ ସେ ଲୋକକୁ ପଚାରିଲେ, “ଭଲ କାମ ବିଷୟରେ ମୋତେ କାହିଁକି ପଚାରୁଛନ୍ତି? ଭଲ ତ କେବଳ ମାତ୍ର ନଣେ । ସେ ହେଉଛନ୍ତି ପରମେଶ୍ୱର । ତଥାପି ଯଦି ଭୂୟେ ଅନନ୍ତ-ଦୀବନ ପାଇବା ପାଇଁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି, ତେବେ ଆଦେଶଗୁଡ଼ିକ ପାଳନ କର ।”

“ଲୋକ ନଣେ ପଚାରିଲା, “କେଉଁ ଆଦେଶ?”

ଯାଁଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ଭୂୟେ କାହାରିକୁ ହତ୍ୟା କରିବନାହିଁ; ବ୍ୟଭିଚାରନିତ ପାପ କରନାହିଁ; ଚୋରୀ କରନାହିଁ; ଅନ୍ୟ ଲୋକଙ୍କ ବିଷୟରେ ମିଛ କୁହନାହିଁ । ନିଜ ପିତା-ମାତାଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦେବ* ଓ ‘ନିଜକୁ ଯେପରି ଭଲ ପାଉଛ, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସେପରି ଭଲ ପାଇବ ।”

ଯୁବକଟି କହିଲା, “ମୁଁ ଏ ସବୁକଥା ମାନୁଛି । ଏବେ ମୋ ପାଖରେ ଆଉ କ’ଣ ଅଭାବ ରହିଛି?”

ଯାଁଶୁ କହିଲେ, “ଯଦି ଭୂୟେ ସିଦ୍ଧ ହେବାକୁ ଚାହୁଁଛ, ତେବେ ଯାଅ, ଏବଂ ଭୂୟ ପାଖରେ ଥିବା ସବୁ କିଛି ବିକି ସେ ଧନ ଗ୍ରାଣୀବମାନଙ୍କୁ ବାଣ୍ଟିଦିଅ । ତା’ହେଲେ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଭୂୟକୁ ଅମାପ ଧନ ମିଳି ପାରିବ । ତା’ପରେ ଆସ ଓ ମୋର ଅନୁସରଣ କର ।”

ଯୁବକଟି ଏକଥା ଶୁଣିବା ପରେ ବହୁତ ଦୁଃଖ କଲା । ସେ ବହୁତ ଧନୀ ଥିଲା ଓ ନିଜର ଧନ ପାଖରେ ରଖିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲା । ତେଣୁ ସେ ଯାଁଶୁଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଗଲା ।

କିନ୍ତୁ ... କରିବା ଉଚିତ କମ୍ପ୍ୟୁ “ଯେଉଁଲୋକ ବିବାହ ନ କରିବା ବିଷୟରେ ଏହି ଉପଦେଶ ଗ୍ରହଣ କରିପାରିବ, ସେ ଏ ଉପଦେଶ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଉଚିତ ।”

ଭୂୟେ ... ଦେବ ଯାତ୍ରା.୨୦:୧୨-୧୬ ଦି.ବିବରଣି ୫:୧୬-୨୦

ନିଜକୁ ... ଭଲ ପାଇବ ଲେବାୟ. ୧୯:୧୮

‘ସୁଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ... ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲେ’ ଆ.ବ.୧:୨୭ କମ୍ପ୍ୟୁ ୫:୨
‘ଏହି କାରଣରୁ ... ଏକ ହୋଇଯିବେ’ ଆ.ବ.୨:୨୪

୨୦ ତାପରେ ଯାଶୁ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହଲେ, “ମୁଁ ଭୁଲକୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି । ନଣେ ଧନୀଲୋକ ନମନେ ସ୍ୱର୍ଗରାଜ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିବା ଅତ୍ୟନ୍ତ କଷ୍ଟକର ବ୍ୟୟ । ୨୦:୧, ମୁଁ ଭୁଲକୁ କହୁଛି ଯେ ନଣେ ଧନୀଲୋକ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ରାଜ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିବା ଠାରୁ ଗୋଟିଏ ଓଟ ଛୁଆଁ-କଣା ଭିତରେ ଗଳିଯିବା ବର୍ତ୍ତମାନ ସହଜ ।”

୨୧ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଏକଥା ଶୁଣି ବଡ଼ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ । ସେମାନେ ପଚାରିଲେ, “ତେବେ କିଏ ପରିତ୍ରାଣ ପାଇ ପାରିବ?”

୨୨ ଯାଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଚାହିଁ କହଲେ, “ଏହା ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଅସମ୍ଭବ । କିନ୍ତୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଇଁ ସବୁ କିଛି ସମ୍ଭବ ।”

୨୩ ତାପରେ ପିତର କହଲେ, “ଆତ୍ମର ଯାହା କିଛି ଥିଲା, ଆତ୍ମେ ସେ ସବୁ ଛାଡ଼ ଦେଇଛୁ ଏବଂ ତୁମ୍ଭର ଅନୁସରଣ କରିଛୁ । ତା’ହେଲେ ଆତ୍ମେ କ’ଣ ପାଇବୁ?”

୨୪ ଯାଶୁ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହଲେ, “ମୁଁ ଭୁଲକୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି । ନୂତନ ନଗର ସୃଷ୍ଟି ହେଲେ ମନୁଷ୍ୟ ପୁତ୍ର ତାହାଙ୍କର ମହାନ ହିଂସାସନ ପାଖରେ ବସିବେ, ଓ ଭୃତ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ଯେଉଁମାନେ ମୋତେ ଅନୁସରଣ କରୁଛନ୍ତି, ହିଂସାସନ ପାଖରେ ବସିବ । ଭୃତ୍ୟମାନେ ବାରିଟି ହିଂସାସନ ଉପରେ ବସିବ, ଏବଂ ଇସ୍ରାୟେଲର* ବାରିଟି ବଂଶର ଲୋକମାନଙ୍କର ବଚାର କରିବ । ୨୫ ମୋ ପାଇଁ ଯେଉଁ ଲୋକ ଘର-ଘର କମ୍ପା ଭାଜି, ଭଉଣୀ କମ୍ପା ପିତା, ମାତାଙ୍କୁ କମ୍ପା ପିଲମାନଙ୍କୁ କମ୍ପା ନିମି-ବାଡ଼ ଛାଡ଼ ଦେଇଛନ୍ତି, ସେ ଗହେଗୁଣ ଅଧିକା ପାଇବ ଏବଂ ଅନନ୍ତ-ନୀବନ ପାଇବ । ୨୬ କିନ୍ତୁ ଯେଉଁମାନେ ଏବେ ପ୍ରଥମ ସ୍ଥାନରେ ଅଛନ୍ତି, ଉତ୍ତମରେ ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ବହୁତ ଲୋକ ଶେଷ ସ୍ଥାନରେ ରହିଯିବେ । ଏବଂ ଏବେ ଶେଷ ସ୍ଥାନରେ ପଡ଼ି ରହିଥିବା ବହୁତଲୋକ ଉତ୍ତମରେ ପ୍ରଥମସ୍ଥାନ ଲାଭ କରିବେ ।

ଯାଶୁ ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କର କାହାଣୀ କହଲେ

୨୦

୨୦:୧-୨୩ ନଣେ ନିମିଦାରଙ୍କ ଭଳି । ନିମିଦାରଙ୍କର କେତେକ ଅଙ୍ଗୁର ବଗିଚା ଥିଲା । ସିନେ ବଡ଼ ସକାଳୁ ସେ ତାହାଙ୍କ ଅଙ୍ଗୁର ବଗିଚାରେ କାମ କରିବା ପାଇଁ ଅନ୍ୟ କେତେକ ଶ୍ରମିକ ଆଣିବାକୁ ବାହାରଗଲେ । ୨୦:୨୪ ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କୁ ସେଦିନ କାମ କରିବା ବାବଦରେ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ରୌପ୍ୟ ମୁଦ୍ରା ଦେବା ପାଇଁ ଗୁନି ହେଲେ । ତାପରେ ସେ ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କୁ ବଗିଚାକୁ କାମ କରିବାକୁ ପଠାଇଦେଲେ ।

୨୦:୨୫ ପ୍ରାୟ ନଅଟା ବେଳେ ସେ ବନ୍ଦାର ଆଡ଼କୁ ଗଲେ ଓ ସେଠାରେ କେତେକ ଶ୍ରମିକଙ୍କୁ ଠିଆ ହୋଇଥିବାର ଦେଖିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ କିଛି କାମ ନ ଥିଲା । ୨୦:୨୬ ସେ ସେମାନଙ୍କୁ କହଲେ, ‘ଭୃତ୍ୟମାନେ ଯିବ ଯାଇ

ମୋ ଅଙ୍ଗୁରବଗିଚାରେ କାମ କରିବ, ତେବେ ତୁମ୍ଭର ଯାହା ଉଚିତ ପ୍ରାପ୍ୟ ହେବ, ମୁଁ ତୁମ୍ଭକୁ ତାହା ଦେବି ।’ ୨୦:୨୭ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଅଙ୍ଗୁର ବଗିଚାକୁ କାମ କରିବାକୁ ଗଲେ ।

୨୦:୨୮ ପ୍ରାୟ ଦୁଇଟା ବେଳେ ଓ ଆଉଥରେ ପ୍ରାୟ ତିନିଟା ବେଳେ ସେ ଘରୁ ଯାଇ ପୂର୍ବଭଳି ଆଉ କେତେକ ଶ୍ରମିକଙ୍କୁ ଆଣିଲେ । ୨୦:୨୯ ପ୍ରାୟ ପାଞ୍ଚଟାବେଳେ ସେ ଘରୁ ଯାଇ ବନ୍ଦାରରେ ଦେଖିଲେ ଯେ କେତେକ ଲୋକ ଠିଆ ହୋଇଛନ୍ତି । ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, ‘ଭୃତ୍ୟମାନେ ସିନେକି କିଛି କାମ ନକରି ଏଠାରେ ଏମିତି କାହିଁକି ଠିଆ ହୋଇଛନ୍ତି?’

୨୦:୩୦ ସେମାନେ କହଲେ, ‘ଆମକୁ କେହି ମନୁରୀ ଦେଇ କାମ କରିବାକୁ ଡାକି ନାହିଁନି ।’ ନିମିଦାର ନଣେ ସେମାନଙ୍କୁ କହଲେ, ‘ଭୃତ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ଯାଇ ମୋର ଅଙ୍ଗୁର ବଗିଚାରେ କାମ କର ।’

୨୦:୩୧ ସତ୍ୟ ହେବାରୁ ଅଙ୍ଗୁର ବଗିଚାର ନିମିଦାର ତାହାଙ୍କ ଗୁମାସ୍ତାଙ୍କୁ ଡାକି କହଲେ, ‘ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କୁ ଡାକ । ମୁଁ ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ଶେଷରେ କାମରେ ଲଗାଇଲି ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କ ଠାରୁ ପ୍ରଥମେ ମନୁରୀ ଦେବା ଆରମ୍ଭ କର । ସର୍ବ ଶେଷରେ ପ୍ରଥମେ କାମକୁ ଆସିଥିବା ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କୁ ମନୁରୀ ଦିଅ ।’

୨୦:୩୨ ଯେଉଁମାନେ ପାଞ୍ଚଟା ବେଳେ ଆସିଥିଲେ, ସେମାନେ ମନୁରୀ ନେବାକୁ ଆସିଲେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶ୍ରମିକ ଗୋଟିଏ କର ରୌପ୍ୟମୁଦ୍ରା ପାଇଲେ । ୨୦:୩୩ ଯେତେବେଳେ ଆଉ ଆସିଥିବା ଶ୍ରମିକମାନେ ଆସିଲେ, ସେମାନେ ଛାବିଥିଲେ ଯେ ସେମାନଙ୍କୁ କିଛି ଅଧିକ ମିଳିବ । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଗୋଟିଏ କର ରୌପ୍ୟମୁଦ୍ରା ପାଇଲେ ।

୨୦:୩୪ ସେମାନେ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ରୌପ୍ୟମୁଦ୍ରା ନେଇସାର ନିମିଦାରଙ୍କ ଆଗରେ ଯାଇ ଏ ବ୍ୟୟରେ ଅଭିଯୋଗ କଲେ । ୨୦:୩୫ ସେମାନେ କହଲେ, ‘ଶେଷରେ ଆସିଥିବା ଶ୍ରମିକମାନେ ମାତ୍ର ଗୋଟିଏ ଘଣ୍ଟା କାମ କରିଛନ୍ତି । ଆତ୍ମେ ଖରାରେ ସିନେକି କିପରି ପରିଶ୍ରମ କରିଛୁ । କିନ୍ତୁ ଆପଣ ସେମାନଙ୍କୁ ଯେତିକି ମନୁରୀ ଦେଲେ, ଆମକୁ ମଧ୍ୟ ସେତିକି ମନୁରୀ ଦେଲେ !’

୨୦:୩୬ ନିମିଦାର ସେହି ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ନଣେ କହଲେ, ‘ବନ୍ଧୁ, ମୁଁ ତୁମ୍ଭ ପ୍ରତି ଅନ୍ୟାୟ କରିନାହିଁ । ତୁମ୍ଭେ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ରୌପ୍ୟମୁଦ୍ରା ନେଇ କାମ କରିବ ବୋଲି ମୋ ସାଙ୍ଗରେ ଗୁନି ହୋଇ ନ ଥିଲ କି? ୨୦:୩୭ ଯାହା ତୁମ୍ଭର ପ୍ରାପ୍ୟ ତାହା ନେଇ ଘରକୁ ଯାଅ । ମୁଁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଯେତିକି ଦେଇଛି, ଶେଷରେ ଆସିଥିବା ଶ୍ରମିକଙ୍କୁ ସେତିକି ଲେଖାଏଁ ଦେବାକୁ ଚାହୁଁଛି । ୨୦:୩୮ ମୋ ଧନକୁ ମୋର ଯେତେଲ ଲଜ୍ଜା ହେବ, ସେ ଭଲ ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବାର ଅଧିକାର କ’ଣ ମୋର ନାହିଁ? ବା ମୁଁ ଏହି ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ଉଦାର ବୋଲି କ’ଣ ତୁମ୍ଭେ ଲାଗି କରୁଛ କି?’

୨୦:୩୯ ଏହଭଳି ଛାବିରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁଲୋକ ସର୍ବଶେଷରେ ଅଛନ୍ତି, ଉତ୍ତମରେ ସେମାନେ ପ୍ରଥମ ସ୍ଥାନ ପାଇବେ । ଏବଂ ଯେଉଁଲୋକମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରଥମ ସ୍ଥାନରେ ଅଛନ୍ତି, ସେମାନେ ଉତ୍ତମରେ ଶେଷ ସ୍ଥାନ ପାଇବେ ।”

ଇସ୍ରାୟେଲ ଇସ୍ରାୟେଲ ଗର୍ଭ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସମସ୍ତ ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇଥାଏ ।

ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ବ୍ୟୟରେ କହଲେ

“ଯୀଶୁ ଯିରୁଶାଲମକୁ ଯାଉଥିଲେ । ତାହାଙ୍କର ବାରଦଶ ଶିଷ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ସହତ ଥିଲେ । ସେମାନେ ଚାଲିକରି ଯାଉଥିବା ସମୟରେ ଯୀଶୁ ସେହି ବାରଦଶ ଶିଷ୍ୟଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ ପାଖକୁ ଠାକିନେଇ କହଲେ, “ଗୁଣ, ଆମ୍ଭେମାନେ ଯିରୁଶାଲମକୁ ଯାଉଛୁ । ମନୁଷ୍ୟ-ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ସେଠାରେ ପ୍ରଧାନ ଯାଦକ ଓ ଯିହୁଦୀ ଧର୍ମ-ଶାସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କ ହାତରେ ଦେଇ ଦିଆଯିବ । ସେମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ମୃତ୍ୟୁଦଣ୍ଡ ଦେବାକୁ କହିବେ । “ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଅଣ-ଯିହୁଦୀ ଲୋକଙ୍କ ହାତରେ ଦେଇଦେବେ । ସେହି ଲୋକମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଉପହାସ କରନ୍ଦେ, କୋରଡ଼ାରେ ପିଟିବେ, ଏବଂ ଗୋଟିଏ କୁଣ୍ଡରେ ଚଢ଼େଇ ତାହାଙ୍କୁ ମାରିଦେବେ । କିନ୍ତୁ ମୃତ୍ୟୁର ତୃତୀୟ ଦିନ ସେ ପୁଣି ବଞ୍ଚି ଉଠିବେ ।”

ଏକ ମାତାଙ୍କର ବରଷ ଅନୁରୋଧ

“ତା’ପରେ ଦେବଦଳ ସ୍ତ୍ରୀ ଯୀଶୁଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସିଲେ । ତାହାଙ୍କର ପୁଅମାନେ ତାହାଙ୍କ ସହତ ଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କର ମାଆ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପ୍ରଣାମ କଲେ । ସେ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କିଛି ଅନୁରୋଧ କଲେ ।

“ଯୀଶୁ ପଚାରିଲେ, “ତୁମ୍ଭେ କ’ଣ ଚାହୁଁଛୁ?”

ସେ କହଲେ, “ଆପଣ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରି କୁହନ୍ତୁ ଯେ, ତୁମ୍ଭ ଗନ୍ଧ୍ୟରେ ମୋର ଏହି ଦୁଇ ପୁଅଙ୍କ ଭିତରୁ ଜଣେ ତୁମ୍ଭର ତାହାଣ ପଟେ, ଓ ଅନ୍ୟ ଜଣକ ବାମପଟେ ବସିବ ।”

“ଯୀଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ତୁମ୍ଭେ କ’ଣ ମାଗୁଛ, ସେ କଥା ତୁମ୍ଭେ ଜାଣି ପାରୁନାହିଁ । ଯେଉଁଭଳି ଯାତନା ସୁଁ ଭୋଗ କରିବାକୁ ଯାଉଛ, ତାହା କ’ଣ ତୁମ୍ଭେ ଭୋଗ କରି ପାରବ?”

ସେମାନେ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ହଁ, ଆମ୍ଭେ ପାରୁ ।”

“ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହଲେ, “ସୁଁ ଯେଉଁଭଳି ଯାତନା ଭୋଗ କରିବ, ତୁମ୍ଭେମାନେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରକୃତରେ ସେହିଭଳି ଯାତନା ଭୋଗ କରିବ । କିନ୍ତୁ ମୋର ତାହାଣ ପଟେ କିଏ ବସିବ ବା ବାମ ପଟେ କିଏ ବସିବ, ତାହା ବାନ୍ଧବୀର ଅଧିକାର ମୋର ନାହିଁ । କାରଣ, କିଏ କେଉଁଠାରେ ବସିବେ, ତାହା ମୋର ପରମପିତା ଆଗରୁ ସ୍ଥିର କରି ସାରିଛନ୍ତି । ସେ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଯେଉଁସ୍ଥାନ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଛନ୍ତି, ସେମାନେ ସେହି ସ୍ଥାନରେ ବସିବେ ।”

“ଅନ୍ୟ ଦମ୍ଭଜଣ ଶିଷ୍ୟ ଏ କଥା ଶୁଣି ସେହି ଦୁଇଭାଇଙ୍କ ଉପରେ ଗୁଣିଗଲେ । “ଯୀଶୁ ସବୁ ଶିଷ୍ୟଙ୍କୁ ଏକାଠି ଠାକି କହଲେ, “ତୁମ୍ଭେ ଜାଣ ଯେ, ଅଣ-ଯିହୁଦୀ ଶାସକମାନେ ସେମାନଙ୍କ କ୍ଷମତା ଅନ୍ୟ ଲୋକଙ୍କ ଉପରେ ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ଭଲ ପାଆନ୍ତି । ଆଉ ଏହା ମଧ୍ୟ ଜାଣ ଯେ, ସେମାନଙ୍କର ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ନେତାମାନେ ସେମାନଙ୍କର କର୍ତ୍ତୃତ୍ୱ ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ଭଲ ପାଆନ୍ତି । “କିନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ଶ୍ରେଣୀରେ ସେହିଭଳି ହେବନାହିଁ । ତୁମ୍ଭ ଭିତରୁ ଯଦି କେହି ବଡ଼ ହେବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛ, ତେବେ ସେ ଜଣେ ସେବକ ଭଳି ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ସେବା

କରିବ । “ଯଦି ତୁମ୍ଭ ଭିତରୁ କେହି ପ୍ରଥମ ସ୍ଥାନ ପାଇବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛ, ତେବେ ତାକୁ ଜଣେ କ୍ରୀତଦାସ ଭଳି ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ସେବା କରିବାକୁ ହେବ । “ମନୁଷ୍ୟ-ପୁତ୍ରଙ୍କ ଶ୍ରେଣୀରେ ତାହା ଏକା ଭଳି । ମନୁଷ୍ୟ-ପୁତ୍ର ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଠାରୁ ସେବା ପାଇବେ ବୋଲି ଆଶିନହାନ୍ତି । ସେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ସେବା କରିବା ପାଇଁ ଆସି ଅଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ର ଅନେକ ଲୋକଙ୍କ ମୁକ୍ତିର ମୂଲ୍ୟଭାବେ ନିଜ ଜୀବନଦାନ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି ।”

ଯୀଶୁ ଦୁଇଜଣ ଅନ୍ଧଙ୍କୁ ପ୍ରସ୍ତ କଲେ

“ଯୀଶୁ ଓ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଯିର୍ମୋହୋର ଗଲବେଳେ ବହୁ ସଂଖ୍ୟାରେ ଲୋକମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । “ଗୁସ୍ତା ପାଖରେ ଦୁଇଜଣ ଅନ୍ଧ ବସିଥିଲେ । ସେମାନେ ଶୁଣିଲେ ଯେ ଯୀଶୁ ସେ ବାଟ ଦେଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ସେମାନେ ପାଟି କଲେ, “ହେ ପ୍ରଭୁ, ଦାଉଦଙ୍କ ପୁତ୍ର, ଆମ୍ଭ ଉପରେ ଦୟା କର ।”

“ଲୋକେ ସେମାନଙ୍କୁ ଧମକ ଦେଇ ରୁପ୍ତ ରହବାକୁ କହଲେ । କିନ୍ତୁ ଅନ୍ଧ ଦୁଇଜଣ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପାଟି କରି କହଲେ, “ହେ ପ୍ରଭୁ, ହେ ଦାଉଦଙ୍କ ପୁତ୍ର, ଆମ୍ଭ ଉପରେ ଦୟା କର ।”

“ଯୀଶୁ ରହିଗଲେ, ଦୁଇଜଣଙ୍କୁ ଠାକିଲେ ଓ ସେମାନଙ୍କୁ କହଲେ, “ସୁଁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ପାଇଁ କ’ଣ କରିବ ବୋଲି ତୁମ୍ଭେ ଚାହୁଁଛୁ?”

“ସେମାନେ ତାହାଙ୍କୁ କହଲେ, “ହେ ପ୍ରଭୁ, ଆମ୍ଭେ ଯେପରି ଦେଖିପାରୁ, ତାହା ଚାହୁଁଛୁ ।”

“ଯୀଶୁଙ୍କ ମନରେ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଦୟା ଆସିଲା । ସେ ସେମାନଙ୍କର ଆଖି ଛୁଇଁଦେଲେ, ଓ ସେମାନେ ତୁରନ୍ତ ଦେଖି ପାରିଲେ । ତା’ପରେ ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କଲେ ।

ଯୀଶୁ ଗୁନାଗୁଣରେ ଯିରୁଶାଲମରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ

୨୧ ଯୀଶୁ ଓ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଯିରୁଶାଲମ ପାଖାପାଖି ଆସି ଯାଇଥିଲେ । ସେମାନେ ପ୍ରଥମେ କୀର୍ତ୍ତ ସର୍ବତ୍ର ପାଖ ଦେଖିଯାଆଁ ଠାରେ ଅଟକିଲେ । ଯୀଶୁ ଦୁଇଜଣ ଶିଷ୍ୟଙ୍କୁ ଗାଁକୁ ପଠାଇଲେ । ସେ କହଲେ, “ତୁମ୍ଭେ ଠିକ ସାମନାରେ ଥିବା ଗାଁକୁ ଯାଅ । ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚିବା ପରେ ତୁମ୍ଭେ ଗୋଟିଏ ମାଲ ଗଧ ବନ୍ଧା ହୋଇଥିବାର ଦେଖିବ । ତା’ସହତ ଗୋଟିଏ ଗଧକୁଆ ମଧ୍ୟ ସେଠାରେ ଥିବ । ସେମାନଙ୍କୁ ଖୋଲିଦେବ, ଓ ସେମାନଙ୍କୁ ମୋ ପାଖକୁ ନେଇ ଆସିବ । “ଯଦି ତୁମ୍ଭକୁ କେହି ଲୋକ ପଚାରେ ଯେ, ତୁମ୍ଭେମାନେ କାହିଁକି ଗଧ ଦୁହଁଙ୍କୁ ନେଇ ଯାଉଛ, ତେବେ ତୁମ୍ଭେ କହିବ ‘ଏଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ଦରକାର । ପରେ ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ପଠାଇଦେବେ ।”

ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱକ୍ତା ଯାହା କହଥିଲେ, ତାହା ସଫଳ ହେବା ପାଇଁ ଏସବୁ ଘଟିଲା । ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱକ୍ତା କହଥିଲେ:

୧୦ “ସିୟୋନ ନଗରୀକୁ କୁହ: ‘ଦେଖ, ଭୃଷ୍ଣର ଗୁଣା ଭୃଷ୍ଣ ପାଖକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ସେ ନମ୍ର ଓ ସେ ଗୋଟିଏ ଗଧ ଉପରେ ଚଢ଼ି ଆସୁଛନ୍ତି । ହଁ, ଗୋଟିଏ ଗଧକୁଆ ଉପରେ ଚଢ଼ିଛନ୍ତି, ସେହି ଛୁଆଟି ଏକ ସୁନ୍ୟଦାନ ଗଧରୁ ଜନ୍ମ ହେଇଛି ।”

ଦିଶନ୍ତୟ ୯:୯

ଶିଷ୍ୟମାନେ ଗାଳଗଲେ ଓ ଯୀଶୁଙ୍କ କହିବା ଅନୁସାରେ ସେମାନେ କାମ କଲେ । ସେମାନେ ମାଲଗଧ ଓ ଗଧକୁଆକୁ ନେଇ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଲେ । ସେମାନେ ତାହାଙ୍କ ଲୁଗାଗୁଡ଼ିକ ଗଧମାନଙ୍କ ଉପରେ ବନ୍ଧାଇଦେଲେ । ଯୀଶୁ ସେହି ଲୁଗା ଉପରେ ବସିଲେ । ଯୀଶୁ ଯିରୁଶାଲମ ଗସ୍ତରେ ଯାତ୍ରା କଲେ । ଅନେକ ଲୋକ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କର ଲୁଗା ଗସ୍ତରେ ବନ୍ଧାଇ ଦେଲେ । ଆଉ କେତେକ ଲୋକ, ଗଛରୁ ଡାଳ ସବୁ କାଟି ଗସ୍ତରେ ବନ୍ଧାଇଦେଲେ । ଯୀଶୁଙ୍କ ଆଗେ-ଆଗେ କେତେକ ଲୋକ ଯାଉଥିଲେ । ତାହାଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ମଧ୍ୟ କେତେକ ଲୋକ ଯାଉଥିଲେ । ସେ ସମସ୍ତେ ପାଟି କରି କହୁଥିଲେ:

“ଦାଉଦଙ୍କ ପୁତ୍ରଙ୍କ ମହମା-ଗାନ* କର । ଯିଏ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମରେ ଆସୁଛନ୍ତି । ସେ ଧନ୍ୟ । ସ୍ୱର୍ଗରେ ଚଢ଼ୁଥିବା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ମହମାଗାନ କର ।”

ଗୀତଂହତା ୧୧୮:୨୬

୧୧ ଯୀଶୁ ଯେତେବେଳେ ଯିରୁଶାଲମରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ, “ସେତେବେଳେ ସାରା ନଗରରେ ଚହଳ ପଡ଼ିଗଲା । ଲୋକେ ପଚାରିଲେ, “ଏ ଲୋକଟି କିଏ?”

୧୨ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରୁଥିବା ଲୋକେ କହିଲେ, “ଏ ହେଉଛନ୍ତି ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତା ଯୀଶୁ । ସେ ଗାଲିଲୀ ପ୍ରଦେଶର ନାଜରେତ ସହରରୁ ଆସିଛନ୍ତି ।”

ଯୀଶୁ ମନ୍ଦିରକୁ ଗଲେ

୧୩ ଯୀଶୁ ମନ୍ଦିର ପରିସରରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ । ସେଠାରେ କିଣା ଓ ବିକା କରୁଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଯୀଶୁ ବାହାରକୁ ଘରଡ଼େଇ ଦେଲେ । ସେ ମୁଦ୍ରା ବ୍ୟବସାୟୀଙ୍କ ନେଇ ଓ କାଢ଼ା ବ୍ୟବସାୟୀଙ୍କ ଆସନ ଓଲଟେଇ ଦେଲେ । ୧୪ ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଗାସ୍ତରେ ଏକଥା ଲେଖାଅଛି, ‘ମୋ ଘର ପ୍ରାର୍ଥନା ଘର ବୋଲି କୁହା ଯିବ ।’* କିନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଏହାକୁ ଡକାୟତଙ୍କ ଆଡ଼ତା ସ୍ଥଳ କରି ଦେଇଛ ।”*

୧୫ ମନ୍ଦିରରେ କେତେକ ଅନ୍ଧ ଓ କେତେକ ଛୋଟା ଲୋକ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଲେ । ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ ସ୍ପର୍ଶ କରିଦେଲେ । ୧୬ ପ୍ରଧାନ ଯାଜକ ଓ ଧର୍ମ-ଗାର୍ଭାସୀମାନେ

ମହମା-ଗାନ ଏହାର ମୂଳ ହବୁ ଗବ “ହୋଗାନା”, ଏହି ଗବଟି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ସହାୟତା ମାଗି ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଥିବା ସମୟରେ ବ୍ୟବହୃତ ହୁଏ ।

‘ମୋ ଘର ... ଯିବ’ ଯିଗାଲୟ ୫୬:୭

କିନ୍ତୁ ... ଦେଇଛି ଯିଶାୟା ୬:୧୧

ଯୀଶୁଙ୍କ ଏ ବିସ୍ମୟ ଜନକ କାମ ଦେଖିଲେ । ମନ୍ଦିର ପରିସରରେ ପିଲୁମାନେ ପାଟି କରି ଯୀଶୁଙ୍କ ମହମା ଗାନ କରୁଥିବାର ସେମାନେ ଶୁଣିଲେ । ପିଲୁମାନେ କହୁଥିଲେ, “ଦାଉଦଙ୍କ ପୁତ୍ରଙ୍କ ମହମା ଗାନ କର ।” ଏସବୁ ଘଟଣାରେ ଯାଜକ ଓ ଧର୍ମଗାର୍ଭାସୀମାନେ ଗୁଣିଗଲେ ।

୧୭ ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ଏ ପିଲୁମାନେ କ’ଣ କହୁଛନ୍ତି, ତୁମ୍ଭେ କ’ଣ ତାହା ଶୁଣି ପାରୁଛ?”

ଯୀଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ହଁ ଶୁଣି ପାରୁଛ । ଧର୍ମଗାର୍ଭା କହେ, ‘ତୁମ୍ଭେ ବାଳକ ଓ ଗିଶୁଙ୍କୁ ପ୍ରଂସା ଗାନ କରିବାପାଇଁ ଗିଖେଇଛ ।’* ଏକଥା କ’ଣ ତୁମ୍ଭେ ଧର୍ମଗାର୍ଭାରେ ପଢ଼ନାହିଁ?”

୧୮ ତା’ପରେ ଯୀଶୁ ସେ ସ୍ଥାନ ଓ ନଗରରୁ ବାହାରକୁ ଚାଲିଗଲେ । ସେ ଦେଖନିଆ ଚାଲିଗଲେ ଓ ସେଠାରେ ଗୁଡ଼ିକ କଟାଇଲେ ।

ଯୀଶୁ ବିଶ୍ୱାସର ଗଢ଼ି ପ୍ରକାଶ କଲେ

୧୯ ତା’ପର ଦିନ ଅତି ସକାଳୁ ଯୀଶୁ ଯିରୁଶାଲମ ନଗରକୁ ଫେରୁଥିଲେ । ତାହାଙ୍କୁ ଡୋକ ଲାଗିଲା । ୨୦ ଗସ୍ତା କଡ଼ରେ ସେ ଗୋଟିଏ ଓମ୍ବ୍ରିଶ ଗଛ ଦେଖିଲେ । ସେ ଗଛ ପାଖକୁ ଗଲେ । ଗଛରେ ପତ୍ର ଛଡ଼ା ଆଉ ସେ କିଛି ପାଇଲେ ନାହିଁ । ସେ ଗଛକୁ କହିଲେ, “ଆଉ ଏଣିକି ତୋଠାରେ ଫଳ ଆସିବ ନାହିଁ ।” ସଞ୍ଜେସଞ୍ଜେ ଓମ୍ବ୍ରିଶ ଗଛଟି ଶୁଖି ମରଗଲା ।

୨୧ ଯୀଶୁଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଏହା ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ । ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ଏତେ ଶୀଘ୍ର ଓମ୍ବ୍ରିଶ ଗଛଟି କିପରି ଶୁଖି ମରଗଲା?”

୨୨ ଯୀଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ମୁଁ ତୁମ୍ଭକୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି । ଯଦି ତୁମ୍ଭର ବିଶ୍ୱାସ ଥିବ ଓ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନଥିବ ତେବେ ମୁଁ ଏ ଗଛଟିକୁ ଯାହା କଲି, ତୁମ୍ଭେମାନେ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ସେହିପରି କରିପାରିବ । ତୁମ୍ଭେମାନେ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ଅଧିକ କାମ କରିପାରିବ । ତୁମ୍ଭେମାନେ ଏପର୍ବତକୁ କହିପାରିବ, ‘ହେ ପର୍ବତ, ଏଠାରୁ ଯାଅ ଓ ସମୁଦ୍ରରେ ପଡ଼ ।’ ଯଦି ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସ ଥାଏ, ଏହା ଘଟିବ । ୨୩ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଯାହା କିଛି ପ୍ରାର୍ଥନାରେ ମାଗିବ, ତାହା ପାଇବ ।”

ଯିହୁଦୀ ନେତାମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ଅଧିକାରକୁ ସନ୍ଦେହ କଲେ

୨୪ ଯୀଶୁ ମନ୍ଦିର ପରିସରକୁ ଗଲେ । ସେଠାରେ ସେ ଉପଦେଶ ଦେଉଥିବା ସମୟରେ ପ୍ରଧାନ ଯାଜକ ଓ ଲୋକମାନଙ୍କର ପ୍ରାଚୀନ ନେତାମାନେ ତାହାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଲେ । ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ଆତ୍ମକୁ କୁହ, ଏଭଳି ସବୁ କାମ କେଉଁ ଅଧିକାରରେ ତୁମ୍ଭେ କରୁଛ? ତୁମ୍ଭକୁ ଏ ଅଧିକାର କିଏ ଦେଲା?”

୨୫ ଯୀଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ମୁଁ ମଧ୍ୟ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିବି । ତୁମ୍ଭେମାନେ ଯଦି ମୋ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦେଇ ପାରିବ, ତେବେ ମୁଁ କହିବି ଯେ ଏଭଳି

‘ତୁମ୍ଭେ ... ଗିଖେଇଛ’ ଗୀତଂହତା ୮:୩

କାମ କରିବାକୁ ମୋର କେଉଁ ଅଧିକାର ରହନ୍ତୁ ।^{୨୫}କୁହ, ଯୋହନଙ୍କ ବାପିସ୍ତୁ କେଉଁଠାରୁ ଆସିଥିଲୁ?”

ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଖରୁ ବା ମଣିଷ ପାଖରୁ? “ମୁଖ୍ୟ ଯାଦକ ଓ ପ୍ରାଚୀନ ନେତାମାନେ ଯାଗୁଙ୍କ ପ୍ରଶ୍ନ ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କଲେ ।” ସେମାନେ ନିଜ ନିଜ ଭିତରେ କୁହାକୁହ ହେଲେ, “ଆମେ ଯଦ କହିବା ଯେ ଯୋହନଙ୍କ ବାପିସ୍ତୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କଠାରୁ ଆସିଥିଲୁ”, ତେବେ ଯାଗୁ ପଚାରିବେ, ‘ତେବେ ଯୋହନଙ୍କୁ ଭୃତ୍ୟମାନେ କାହିଁକି ବିଶ୍ୱାସ କଲନାହିଁ?’^{୨୬}କିନ୍ତୁ ଆମେ ଯଦ କହିବା, ‘ଏହା ମନୁଷ୍ୟ ପାଖରୁ ଆସିଛି’, ତେବେ ଏଠାରେ ଜମା ହୋଇଥିବା ଲୋକେ ଆମ ଉପରେ ଗୁଣିଯିବେ । ଆମେମାନେ ଏଲୋକମାନଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧୃତ କରୁଛୁ । କାରଣ ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଯୋହନଙ୍କୁ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱବକ୍ତା ରୂପେ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି ।”

^{୨୭}ତେଣୁ ସେମାନେ ଯାଗୁଙ୍କୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ଯୋହନଙ୍କ ବାପିସ୍ତୁ କେଉଁଠାରୁ ଆସିଥିଲୁ, ଆମେ ତାହା ବାଣୀନାହୁଁ ।”

ଯାଗୁ କହିଲେ, “ତେବେ କେଉଁ ଅଧିକାରରେ ମୁଁ ଏସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି, ତାହା ମଧ୍ୟ ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହିବ ନାହିଁ ।”

ଯାଗୁ ଭୁଲ ପୁଅର କାହାଣୀ କହଲେ

^{୨୮}“କୁହତ ଦେଖି, ଭୃତ୍ୟ ବିଷୟରେ କ’ଣ ଭବିଷ୍ୟତ: ଜଣେ ଲୋକର ବୁଦ୍ଧି ଯୁଥ ଥିଲେ । ସେ ପ୍ରଥମ ପୁଅ ପାଖକୁ ଯାଇ କହଲୁ, ‘ପୁଅ ଆଜି ଯା ଓ ଅଜ୍ଞର ବଗିଚାରେ କାମ କର ।’^{୨୯}ପୁଅ କହଲୁ, ‘ମୁଁ ଯିବ ନାହିଁ ।’ କିନ୍ତୁ ପରେ ସେ ନିଜର ମନ ବଦଳାଇ ଗଲୁ ।

^{୩୦}ତା’ପରେ ତା ବାପା ଅନ୍ୟ ପୁଅ ପାଖକୁ ଗଲେ ଓ ତାକୁ ସେହି କଥା କହିଲେ । ସେ କହିଲୁ, ‘ହଁ । ଆଜ୍ଞା ମୁଁ ଯିବି ।’ କିନ୍ତୁ ଗଲାନାହିଁ ।

^{୩୧}“ତେବେ କୁହ, ‘କେଉଁ ପୁଅ ତାର ବାପାଙ୍କ ବାଧାହେଲୁ?’”

ଯିହୁଦୀ ଧର୍ମ-ନେତାମାନେ କହିଲେ, ‘ପ୍ରଥମ ପୁଅଟି ମାନିଲୁ ।’

ଯାଗୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ମୁଁ ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି । ଭୃତ୍ୟମାନେ ଭାବ ଯେ, କର ଆଦାୟକରୀ ଓ ବେଶ୍ୟାମାନେ ଖରାପ ମଣିଷ । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କ ପୂର୍ବରୁ ଆମ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ରାଜ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିବେ ।”^{୩୨}ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ଠିକ ବାଟ ଦେଖାଇବାକୁ ଯୋହନ ଆସି ଥିଲେ । ଭୃତ୍ୟମାନେ ଯୋହନଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ କଲ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ କର ଆଦାୟକରୀ ଓ ବେଶ୍ୟାମାନେ ଯୋହନଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ କଲେ । କର-ଆଦାୟକରୀ ଓ ବେଶ୍ୟାମାନେ ଯୋହନଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ କରିଛନ୍ତି ବୋଲି ଭୃତ୍ୟ ଦେଖିଲୁ । ତଥାପି ତାହାଙ୍କଠାରେ ବିଶ୍ୱାସ କରିବା ଲାଗି ଭୃତ୍ୟମାନେ ହୃଦୟ ପରିବର୍ତ୍ତନ କଲ ନାହିଁ ।

ପରମେଶ୍ୱର ତାହାଙ୍କର ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ପଠାଇଲେ

^{୩୩}ଆଉ ଗୋଟିଏ କାହାଣୀ ଶୁଣ । ଜଣେ ଜମି-ମାଲିକ ଥିଲେ । ତାହାଙ୍କ ଜମିରେ ସେ ଅଜ୍ଞର ଲଗାଇଲେ । ସେ ତା ଚାରିପଟେ ବାଟ ଲଗାଇଲେ । ସେ ଅଜ୍ଞର ରସ

ବାହାର କରିବା ପାଇଁ ସେଥିରେ ପ୍ରାଣାକୁଣ୍ଡଳିତ୍ୟ* ଖୋଳିଲେ । ସେ ସେଠାରେ ପ୍ରହରୀଗୃହଟିଏ ନିର୍ମାଣ କଲେ ଓ କେତେକ କୃଷକଙ୍କୁ ଜମିଟି ଭାଗ ଦେଇଦେଲେ । ତା’ପରେ ସେ ବିଦେଶ-ଯାତ୍ରାରେ ବାହାର ଗଲେ ।^{୩୪}କିଛି ଦିନ ପରେ ଅଜ୍ଞର ତୋଳିବା ବେଳ ଆସିଲା । ଜମିମାଲିକ ତାହାଙ୍କ ଅଜ୍ଞର ଭାଗ ତକ ଆଣିବା ପାଇଁ କେତେକ ଚାକରଙ୍କୁ କୃଷକମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ପଠାଇଲେ ।

^{୩୫}କିନ୍ତୁ କୃଷକମାନେ ଚାକରମାନଙ୍କୁ ଧରି, ତାହାଙ୍କଭିତରୁ ଜଣକୁ ଫିଟିଲେ । ସେମାନେ ଜଣକ ପରେ ଜଣେ ଚାକରକୁ ପଥରରେ ମାର-ମାର ମାର ପକାଇଲେ ।^{୩୬}ତେଣୁ ଜମି ମାଲିକ ଆଉ କେତେକ ଚାକରଙ୍କୁ କୃଷକମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ପଠାଇଲେ । ଏଥର ପ୍ରଥମଥର ଠାରୁ ଅଧିକ ଚାକର ଗଲେ । କିନ୍ତୁ କୃଷକମାନେ ପ୍ରଥମ ଚାକରମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଯାହା କରିଥିଲେ, ଏଥର ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ତାହା କଲେ ।^{୩୭}ତେଣୁ ମାଲିକ ନିଜର ପୁଅକୁ ପଠାଇବାକୁ ଠିକ୍ କଲେ । ସେ ଭାବିଲେ, ‘କୃଷକମାନେ ମୋ ପୁଅକୁ ସମ୍ମାନ ଦେବେ ।’

^{୩୮}“କୃଷକମାନେ ପୁଅକୁ ଦେଖି ନିଜ ନିଜ ଭିତରେ କୁହାକୁହ ହେଲେ, ‘ଏ ହେଉଛି ଜମିମାଲିକଙ୍କ ପୁଅ । ସେ ଏ ଜମିର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ । ଆମେ ଯଦ ତାକୁ ମାରଦେବା, ଏହି ସମ୍ପତ୍ତି ଆମର ହୋଇଯିବ ।’^{୩୯}କୃଷକମାନେ ପୁଅକୁ ଧରି ନେଲେ ଅଜ୍ଞର ବଗିଚା ବାହାରକୁ ଫିଟି ମାରଦେଲେ ।

^{୪୦}ଅତଏବ, ଯେତେବେଳେ ନିଜେ ଜମି-ମାଲିକ ଆସିବେ, ସେତେବେଳେ ଏହି କୃଷକମାନଙ୍କୁ କ’ଣ କରିବେ?”

^{୪୧}ପ୍ରଧାନ ଯାଦକ ଓ ପ୍ରାଚୀନ ନେତାମାନେ କହିଲେ, “ସେ ନିଶ୍ଚୟ ସେହି ନିର୍ଦ୍ଦୟ ଲୋକଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରିବେ ଓ ତା’ପରେ ସେ ଅଜ୍ଞର ବଗିଚାକୁ ଅନ୍ୟ କୃଷକମାନଙ୍କୁ ଭାଗରେ ଦେଇଦେବେ, ଯେଉଁମାନେ ଅମଳ ସମୟରେ ତାର ଭାଗ ତାହାଙ୍କୁ ଦେବେ ।”

^{୪୨}ଯାଗୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଭୃତ୍ୟମାନେ ଏକଥା କ’ଣ କେବେହେଲେ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ପଢ଼ି ନ ଥିଲେ:

‘ଯେଉଁ ପଥରକୁ ଗୃହ ନିର୍ମାଣକାରୀମାନେ ବେକାର ଭାବିଲେ, ସେହି ପଥର ସବୁଠାରୁ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ମୂଳଦୁଆ କୋଣର ପଥର ହୋଇଗଲା । ପରମେଶ୍ୱର ଏହାହିଁ କଲେ । ଆମ ପାଇଁ ଏହା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଘଟଣା ।’
ଗୀତାସହଜା ୧୧୮: ୨୨-୨୩

^{୪୩}ତେଣୁ ମୁଁ ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହୁଛି ଯେ ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କଠାରୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ରାଜ୍ୟ ଛତାଇ ନିଆଯିବ । ପରମେଶ୍ୱର ତାହାଙ୍କ ରାଜ୍ୟରେ ଯାହା ହେବାପାଇଁ ଚାହାଁନ୍ତି, ଯେଉଁ ଲୋକମାନେ ତାହା କରନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ପରମେଶ୍ୱର ତାହାଙ୍କ ରାଜ୍ୟ ଦେବେ ।^{୪୪}ଯେଉଁ ଲୋକ ଏହି ପଥର ଉପରେ ଖସି ପଡ଼ିବ, ସେ ଖଣ୍ଡବିଖଣ୍ଡ ହୋଇଯିବ । ଏବଂ

ପ୍ରାଣାକୁଣ୍ଡ ଅଜ୍ଞରରୁ ରସ ବାହାର କରିବା ପାଇଁ ପଥରରେ ଖୋଳା ଯାଇଥିବା ସ୍ଥାନ ।

ପଥରଟି ଯଦି କାହା ଉପରେ ପଡ଼ିବ ତେବେ ପଥରଟି ତାକୁ ଚୁନା କରିଦେବ ।”

ପ୍ରଧାନ ଯାଦକ ଓ ଫାରୁରୀମାନେ ଯାଗୁଙ୍କ କାହାଣୀଗୁଡ଼ିକ ଶୁଣିଲେ । ସେମାନେ ଦାଣ୍ଡି ପାରିଲେ ଯେ, ଯାଗୁ ଏକଥା ସେହମାନଙ୍କ ବୃକ୍ଷମୂଳରେ କହୁଛନ୍ତି । ଚେଷ୍ଟା ସେମାନେ ଯାଗୁଙ୍କୁ ବନ୍ଦୀ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ । ସେମାନେ କିନ୍ତୁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଡରୁଥିଲେ । କାରଣ ଲୋକେ ଯାଗୁଙ୍କୁ ନଈରେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବଦ୍ଧା ବୋଲି ବଘାସ କରୁଥିଲେ ।

ଢୋଦି ପାଇଁ ନିମନ୍ତ୍ରିତ ଲୋକଙ୍କ କାହାଣୀ

୨୨ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଅନ୍ୟ କିଛି କଥା କହିବା ପାଇଁ ଯାଗୁ କାହାଣୀଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରୟୋଗ କଲେ । ଯାଗୁ କହିଲେ, “ସ୍ଵର୍ଗଦିବ୍ୟ ହେଉଛି ନିଜ ପୁଅର ବଦାହ-ଢୋଦି ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥିବା ନଈର ଗୁଣାଗୁଣି ।” ଗୁଣା କେତେକ ଲୋକଙ୍କୁ ବଦାହ-ଢୋଦିକୁ ନିମନ୍ତ୍ରିତ କଲେ । ସବୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ସାରିବା ପରେ ଗୁଣା ସେହି ଅତିଥିମାନଙ୍କୁ ଡାକିବାକୁ ଚାକିରମାନଙ୍କୁ ପଠାଇଲେ । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଗୁଣାଙ୍କ ଢୋଦିକୁ ଆସିବାକୁ ମନା କରିଦେଲେ ।

“ତା’ପରେ ଗୁଣା ଆଉ କିଛି ଚାକିରଙ୍କୁ ପଠାଇଲେ । ଗୁଣା ଚାକିରମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ବଦାହ-ଢୋଦିକୁ ଆସିବାକୁ ନିମନ୍ତ୍ରିତ କରାଯାଇଛି, ତୁମେମାନେ ସେମାନଙ୍କୁ କୁହ, ଢୋଦି ପ୍ରସ୍ତୁତ ସରିଲାଣି । ମୋର ଉତ୍ତମ ବଳଦ ଓ ମୋଟା ପଶୁମାନଙ୍କୁ ମରାଯାଇଛି । ସବୁ କିଛି ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛି । ଅତଏବ ବଦାହ-ଢୋଦିକୁ ଆସନ୍ତୁ ।”

ଚାକିରମାନେ ଯାଇ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଆସିବାକୁ କହିଲେ । କିନ୍ତୁ ଲୋକମାନେ ଚାକିରମାନଙ୍କ କଥାକୁ ଧ୍ୟାନ ଦେଲେନି । ସେମାନେ ବଢ଼ିନି, କାମରେ ଚାଲିଗଲେ । ନଈର ତା’ ନିମିତ୍ତେ କାମ କରିବାକୁ ଚାଲିଲା । ଆଉ ନଈର ତା ବ୍ୟବସାୟ କାମରେ ଚାଲିଗଲା । ଆଉ କେତେକ ଲୋକ ଚାକିରମାନଙ୍କୁ ଧରି ନେଇ ପିଟିପିଟି କଲେ, ଓ ସେମାନଙ୍କୁ ମାରିଦେଲେ । ଗୁଣା ଶୁଣି ସନ୍ତୋଷି । ତାହାଙ୍କ ଚାକିରମାନଙ୍କୁ ଯେଉଁମାନେ ମାରିଦେଲେ, ସେମାନଙ୍କୁ ମାରିଦେବାପାଇଁ ଗୁଣା ସୈନ୍ୟ ପଠାଇଲେ । ସୈନ୍ୟମାନେ ସେହି ହତ୍ୟାକର୍ମୀମାନଙ୍କୁ ମାରିଦେଲେ ଓ ତାହାଙ୍କ ନଗରକୁ ଘୋଡ଼ିଦେଲେ ।

“ତା’ପରେ ଗୁଣା ଚାକିରମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, ‘ବଦାହ ଢୋଦି ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ସାରିଛି, ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ନିମନ୍ତ୍ରିତ କରାଯାଇଥିଲା, ସେମାନେ ଅଯୋଗ୍ୟ ଥିଲେ । ଚେଷ୍ଟା ତୁମେମାନେ ନଗର-ଗସ୍ତକୁ ଯାଅ । ଯାହାକୁ ଦେଖିବ ତାକୁ ବଦାହ-ଢୋଦିକୁ ଡାକିଆଣ ।’” ଚାକିରମାନେ ନଗର ଗସ୍ତଗୁଡ଼ିକୁ ଗଲେ । ଭଲ ଲୋକ ହେଉ ବା ମୟ ଲୋକ ହେଉ, ସେମାନେ ଯାହାକୁ ପାଇଲେ ତାକୁ ବଦାହ-ଢୋଦିକୁ ଡାକିଆଣିଲେ । ବଦାହ-ଭବନ ଅତିଥିମାନଙ୍କୁ ଘାସ ପୁଣିଗଲା । ସେ ସେଠାରେ ଗୋଟିଏ ଲୋକକୁ ବଦାହ-ପୋଷାକ ନ ପିନ୍ଧି ଆସିଥିବାର ଦେଖିଲେ । ସେ ଗୁଣା ତାହାଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, ‘ବନ୍ଧୁ, ତୁମେ ବଦାହ-ପୋଷାକ ନ ପିନ୍ଧି ଏ ଭିତରକୁ କେମିତି ଆସିଲ?’ କିନ୍ତୁ ଲୋକଟି କିଛି କହିଲା ନାହିଁ ।

ଚେଷ୍ଟା ଗୁଣା କେତେକ ଚାକିରଙ୍କୁ କହିଲେ, ‘ଏ ଲୋକର ହାତ-ଗୋଡ଼ ବାନ୍ଧି ପକାଅ । ସହାକୁ ବାହାରେ ଅନ୍ଧାରରେ ଫିଙ୍ଗିଦିଅ, ଯେଉଁଠାରେ ଲୋକେ କାନ୍ଦୁଥିବେ, ଓ ଯତ୍ନରେ ଦାନ୍ତ କଡ଼ମଡ଼ କରୁଥିବେ ।’

“ହଁ ଅନେକ ଲୋକଙ୍କୁ ନିମନ୍ତ୍ରିତ କରାଯାଇଛି, କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଅଳ୍ପ ଲୋକ ମନୋନୀତ ଅଟନ୍ତି ।”

କେତେକ ସିହୁରୀ ନେତା ଯାଗୁଙ୍କୁ ଫାନ୍ଦରେ ପକେଇବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା

ସିହୁରୀ ଯେଉଁ ସ୍ଥାନରେ ଉପଦେଶ ଦେଉଥିଲେ, ଫାରୁରୀମାନେ ସେ ସ୍ଥାନ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଗଲେ । ସେମାନେ ଯାଗୁଙ୍କୁ କଥା ଘାସ ତାହାଙ୍କୁ କପର ଫାନ୍ଦରେ ପକାଇବେ, ସେ ବୃକ୍ଷମୂଳରେ ଯୋଜନା କଲେ । ସେମାନେ କେତେକ ହେରୋଦୀୟ* ମାନଙ୍କ ସହତ ନିଜର କେତେକ ଶିଷ୍ୟଙ୍କୁ ଯାଗୁଙ୍କ ପାଖକୁ ପଠାଇଲେ । ସେମାନେ ଯାଇ କହିଲେ, “ହେ ଗୁଣା, ଆମେ ଦାଣ୍ଡି ଯେ ଭୁଲେ ନଈ ନିଷ୍ଠୁବାନ ଲୋକ । ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ମାର୍ଗ ବୃକ୍ଷମୂଳରେ ଅନ୍ୟମାନେ କ’ଣ ଭୁଲୁଛନ୍ତି, ସେ ବୃକ୍ଷମୂଳରେ ଭୁଲେ ଆସିବେ ତୁମେ କରନାହିଁ । ତୁମ ପାଇଁ ସମସ୍ତେ ସମାନ ।” ସେ ବୃକ୍ଷମୂଳରେ ଭୁଲ ମତାମତ କ’ଣ ଆମକୁ କୁହ । କାଲସରଙ୍କୁ କର ଦେବା ଉଚିତ ହେବ, ନା ନାହିଁ?”

କିନ୍ତୁ ଯାଗୁ ସେମାନଙ୍କ ଗୁଣ୍ଡୁତା ବୁଝି ପାରିଲେ । ସେ କହିଲେ, “ହେ କପଟୀ ଗଣ! ମୋତେ ଫାନ୍ଦରେ ପକାଇବାକୁ କାହିଁକି ଚେଷ୍ଟା କରୁଛ? କିଏ ଦେବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହୃତ ହେଉଥିବା ଗୋଟିଏ ମୁଦ୍ରା ମୋତେ ଦେଖାଅ ।” ସେମାନେ ଯାଗୁଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ ରୈପ୍ୟମୁଦ୍ରା* ଦେଖାଇଲେ । ସିହୁରୀ ସେମାନଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ଏ ମୁଦ୍ରାର ଉପରେ କାହାର ଛବି ଓ ନାମ ଖୋଦିତ ହୋଇଛି?”

ଲୋକମାନେ କହିଲେ, “କାଲସରଙ୍କର ।”

ତାପରେ ଯାଗୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଯାହା କାଲସରଙ୍କର ତାହା କାଲସରଙ୍କୁ ଦିଅ, ଓ ଯାହା ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କର, ତାହା ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କୁ ଦିଅ ।”

ସିହୁରୀ କଥା ଶୁଣି ସେମାନେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ ଓ ତାହାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ସେଠାରୁ ଚାଲିଗଲେ ।

କେତେକ ସାଦୁକୀଙ୍କ ଯାଗୁଙ୍କୁ ଫାନ୍ଦରେ ପକେଇବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା

ସେହି ଦିନ କେତେକ ସାଦୁକୀ* ଯାଗୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଲେ । ସାଦୁକୀମାନେ ବଘାସ କରନ୍ତି, ଯେ ଲୋକେ ମୃତ୍ୟୁରୁ ପୁନର୍ଜୀବିତ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ । ସାଦୁକୀମାନେ ଯାଗୁଙ୍କୁ

ହେରୋଦୀୟ ଗୋଟିଏ ସିହୁରୀୟ ଗବନିତକ ଦଳ
ରୈପ୍ୟମୁଦ୍ରା ରୋମୀୟ ଦନର । ଏହି ମୁଦ୍ରାର ମୂଲ୍ୟ ଦିନକର ମଦୁରୀ ସଙ୍ଗେ ସମାନ ।

ସାଦୁକୀ ଗୋଟିଏ ପ୍ରମୁଖ ସିହୁରୀୟ ଧାର୍ମିକ ଗୋଷ୍ଠି । ସେମାନେ ପୁରାତନ ନିୟମର କେବଳ ପ୍ରଥମ ପାଠଟି ପୁସ୍ତକ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି ।

ଗୋଟିଏ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିଲେ । ^{୨୫}ସେମାନେ କହଲେ, “ହେ ଗୁରୁ, ମୋର ଆତ୍ମକୁ କହନ୍ତୁ ଯଦି କୌଣସି ଲୋକ ପିଲାପିଲି ନଥାଇ ମରଯାଏ, ତେବେ ତାର ଭାଇ ତାର ସ୍ତ୍ରୀକୁ ନିଶ୍ଚୟ ବିବାହ କରିବ, ଅଥବା ନିଜ ମୃତ ଭାଇ ପାଇଁ ସେମାନେ ସମ୍ମାନ ନନ୍ଦୁ କରିବେ ।” ^{୨୬}ଆତ୍ମ ଭିତରେ ସାତ ଭାଇ ଥିଲେ । ପ୍ରଥମ ନଣକ ବିବାହ କରିଥିଲା । କିନ୍ତୁ ପରେ ମରିଗଲା । ତାର କୌଣସି ସମ୍ମାନ ନ ଥିଲେ । ତେଣୁ ତାର ଭାଇ ସେହି ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟିକୁ ବିବାହ କଲା । ^{୨୭}ଦ୍ୱିତୀୟ ଭାଇଟି ମଧ୍ୟ ମରିଗଲା । ଏହାପରେ ତୃତୀୟ ଭାଇ ଓ ଅନ୍ୟ ସବୁ ଭାଇଙ୍କର ସେହି ଅବସ୍ଥା ହେଲା । ^{୨୮}ଶେଷରେ ସେ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟି ମଧ୍ୟ ମରିଗଲା । ^{୨୯}କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତ ସାତ ଭାଇ ତାହାକୁ ବିବାହ କରିଥିଲେ । ତେବେ କୁହନ୍ତୁ, ପୁନରୁତ୍ଥାନ ପରେ ସେ କାହାର ସ୍ତ୍ରୀ ହେବ?”

^{୩୦}ଯୀଶୁ କହଲେ, “ଏ କଥା ଭୁଲେ ବୁଝିପାରୁନା । କାରଣ ଶାସ୍ତ୍ର କ’ଣ କୁହେ ନାହିଁ । ଏବଂ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗଳ୍ପ ବିଷୟରେ ଭୁଲେମାନେ କିଛି ଜାଣିନାହାଁ । ^{୩୧}ଭୁଲେ ବୁଝି ରଖିବା ଉଚିତ ଯେ, ଯେତେବେଳେ ଲୋକମାନେ ମୃତ୍ୟୁରୁ ବଞ୍ଚି ଉଠିବେ, ସେତେବେଳେ କୌଣସି ବିବାହ ହେବ ନାହିଁ । ପୁନର୍ଜୀବନ ଲାଭ କରିବା ପରେ ଲୋକମାନେ କେହି କାହାକୁ ବାହା ହେବେନା । ସେମାନେ ସ୍ୱର୍ଗରେ ସମସ୍ତେ ସ୍ୱର୍ଗ-ସୂତ୍ରମାନଙ୍କ ଭଳି ହେବେ । ^{୩୨}ମୃତର ପୁନରୁତ୍ଥାନ ବିଷୟରେ ପରମେଶ୍ୱର ଭୁଲକୁ କ’ଣ କହନ୍ତୁ, ତାହା କ’ଣ ଭୁଲେ ପଢ଼ିନାହିଁ? ^{୩୩}ପରମେଶ୍ୱର କହନ୍ତୁ, ‘ମୁଁ ଅବସ୍ଥାମାନଙ୍କ ପରମେଶ୍ୱର, ସିଦ୍ଧାନ୍ତମାନଙ୍କ ପରମେଶ୍ୱର ଓ ଯାକୁବଙ୍କ* ପରମେଶ୍ୱର ଅଟେ ।’ ଯଦି ନିଜେ ପରମେଶ୍ୱର କହନ୍ତୁ ଯେ ସେ ସେମାନଙ୍କର ପରମେଶ୍ୱର, ତେବେ ସେମାନେ ବାସ୍ତବରେ ମୃତ ନୁହଁନ୍ତି । କାରଣ ପରମେଶ୍ୱର ମୃତ ଲୋକମାନଙ୍କର ପରମେଶ୍ୱର ନୁହଁନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଜୀବିତ ମାନଙ୍କର ଅଟନ୍ତି ।”

^{୩୪}ଲୋକମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଶୁଣି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ ।

କେଉଁ ଆକା ସବୁଠାରୁ ବଡ଼

^{୩୫}ଫାରୁଗୀମାନେ ଶୁଣିଲେ ଯେ ଯୀଶୁଙ୍କ ଉତ୍ତରରେ ସାଦୁକୀମାନେ ରୂପ ହୋଇଗଲେ । ତା’ପରେ ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଏକାଠି ହେଲେ । ^{୩୬}ଜଣେ ଫାରୁଗୀ ମୋଗାଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥା ବିଷୟରେ ଦକ୍ଷ ଥିଲା । ସେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷାରେ ପକାଇବାପାଇଁ ମନସ୍ତ କରି ତାହାଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିଲା । ^{୩୭}ସେ କହଲା, “ହେ ଗୁରୁ, ମୋଗାଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଭିତରୁ କେଉଁ ଆଦେଶଟି ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ?”

^{୩୮}ଯୀଶୁ କହଲେ, “ଭୁଲେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୃଦୟ, ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆତ୍ମା ଓ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମନ ଦେଇ ପ୍ରଭୁ ଭୁଲର ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ

ପ୍ରେମ କରିବ ।” ^{୩୯}ଏହା ପ୍ରଥମ ଓ ସବୁଠାରୁ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଦେଶ । ^{୪୦}ଦ୍ୱିତୀୟ ଆଦେଶଟି ମଧ୍ୟ ପ୍ରଥମ ଆଦେଶ ଭଳି । ତାହା ହେଉଛି: ‘ଭୁଲେ ନିଜକୁ ଯେପରି ଭଲ ପାଏ, ଅନ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ଭଲ ପାଏ ।’ ^{୪୧}ସମସ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଓ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟମାନଙ୍କର ଲେଖାଗୁଡ଼ିକ ଏହି ଭୁଲଟି ଆଦେଶ ଉପରେ ଆଧାରିତ ।”

ଫାରୁଗୀମାନଙ୍କୁ ଯୀଶୁଙ୍କର ଗୋଟିଏ ପ୍ରଶ୍ନ

^{୪୨}ଯେତେବେଳେ ଫାରୁଗୀମାନେ ଏକାଠି ଥିଲେ, ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିଲେ । ^{୪୩}ଯୀଶୁ କହଲେ, “ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ବିଷୟରେ ଭୁଲେମାନେ କ’ଣ ମନେ କରନ୍ତୁ? ସେ କାହାର ପୁଅ?”

ସେମାନେ କହଲେ, “ବାଉଦଙ୍କ ପୁଅ” ।

^{୪୪}ଯୀଶୁ ଫାରୁଗୀମାନଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ବାଉଦ ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରଭୁ ବୋଲି କାହିଁକି ସମ୍ବୋଧନ କରିଲେ । ବାଉଦ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କ ଗଳ୍ପରେ କହୁଥିଲେ । ବାଉଦ କହଲେ:

“‘ପ୍ରଭୁ ମୋର ପ୍ରଭୁ’ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ କହୁଥିଲେ: ମୁଁ ଭୁଲର ଗତୁମାନଙ୍କୁ ଭୁଲର ନିୟମରେ ଦେବ ଏବଂ ଭୁଲେ ମୋର ପାହାଣ ପଟେ ବସିବ ।”

ଗୀତସହଜା ୧୧୦:୧

^{୪୫}ଯଦି ବାଉଦ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ପ୍ରଭୁ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି, ତେବେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ କିପରି ବାଉଦଙ୍କ ପୁଅ ହୋଇ ପାରିବେ?” ^{୪୬}ଜଣେ ହେଲେ ଫାରୁଗୀ ଯୀଶୁଙ୍କ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦେଇ ପାରିଲେନାହିଁ । ସେହି ଦିନ ଠାରୁ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଆଉ କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରି ଫାରୁଗୀମାନେ ପକାଇବାକୁ କେହିହେଲେ ତେଣୁ କରବାକୁ ସାହସ କଲେନାହିଁ ।

ଯୀଶୁଙ୍କର ସିଦ୍ଧା ଧର୍ମ-ନେତାଙ୍କୁ ସମାଲୋଚନା

୨୩

ତା’ପରେ ଯୀଶୁ ନିଜସମ୍ମୁଖ ଓ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହଲେ, ^୧“ଧର୍ମ-ଗାୟାମାନେ ଓ ଫାରୁଗୀମାନେ ମୋଗାଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବାର ଅଧିକାର ପାଇଛନ୍ତି । ^୨ତେଣୁ ସେମାନେ ଯାହାସବୁ କହୁଛନ୍ତି, ତାହା ଭୁଲେ ମାନବା ଉଚିତ । ଭୁଲକୁ ସେମାନେ ଯାହାସବୁ କରବାକୁ କହୁଛନ୍ତି, ଭୁଲେ ତାହା କରବା ଉଚିତ । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଯାହାସବୁ କରୁଛନ୍ତି, ଭୁଲେ ତାହା କରନାହିଁ । କାରଣ ସେମାନେ ଯାହାସବୁ କହନ୍ତି, ନିଜେ ତାକୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ କେବେ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ^୩ମାନବା ପାଇଁ କଠିନ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ସେମାନେ ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ କଠାକଠ ନିୟମ ତିଆରି କରନ୍ତି । ସେହି ନିୟମଗୁଡ଼ିକ ମାନବାପାଇଁ ସେମାନେ ଲୋକଙ୍କୁ ବାଧ୍ୟ କରନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ନିଜେ କେବେହେଲେ ସେହି ନିୟମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ହେଲେ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ତେଣୁ କରନ୍ତିନାହିଁ ।

ଅନ୍ତାହାର, ସିଦ୍ଧାକ ଓ ଯାକୁବ ପୁସ୍ତକ ନିୟମର ତିନି ଜଣ ସିଦ୍ଧାୟ ପ୍ରମୁଖ ନେତା ।

‘ମୁଁ ... ପରମେଶ୍ୱର ଅଟେ’ ଯାତ୍ରା. ୩:୨

‘ଭୁଲେ ... ପ୍ରେମ କରିବ’ ଦ୍ୱି.ବିବରଣୀ ୬:୫

‘ଭୁଲେ ... ଭଲ ପାଏ’ ଲେବୀୟ. ୧୯:୧୮

^{୧୩}କେବଳ ଅନ୍ୟ ଲୋକଙ୍କୁ ଦେଖେଇ ହେବା ପାଇଁ ଯାହା କିଛି ଭଲ କାମ, ତାହା ସେମାନେ କରନ୍ତି । ନିଜକୁ ଧାର୍ମିକ ଦେଖେଇ ହେବା ପାଇଁ ପ୍ରକୃତରେ ସେମାନେ ବଡ଼ ବଡ଼ କବଚ ପିନ୍ଧିଥାନ୍ତି, ଓ ନିଜର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପ୍ରାର୍ଥନା-ପୋଷାକକୁ ବହୁତ ଲମ୍ବା କରିଥାନ୍ତି । ଟିଭିନିମାନଙ୍କରେ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଆସନମାନ ଓ ଧର୍ମସଭାମାନଙ୍କରେ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଆସନ ମାନ ପାଇବାକୁ ସେମାନେ ଭଲ ପାଆନ୍ତି ।^{୧୪} ସେମାନେ ବନ୍ଦାର ସ୍ଥାନ ମାନଙ୍କରେ, ଲୋକମାନଙ୍କର ନମସ୍କାର ପ୍ରତିଦାନ କରିବାକୁ ଭଲ ପାଆନ୍ତି । ସେମାନେ ଚାହାଁନ୍ତି ଯେ ଲୋକେ ତାହାଙ୍କୁ 'ଗୃହବା' * ବୋଲି ଡାକନ୍ତୁ । 'କିନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭ ଭିତରୁ କେହି ନିଜକୁ ଗୃହବା(ଗୁରୁ) ବୋଲେଇବ ନାହିଁ । ତୁମ୍ଭେ ସମସ୍ତେ ଭଲ-ଭଉଣୀ । ତୁମ୍ଭସମସ୍ତଙ୍କର ନିଶ୍ଚୟ ମାତ୍ର ଗୁରୁ ଅଛନ୍ତି ।^{୧୫} ଏ ସଂସାରରେ କାହାରକୁ 'ପରମପିତା' ବୋଲି ସମ୍ବୋଧନ କରନାହିଁ । ତୁମ୍ଭର ନିଶ୍ଚୟ ମାତ୍ର ପରମପିତା ଯେ କି ସ୍ୱର୍ଗରେ ରହୁଛନ୍ତି ।^{୧୬} ତୁମ୍ଭେ ନିଜକୁ ମାଲିକ ବୋଲାଇବ ନାହିଁ । କାରଣ ତୁମ୍ଭର କେବଳ ନିଶ୍ଚୟ ମାତ୍ର ମାଲିକ । ସେ ହେଉଛନ୍ତି ଯୀଶୁ ।^{୧୭} ଯେଉଁଲୋକ ଚାକର ଭଳି ତୁମ୍ଭର ସେବାକରିବ, ସେ ଲୋକ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ହେବ ।^{୧୮} ଯେଉଁଲୋକ ନିଜକୁ ଅନ୍ୟଲୋକଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ଭଲ କରିବ, ତାକୁ ନିଜ କରଯିବ । ଯେଉଁଲୋକ ନିଜକୁ ନିଜ କରିବ, ତାକୁ ମହାନ କରଯିବ ।

^{୧୯}ରେ କପଟୀ ଧର୍ମଗାୟାମାନେ ଓ ଫାରୁଗୀମାନେ? ତୁମ୍ଭକୁ ଧୁକ! ତୁମ୍ଭେମାନେ ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସୂର୍ଯ୍ୟ-ଉଦୟର ଦୂର ବନ୍ଦ କରି ଦେଉଛ । ତୁମ୍ଭେମାନେ ନିଜେ ତ ପ୍ରବେଶ କରି ପାରୁନାହିଁ, ତା'ଛଡ଼ା ଯେଉଁଲୋକମାନେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଅଟକେଇ ଦେଉଛ ।^{୨୦} *

^{୨୧}ରେ କପଟୀ ଧର୍ମ-ଗାୟା ଓ ଫାରୁଗୀମାନେ! ହାୟ! ତୁମ୍ଭର ମାର୍ଗ ଅନୁସରଣ କରିବା ପାଇଁ ଲୋକ ଖୋଦି ପାଇବା ପାଇଁ ତୁମ୍ଭେ ବିଭିନ୍ନ ଦେଶ ଓ ସମୁଦ୍ର ପାର ହୋଇ ଚାଲିଯାଉଛ । ଯେତେବେଳେ ସେଭଳି ଲୋକଟିଏ ପାଇ ଯାଉଛ ସେତେବେଳେ ତାକୁ ତୁମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭଠାରୁ ଅଧିକ ଖସିଯିବ କରିପକାଉଛ । ତୁମ୍ଭେ ସବୁ ଏତେ ଖସିଯିବ ଯେ ତୁମ୍ଭେ କେବଳ ନିଜକର ଅଧିକାରୀ ହେବ ।

^{୨୨}ରେ ଅନ୍ଧ ମାର୍ଗ-ଦର୍ଶକ ଗଣ! ତୁମ୍ଭକୁ ଧୁକ! ତୁମ୍ଭେ କହଥାଅ, ଯଦି କେହି ଲୋକ ଉପାସନା ମନ୍ଦିର ନାମରେ ଗଣ ପକାଇ ଗପଥ କରିଥାଏ ତେବେ ତାକୁ ସେହି ଗପଥ ରଖିବା ଦରକାର ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ଲୋକ ଉପାସନା ମନ୍ଦିରର ସ୍ତନା ନାମରେ ଗଣ ପକାଇ ଗପଥ କରେ, ତେବେ ସେ ନିଶ୍ଚୟ ସେହି ଗପଥ ରକ୍ଷା କରିବ ।^{୨୩} ତୁମ୍ଭେମାନେ ଅନ୍ଧ ଓ ମୂର୍ଖ । ଅଧିକ ବଡ଼ କିଏ? ସ୍ତନା

ନା ମନ୍ଦିର? ମନ୍ଦିର ସେହି ସ୍ତନାକୁ ପବିତ୍ର କରିଥାଏ । ତେଣୁ ମନ୍ଦିର ଅଧିକ ବଡ଼ ।^{୨୪} ତୁମ୍ଭେମାନେ କହଥାଅ, 'ଯଦି କେହି ବେଦୀନାମରେ ଗପଥ ନିଏ, ତେବେ ତାର କୌଣସି ଅର୍ଥନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଯଦି ନିଶ୍ଚୟ ବେଦୀ ଉପରେ ରଖାଯାଇଥିବା ଉପହାର ନାମରେ ଗପଥ ନିଏ, ତେବେ ତାକୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ରକ୍ଷା କରିବାକୁ ପଡ଼େ ।^{୨୫} ତୁମ୍ଭେମାନେ ଅନ୍ଧ । ତୁମ୍ଭେ କିଛି ବୁଝିନାହିଁ । ବଡ଼ କିଏ? ବେଦୀ ନା ଉପହାର? ବେଦୀ ଉପହାରକୁ ପବିତ୍ର କରିଥାଏ । ତେଣୁ ବେଦୀ ବଡ଼ ।^{୨୬} ଏଣୁ ଯଦି କେହି ବେଦୀ ନାମରେ ଗପଥ କରେ ତେବେ ସେ ବେଦୀ ସହିତ ବେଦୀ ଉପରେ ଯାହା ରଖା ଯାଇଥାଏ, ସେ ସମସ୍ତଙ୍କ ନାମରେ ଗପଥ କରିଥାଏ ।^{୨୭} ଯେଉଁଲୋକ ମନ୍ଦିର ନାମରେ ଗପଥ କରେ, ସେ ମନ୍ଦିର ଭିତରେ ନିଶ୍ଚୟ ଯିଏ ଅଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ନାମରେ ଗପଥ ନେଇଥାଏ ।^{୨୮} ଏବଂ ଯେଉଁଲୋକ ସ୍ୱର୍ଗ ନାମରେ ଗପଥ ନେଇଥାଏ, ସେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସିଂହାସନ ସହିତ ସେହି ସିଂହାସନ ଉପରେ ଯେ ବିଶ୍ୱାସମାନେ, ତାହାଙ୍କ ନାମରେ ମଧ୍ୟ ଗପଥ ନେଇଥାଏ ।

^{୨୯}ରେ କପଟୀ ଯିହୁଦୀ ଧର୍ମଗାୟାମାନେ ଓ ଫାରୁଗୀମାନେ! ତୁମ୍ଭକୁ ଧୁକ! ତୁମ୍ଭ ପାଖରେ ଯାହା ଅଛି, ତାର ଦଶ ଭାଗରୁ ଏକ ଭାଗ, ଏପରିକି ନିଜର ପୋଷନା, ପାନମଧ୍ୟରୀ ଓ ନୀର ମଧ୍ୟ ଦଶ ଭାଗରୁ ଏକଭାଗ ତୁମ୍ଭେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଦେଉଛ, କିନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭେମାନେ ନିୟମର ଅଧିକ ନାଧ୍ୟା, ଦୟା ଓ ବଶ୍ୟତ ଭଲ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଉପଦେଶ ଗୁଡ଼ିକୁ ପାଳନ କରୁନାହିଁ । ମାତ୍ର ଏଗୁଡ଼ିକ ତୁମ୍ଭର ପାଳନ କରିବା ଉଚିତ । ଅନ୍ୟ ଉପଦେଶଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ନିୟମିତ ରୂପରେ ତୁମ୍ଭର ପାଳନ କରିବା ଉଚିତ ।^{୩୦} ତୁମ୍ଭେମାନେ ଲୋକଙ୍କୁ ମାର୍ଗ ବତାଉଛ । କିନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭେମାନେ ନିଜେ ଅନ୍ଧ । ତୁମ୍ଭେମାନେ ଏହି ପ୍ରକାରର ଅଟକ । ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ପାନୀୟ ଭିତରୁ ମାଛକୁ ଛାଣି ଓ ଓଟକୁ ଗିଳି ପକାଅ ।

^{୩୧}ରେ କପଟୀ ଧର୍ମ-ଗାୟାମାନେ ଓ ଫାରୁଗୀମାନେ! ତୁମ୍ଭେମାନେ ଧୁକ! ତୁମ୍ଭେମାନେ ତୁମ୍ଭର ଆଳ-ଗିନାର ବାହାର ପଟ ଭଲ ଭାବରେ ଧୋଉଛ । କିନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଅନ୍ତର ଅନ୍ୟକୁ ଠକି ନିଜକୁ ଚୋଷିବା ପଦାର୍ଥରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରୁଛ ।^{୩୨}ରେ ଅନ୍ଧ ଫାରୁଗୀମାନେ! ପ୍ରଥମେ ଗିନାର ଭିତର ପଟ ମାଦି ସଫା କର । କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବରେ ଗିନାର ଭିତର ପଟ ସଫା ରହେଇ, ବାହାର ପଟ ମଧ୍ୟ ସଫା ହୋଇ ପାରବ ।

^{୩୩}ରେ କପଟୀ ଧର୍ମ-ଗାୟାମାନେ! ରେ ଫାରୁଗୀମାନେ? ତୁମ୍ଭକୁ ଧୁକ! ତୁମ୍ଭେ ସବୁ ଧଳା ରଙ୍ଗ ବୋଲାଇ ହୋଇଥିବା ସମାଧି ଭଳି । ଏହି ସମାଧି ମାନଙ୍କର ବାହାର ପଟ ସୁନ୍ଦର ଦେଖାଯାଏ । କିନ୍ତୁ ସମାଧି ଭିତର ମଲ ଲୋକର କେବଳ କଳାଳ ଥାଏ । ସବୁ ପ୍ରକାର ଅପରଷ୍ଟାର ଦିନିଷ ତା' ଭିତରେ ଥାଏ ।^{୩୪} ଠିକ୍ ସେହିଭଳି ତୁମ୍ଭେ ବାହାରୁ ତ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସୁନ୍ଦର ଦେଖା ଯାଉଛ, କିନ୍ତୁ ଭିତରେ ତୁମ୍ଭେ ଛନ୍ଦ-କପଟ ଓ ଖସିଯିବ-ଗୁଣରେ ପରପୂର୍ଣ୍ଣ ।

^{୩୫}ରେ କପଟୀ ଧର୍ମଗାୟାମାନେ! ଓ ଫାରୁଗୀମାନେ! ତୁମ୍ଭେ ଭବିଷ୍ୟଦବଲ୍ଲୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସମାଧି ତିଆରି କରୁଛ ।

ଗୃହ ବାସ

ପଦ ସଂଖ୍ୟା ୧୪ "ରେ କପଟୀ ଧର୍ମଗାୟା ଓ ଫାରୁଗୀମାନେ! ତୁମ୍ଭେମାନେ ବିଧବାଙ୍କ ଘର-ଘାର ଠକି ନେଉଛ, ଏବଂ ଦେଖେଇ ହେବା ପାଇଁ ବହୁତ ଲମ୍ବା ଲମ୍ବା ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛ । ଏହିପାଇଁ ତୁମକୁ କଠିନ ଦଣ୍ଡ ମିଳିବ ।"

ଯେଉଁ ଲୋକମାନେ ଭଲ ନୀତି ନ କଟାଇଥିଲେ, ଭୃତ୍ୟମାନେ ତାହାଙ୍କ ସମାଧି ସ୍ତମ୍ଭୋତ୍ତ କରନ୍ତୁ ।^{୩୦}ଏବଂ ଭୃତ୍ୟମାନେ କୁହନ୍ତୁ ଯେ, 'ଆମେ ଯଦି ଆମ ପୂର୍ବ-ପୁରୁଷଙ୍କ ସମକାଳୀନ ହୋଇଥାଆନ୍ତୁ, ତେବେ ଏହି ଉଦ୍‌ଦେଶ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମାରି ଦେବା ପାଇଁ ଆମେ କେବେହେଲେ ସାହାଯ୍ୟ କରି ନ ଥାନ୍ତୁ ।'^{୩୧}ଭୃତ୍ୟ ପ୍ରମାଣିତ କରି ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ଭୃତ୍ୟମାନେ ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କର ବଂଶଧର ଯେଉଁମାନେ ଉଦ୍‌ଦେଶ୍ୟମାନଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କଲେ ।^{୩୨}ଭୃତ୍ୟର ପୂର୍ବ-ପୁରୁଷ ଯେଉଁ ପାପ ଆରମ୍ଭ କରି ଦେଇଥିଲେ, ଭୃତ୍ୟ ତାହାକୁ ଶେଷ କରିବ ।

^{୩୩}ଭୃତ୍ୟମାନେ ସାପ ଭଳି ଭୃତ୍ୟ ବନ୍ଧୁର ସର୍ବ-କୁଳରେ ନନ୍ଦ ହୋଇଛନ୍ତି । ଭୃତ୍ୟ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କଠାରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବ ନାହିଁ । ଭୃତ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦୋଷୀ ବୋଲି ବଖାର କରାଯିବ, ଓ ଭୃତ୍ୟମାନେ ନରକକୁ ଯିବ ।^{୩୪}ତେଣୁ ମୁଁ ଭୃତ୍ୟକୁ ଏହା କହୁଛି: ମୁଁ ଭୃତ୍ୟକୁ ଉଦ୍‌ଦେଶ୍ୟମାନଙ୍କ, କାନୀଲୋକ ଓ ଗୁରୁମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ପଠାଉଛି । ଭୃତ୍ୟ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେତେକଙ୍କୁ ମାରିବ, କ୍ଷତ୍ରରେ ଚଢ଼ାଇ ଭୃତ୍ୟ କେତେକଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରିବ । ଭୃତ୍ୟର ପ୍ରାର୍ଥନା-ଗୃହରେ ଭୃତ୍ୟ କେତେକଙ୍କୁ କୋରଡ଼ା ମାରିବ । ସହରରୁ ସହର ଭୃତ୍ୟମାନେ ସେମାନଙ୍କର ପଛ ପଛେ ଯାଇ କେତେକଙ୍କୁ ଚାଡ଼ନା କରିବ ।^{୩୫}ତେଣୁ ଧାର୍ମିକ ଲୋକ ହେବଲଙ୍କଠାରୁ ଆରମ୍ଭକରି ବରଖିୟଙ୍କ ପୁତ୍ର ଦିଶରୟଙ୍କ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏ ପୃଥିବୀରେ ଯେତେ ଭଲ ଲୋକଙ୍କୁ ମାରି ବଢ଼ା ଯାଇଛି, ସେଥିପାଇଁ, ଭୃତ୍ୟମାନେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହେବ । ବରଖିୟଙ୍କ ପୁତ୍ର ଦିଶରୟଙ୍କୁ ମିରିର ଓ ବେଦୀ ମଧ୍ୟ ସ୍ଥଳରେ ଭୃତ୍ୟମାନେ ହତ୍ୟା କରିଥିଲେ ।^{୩୬}ମୁଁ ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି ଯେ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଭୃତ୍ୟ ସହ ନୀତିତ ଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏହି ସମସ୍ତ କଥା ଘଟିବ ।

ଯିରୁଶାଲମର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଯାଶୁଙ୍କ ସତର୍କତା

^{୩୭}ଯିରୁଶାଲମ! ରେ ଯିରୁଶାଲମ! ତୁ ଉଦ୍‌ଦେଶ୍ୟମାନଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରିଛୁ । ପରମେଶ୍ଵର ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ତୋ ପାଖକୁ ପଠାଇଥିଲେ, ତୁ ସେମାନଙ୍କୁ ପଥର ଫୋପାଡ଼ି ହତ୍ୟା କରିଛୁ । ତୋର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ମୁଁ ବହୁତ ଥର ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଲାଜ କରିଥିଲି । ଯେଉଁ ଗୋଟିଏ କୁକୁଡ଼ା ନିଜ ଛୁଆମାନଙ୍କୁ ନିଜ ପକ୍ଷୀତଳେ ଏକାଠି କରେ, ସେହିପରି ତୋର ସମସ୍ତ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଏକାଠି କରିବା ପାଇଁ ମୁଁ ଅନେକ ଥର ଗୁହଁଥିଲି । କିନ୍ତୁ ତୁ ମୋତେ ତାହା କରେଇ ଦେଲାନାହିଁ ।^{୩୮}ବର୍ତ୍ତମାନ ତୋର ଘର ପୁରୁସ୍କୃତ ଉଦ୍‌ଦେଶ୍ୟ ଯିବ ।^{୩୯}ମୁଁ ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି ଯେ, ଯେଉଁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭୃତ୍ୟମାନେ ମୋତେ ନ କହନ୍ତୁ: 'ଯିଏ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମରେ ଆସୁଛନ୍ତି, ସେ ଧନ୍ୟ, ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭୃତ୍ୟମାନେ ମୋତେ ଆଉ ଦେଖି ପାରବନାହିଁ ।'^{୪୦}

ମିରିର ଧୂସ ବନ୍ଧୁରେ ଉଦ୍‌ଦେଶ୍ୟମାନଙ୍କ

୨୪ ଯାଶୁ ମିରିର ଛାଡ଼ି ବାହାର ଆସିଲେ ଓ ଚାଲି ଯାଉଥିଲେ । ସେହି ସମୟରେ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ମିରିରର ଭବନଗୁଡ଼ିକୁ ଦେଖାଇବା ପାଇଁ ତାହାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଲେ ।^୧ଯାଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, 'ଏହି ଭବନଗୁଡ଼ିକୁ ଭୃତ୍ୟମାନେ ଦେଖି ପାରନ୍ତୁ? ମୁଁ ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି, ସବୁତକ ଭବନ ଧୂସ ହୋଇଯିବ । ଏଥିର ଗୋଟିଏ ହେଲେ ପଥର ଅନ୍ୟଟି ଉପରେ ରହିପାରବ ନାହିଁ । ସବୁତକ ପଥର ଅନ୍ୟଟି ଉପରେ ରହି ପାରବନାହିଁ । ସବୁତକ ପଥର ଭୂଇଁ ଉପରେ କୁଡ଼େଇ ହୋଇ ପଡ଼ିବ ।'^୨

^୩ପରେ ଯେତେବେଳେ ଯାଶୁ ନୀତି ପର୍ବତ ଉପରେ ବସି ଥିଲେ, ତାହାଙ୍କର ଶିଷ୍ୟମାନେ ସେ ଏକାନ୍ତରେ ଥିବା ସମୟରେ ତାହାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଲେ । ସେମାନେ ପଚାରିଲେ, 'ଆମକୁ କୁହନ୍ତୁ, ଏସବୁ ଘଟଣା କେବେ ଘଟିବ? କେଉଁ ସଙ୍କେତ ଦେଖାଇବ ଯେ ଆପଣଙ୍କ ପୁନର୍ବାର ଆସିବା ଓ ନଗରର ଅନ୍ତ ହେବା ସମୟ ହେଲାଣି?'^୪

^୫ଯାଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, 'ସାବଧାନ ହୁଅ, ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଯେପରି କେହି ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ନ କରେ । ମୁଁ ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଏକଥା ଏଥିପାଇଁ କହୁଛି ଯେ, ଅନେକ ଲୋକ ମୋ ନାମରେ ଆସିବେ, ଓ କହିବେ 'ମୁଁ ନିଜେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ', ଓ ସେମାନେ ଅନେକ ଲୋକଙ୍କୁ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ କରିବେ ।^୬ଭୃତ୍ୟମାନେ ଯୁଦ୍ଧର ବନ୍ଧୁରେ ଯେ ଯୁଦ୍ଧର ଗୁଳି ବନ୍ଧୁ ବନ୍ଧୁରେ ଶୁଣିବ । କିନ୍ତୁ ଦେଖ! ଭୟ କରିବ ନାହିଁ । ଅନ୍ଧକାଳ ଆସିବା ପୂର୍ବରୁ ଏସବୁ ଘଟଣା ନିଶ୍ଚୟ ଘଟିବ ।^୭ଗୋଟିଏ ନୀତି ଅନ୍ୟ ନୀତିର ବନ୍ଧୁରେ, ଓ ଗୋଟିଏ ଗନ୍ଧ ଅନ୍ୟ ଗୋଟିଏ ଗନ୍ଧ ବନ୍ଧୁରେ ଠିଆ ହେବ । ବନ୍ଧୁର ସ୍ଥାନରେ ଭୂଉଁଷ ପଡ଼ିବ ଓ ଭୂମିକମ୍ପ ହେବ ।^୮କିନ୍ତୁ ଏ ଘଟଣାଗୁଡ଼ିକ କେବଳ ପ୍ରଥମ-ପ୍ରସୂତି-ବେଦନା ଭଳି ହେବ ।

^୯'ସେତେବେଳେ ଲୋକେ ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଖରାପ ବ୍ୟବହାର କରିବେ । ସେମାନେ ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦଣ୍ଡ ଦେବା ପାଇଁ ଥରାଇ ଦେବେ । ସେମାନେ ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମାରିଦେବେ । ଭୃତ୍ୟମାନେ ମୋର ଶିଷ୍ୟ ହୋଇଥିବା ଯୋଗୁଁ ସମସ୍ତ ଦେଶର ଲୋକମାନେ ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଘୃଣା କରିବେ ।^{୧୦}ସେତେବେଳେ ଅନେକ ବର୍ଣ୍ଣା-ଲୋକ ବର୍ଣ୍ଣା ସହରେଇ ବସିବେ । ସେମାନେ ପରସ୍ପରର ବରୋଧୀ ହେବେ, ଓ ପରସ୍ପରକୁ ଘୃଣା କରିବେ ।^{୧୧}ଅନେକ ଭଣ୍ଡ ଉଦ୍‌ଦେଶ୍ୟମାନଙ୍କ ବାହାରବେ । ସେମାନେ ଅନେକ ଲୋକଙ୍କୁ ଠକିବେ, ଓ ସେମାନଙ୍କ କଥାରେ ପଡ଼ି ଅନେକ ଲୋକ ଭୁଲି କଥାରେ ବର୍ଣ୍ଣା କରିବେ ।^{୧୨}ଫିରାରେ ମୟ ବଡ଼ ବଡ଼ ଚାଲିବ । ଅଧିକାଂଶ ବର୍ଣ୍ଣା ଲୋକଙ୍କର ପରମେଶ୍ଵର-ପ୍ରେମ ଲୋପ ପାଇଯିବ ।^{୧୩}କିନ୍ତୁ ଯେଉଁଲୋକ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦୃଢ଼ ଭାବରେ ଚିଷ୍ଟି ରହିବ ସେ ଉଦ୍ଧାର ପାଇବ ।^{୧୪}ଭଗ୍ନର ଗନ୍ଧର ସ୍ତସ୍ୟମାନଙ୍କ ସାଗ୍ର ନଗରରେ ପ୍ରଚାରଣ ହେବ । ସମସ୍ତ ଦେଶର ଲୋକମାନେ ଏହା ଶୁଣିବେ । ତା'ପରେ ଅନ୍ଧକାଳ ଆସିବ ।

^{୧୫}ଉଦ୍‌ବିଷ୍ଣୁଦ୍‌ବକ୍ତା ଦାନୟେଲ୍ 'ଧୂଂସ ସାଧକ ଭୟଙ୍କର ବସୁ* ବନ୍ଧୟରେ କହଲେ । ଏହି ଭୟଙ୍କର ବସୁଟି ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନରେ ଠିଆ ହୋଇଥିବାର ଦେଖାଯିବ ।' (ଏହାକୁ ପଠୁଥିବା ଲୋକେ ଏହାର ଅର୍ଥ ବୁଝି ପାରନ୍ତା ଉଚିତ ।) ^{୧୬}'ସେତେବେଳେ ଯିହୁଦୀର ଲୋକମାନେ ପର୍ବତ ଆଡ଼କୁ ପଳେଇଯିବା ଉଚିତ । ^{୧୭}ସେତେବେଳେ କୌଣସି ଦିନଷ ପାଇଁ ତିଳେ ହେଲେ ସମୟ ନଷ୍ଟ କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ସେତେବେଳେ ଘରର ଛାତ ଉପରେ ଥିବା ଲୋକ ଘରୁ କୌଣସି ଦିନଷ ପାଇବା ପାଇଁ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇ ନ ଥାନ୍ତୁ । ^{୧୮}ଜମିରେ ଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜର ଗୁପ୍ତ ଆଶିବାକୁ ଫେର ନ ଯାଉ । ^{୧୯}ଯେଉଁ ମହଲମାନେ ଗର୍ଭବତୀ ଥିବେ, କମ୍ପା ଯାହା କୋଳରେ ଗିରୁଟିଏ ଥିବ ସେମାନେ ଏହି ସମୟରେ ବହୁତ କଷ୍ଟ ଭୋଗିବେ । ^{୨୦}କିନ୍ତୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କର ଯେ ଗୀତବନ କମ୍ପା ବଗ୍ରାମ-ବଦବ* ରେ ଏ ଗୁଡ଼ିକ ନ ଘଟୁ ଯେପରି ଭୁଲକୁ ପଳାଇବାକୁ ନ ପଡ଼େ । ^{୨୧}କାରଣ ସେତେବେଳେ ଏତେ ଅଧିକ ବିପଦ ଆସିବ ଯେ ସେଭଳି ବିପଦ ସୃଷ୍ଟିର ଆରମ୍ଭ କାଳରୁ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆସିନାହିଁ କି ଉଦ୍‌ବିଷ୍ଣୁତରେ ଆସିବନାହିଁ । ^{୨୨}ପରମେଶ୍ୱର ଏହି ବିପଦପୂର୍ଣ୍ଣ ସମୟକୁ କମେଇ ଦେବାକୁ ସ୍ଥିର କରିଛନ୍ତି । ନହେଲେ କେହି ବନ୍ଧି ରହି ପାରିବେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ପରମେଶ୍ୱର ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ବାଞ୍ଛନ୍ତି, କେବଳ ସେହିମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସେହି ସମୟକୁ କମେଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ^{୨୩}ସେହି ସମୟରେ କେତେକ ଲୋକ ଭୁଲକୁ କହିପାରନ୍ତି 'ଦେଖ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଏଠାରେ ଅଛନ୍ତି' କମ୍ପା 'ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଏଠାରେ ଅଛନ୍ତି ।' କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କୁ ବଗ୍ରାସ କରିବନାହିଁ । ^{୨୪}ଭଣ୍ଡ ଖ୍ରୀଷ୍ଟମାନେ ଓ ଭଣ୍ଡ ଉଦ୍‌ବିଷ୍ଣୁଦ୍‌ବକ୍ତାମାନେ ବାହାରବେ । ସେମାନେ ବହୁତ ବଡ଼ ବଡ଼ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ କାମ କରିବେ, ଓ ଚମତ୍କାର ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିବେ । ଯଦି ସମ୍ଭବ ହୁଏ, ତେବେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମନୋନୀତ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସେମାନେ ବୋକା ବନେଇ ଦେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବେ । ^{୨୫}ଏ ଗୁଡ଼ିକ ଘଟିବା ପୂର୍ବରୁ ମୁଁ ଭୁଲକୁ ଚେତାବନୀ ଦେଉଛି ।

^{୨୬}କିଛି ଲୋକେ ଭୁଲକୁ କହି ପାରନ୍ତି: 'ଦେଖ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଜନବହୀନ ମରୁଭୂମି ଅଞ୍ଚଳରେ ଅଛନ୍ତି ।' କିନ୍ତୁ ଭୁଲେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଖୋଜିବା ପାଇଁ ଜନବହୀନ ମରୁଭୂମି ଅଞ୍ଚଳକୁ ଯିବନାହିଁ । ବା ସେମାନେ ଭୁଲକୁ କହି ପାରନ୍ତି: 'ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ସେହି କୋଠାରେ ଅଛନ୍ତି ।' କିନ୍ତୁ ଭୁଲେ ସେମାନଙ୍କୁ ବଗ୍ରାସ କରିବ ନାହିଁ । ^{୨୭}ଆକାଶରେ ବିଭୁଳ ମାରିଲେ ପୂର୍ବରୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇ ପଶ୍ଚିମ ଆକାଶ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବ୍ୟାପି ଯାଏ, ଓ ଯେପରି ସମସ୍ତେ ତାହା ଦେଖି ପାରନ୍ତି, ଠିକ୍ ସେହିଭଳି ମନୁଷ୍ୟ-ପୁତ୍ରଙ୍କ ଆସିବା ସମୟରେ ସମସ୍ତେ ଦେଖି ପାରିବେ । ^{୨୮}ଯେଉଁ ସ୍ଥାନରେ ଭୁଲେ ଗାଗୁଣୀମାନଙ୍କୁ ଏକାଠି ହୋଇଥିବାର ଦେଖି, ଭୁଲେ ସହଜରେ ଜାଣି ପାର

ଯେ ସେହି ସ୍ଥାନରେ ଗୋଟିଏ ମଲ୍ଲ କାଁବ ପଡ଼ିଛି । ଠିକ୍ ସେହିଭଳି ମୋର ଆସିବା ଦିନ ଏହିପ୍ରକାର ହେବ ।

^{୨୯}ସେହି ଦିନ ଗୁଡ଼ିକର ବିପଦ ପଡ଼ିବା ପରେ-ପରେ ଏହି ଘଟଣାମାନ ଘଟିବ:

'ସୂର୍ଯ୍ୟ କଳା ପଡ଼ିଯିବ, ଚନ୍ଦ୍ର ଆଲୋକ ଦେବନ । ତାରାମାନେ ଆକାଶରୁ ଖସି ପଡ଼ିବେ । ଆକାଶର ସମସ୍ତ ଶକ୍ତଗୁଡ଼ିକ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇଯିବେ ।'
ଯିଶାଇୟ ୧୩ :୧୦; ୩୪:୪

^{୩୦}ପ୍ରଭୁ ମୋର ପ୍ରଭୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ କହୁଥିଲେ:ସେତିକିବେଳେ ମନୁଷ୍ୟ-ପୁତ୍ରଙ୍କ ଆସିବା ସଙ୍କେତ ଆକାଶରେ ଦେଖାଦେବ । ଜଗତର ସମସ୍ତ ଲୋକ ବଳାପ କରିବେ । ଲୋକେ ତାହାଙ୍କୁ ଆକାଶରେ ମେଦମାଳା ଉପରେ ଆସୁଥିବାର ଦେଖିବେ । ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ର ଶକ୍ତ ଓ ମହାନ ମହମା ସହତ ଆସିବେ । ^{୩୧}ନିଜର ସ୍ୱର୍ଗପୁତ୍ରମାନଙ୍କୁ ପୃଥିବୀରେ ସର୍ବତ୍ର ପଠାଇବା ପାଇଁ ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ର ମହା ତୁରୀ ଧ୍ୱଜ ସହତ ଆସିବେ । ସେହି ସ୍ୱର୍ଗପୁତ୍ରମାନେ ମଣ୍ଡଳ ଗୋଟିଏ ଭାଗରୁ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଭାଗ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବୁଲି, ତାରିଆଡ଼ୁ ତାହାଙ୍କର ମନୋନୀତ ଲୋକଙ୍କୁ ଏକାଠି କରିବେ ।

^{୩୨}ଡ଼ିଗ୍‌ର ଗଛରୁ ଗୋଟିଏ ଗିଣ୍ଟା-ଲତା କର । ଯେତେବେଳେ ଡ଼ିଗ୍‌ର ଗଛର ତାଳଗୁଡ଼ିକ ଗାଗୁଆ ଓ ନରମ ହୁଏ, ସେତେବେଳେ ଭୁଲେ ଦାଣ୍ଡ ଯେ, ଖଣ୍ଡଦିନ ଗାଁପ୍ର ଆସିଯିବ । ^{୩୩}ଠିକ୍ ସେହିଭଳି ମୁଁ କହୁଥିବା କଥାଗୁଡ଼ିକ ଯେତେବେଳେ ଘଟିବାର ଭୁଲେ ଦେଖିବ, ଭୁଲେ ଜାଣିବ ଯେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଆସିବା ସମୟ ନିକଟ ହେଲାଣି । ^{୩୪}ମୁଁ ଭୁଲକୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି । ବର୍ତ୍ତମାନର ଲୋକେ ବନ୍ଧିଥିବା ସମୟରେ ହିଁ ଏସବୁ ଘଟଣା ଘଟିବ । ^{୩୫}ପୃଥିବୀ ଓ ଆକାଶ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ, କିନ୍ତୁ ମୋର ବାକ୍ୟ କେବେ ଅନ୍ୟଥା ହେବନାହିଁ ।

କେବଳ ପରମେଶ୍ୱର ଉଚିତ ସମୟ ବାଣ୍ଟନ୍ତି

^{୩୬}ସେହି ଦିନ ବା ସେହି ସମୟ କେବେ ଆସିବ, କେହି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ଏପରିକି ସ୍ୱର୍ଗର ସୂତ୍ରମାନେ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ଏପରିକି ପୁତ୍ର ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ, କେବଳ ପରମ-ପିତା ଏହା ଜାଣନ୍ତି । ^{୩୭}ନୋହଙ୍କ ସମୟରେ ଯେଭଳି ଘଟିଥିଲା, ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ରଙ୍କ ଆସିବା ସମୟରେ ସେପରି ଘଟିବ । ^{୩୮}ସେତେବେଳେ ବନ୍ୟା ଆସିବା ପୂର୍ବରୁ ଲୋକମାନେ ଖିଆ ଓ ପିଆ କରୁଥିଲେ, ଲୋକେ ବିବାହ କରୁଥିଲେ ଏବଂ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବିବାହ ଦେଉଥିଲେ । ନୋହଙ୍କର ଜାହାଜରେ ପ୍ରବେଶ କରିବା ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଲୋକେ ଏସବୁ କରୁଥିଲେ । ^{୩୯}ଯାହା ସବୁ ସେତେବେଳେ ଘଟି ଯାଉଥିଲା, ଲୋକେ ତାହା ଜାଣି ପାରୁ ନ ଥିଲେ । ସେତିକିବେଳେ ବନ୍ୟା ମାଡ଼ିଆସିଲା । ସବୁ ଲୋକ ନଷ୍ଟ ହୋଇଗଲେ । ମନୁଷ୍ୟ-ପୁତ୍ର ଆସିବା ସମୟରେ ଠିକ୍ ସେହିପରି ହେବ । ^{୪୦}ଜମିରେ ଦୁଇଦଣ୍ଡ ଲୋକ ଏକାଠି କାମ କରୁଥିବେ, ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣକୁ ସେଠାରେ ଛାଡ଼ି ଆଉ ଜଣକୁ ନିଆଯିବ ।

ଧୂସ ସାଧକ ଭୟଙ୍କର ବସୁ ଦାନୟେଲ୍ ୯:୨୭; ୧୧:୩୧; ୧୨:୧୧

ବଗ୍ରାମ ବଦବ ଯିହୁଦୀୟ ସପ୍ତାହର ସପ୍ତମ ବଦବ । ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏହି ବଦବଟି ଗୋଟିଏ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଧାର୍ମିକ ବଦବ ।

ଋତୁକ୍ରମଣ ସ୍ୱୀଲୋକ ମିଶି ଚକରେ ଗସ୍ୟ ପେଣ୍ଡୁଥିବେ, ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ନିଶ୍ଚୟ ସେଠାରେ ବାଦ ଦେଇ ଆରକଣକୁ ନିଆଯିବ ।

୧୩ତେଣୁ ସଦାବେଳେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ରୁହ । ଭ୍ରମର ପ୍ରଭୁ କେଉଁଦିନ ଆସିବେ ତାହା ଭୁଲେ ନାହିଁ । ୧୪ମନେନିଶ୍ଚୟ, ଯଦି ଘରମାଲିକ ନାଶିଥାଆନ୍ତେ ଯେ ଚୋର କେତେବେଳେ ଆସିବ, ତେବେ ସେ ସତର୍କ ରହନ୍ତେ ଓ ଚୋରକୁ ଘରେ ପଶିବାକୁ ସମ୍ଭବ ନାହିଁ । ୧୫ଠିକ୍ ସହଭଲ ଭୁଲେ ନାଗ୍ରତ ରୁହ । କାରଣ ଭୁଲେ ଯେତେବେଳେ ଆଶା କରୁ ନ ଥିବ, ଠିକ୍ ସେତିକିବେଳେ ମନୁଷ୍ୟ-ପୁତ୍ର ଆସିଯିବେ ।

୧୬କାଏ ବିଶ୍ୱାସଯୋଗ୍ୟ ଓ ବିକଳ ଚାକର? ଯିଏ ଅନ୍ୟ ଚାକରମାନଙ୍କୁ ଠିକ୍ ସମୟରେ ସେମାନଙ୍କର ଖାଦ୍ୟ ଦେବ, ମାଲିକ ସେହଭଳି ଚାକରକୁ ବିଶ୍ୱାସ କରାନ୍ତାନ୍ତି । କାଏ ସେ ଗୁଜର, ସେହି କାମ କରିବା ପାଇଁ, ସେ କେଉଁ ଚାକରକୁ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତେ? ୧୭ଯେତେବେଳେ ମାଲିକ ଫେରିଆସି ଦେଖିବେ ଯେ ସେ ଚାକରଟିକୁ ଯେଉଁ କାମ ଦେଇଥିଲେ, ସେ ସେହି କାମ ଠିକ୍ ଭାବରେ କରୁଛି, ସେତେବେଳେ ସେ ଚାକରଟି ବହୁତ ଖୁସି ହେବ । ୧୮ମୁଁ ଭ୍ରମକୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି, ମାଲିକ ତାହାଙ୍କ ନିଜର ସମସ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିର ଦାୟିତ୍ୱ ଦେବା ପାଇଁ ସେହି ଚାକରଟିକୁ ବାଛିବେ । ୧୯ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ ଚାକରଟି ଯଦି ମଧ୍ୟ ମୋକି ହୋଇଥିବ, ଏବଂ ସେ ମନେମନେ ଶୁଣିବ ଯେ ମାଲିକ ଏତେ ଗାମ୍ଭୀରୀ ଆସିବେନାହିଁ, ୨୦ତେବେ ସେ ଅନ୍ୟ ଚାକରମାନଙ୍କୁ ପିଟିବା ଆରମ୍ଭ କରିଦେବ । ସେ ଖାଇ ଓ ଅନ୍ୟ ଲୋକମାନଙ୍କ ସହତ ମଦ୍ୟପାନ କରି ରହେବ । ୨୧ଚାକରଟି ଆଶା କରୁନଥିବା ଦିନ ଓ ତାକୁ ନିଶ୍ଚୟ ସମୟରେ ସେ ମାଲିକ ଆସି ପହଞ୍ଚିବେ । ୨୨ମାଲିକ ତାକୁ କଠିନ ଗାସ୍ତି ଦେବେ । ସେ ତାକୁ କପଟୀଲୋକଙ୍କ ସହତ ଯେଉଁଠାରେ ଲୋକମାନେ କାନ୍ଦନ୍ତି ଓ ଯତ୍ନଶୀଳେ ଦାନ୍ତ କଟୁମଡ଼ କରିନ୍ତି ସେହି ସ୍ଥାନକୁ ପଠାଇଦେବେ ।

ଦଶ ଦଶ କୁମାରୀ ଝିଅଙ୍କ କାହାଣୀ

୨୫

୧ସେ ସମୟରେ ସ୍ୱର୍ଗରାଜ୍ୟ, ବର ଖୋଦିବାକୁ ବାହାରିଥିବା ଦଶ ଦଶ କୁମାରୀ ଝିଅଙ୍କ ଭଳି ହେବ । ଏହି ଝିଅମାନେ ବର ସହତ ସାକ୍ଷାତ କରିବାକୁ ବାହାରିଥିଲେ । ସେମାନେ ତାହାଙ୍କ ସହତ ଦୀପ ଆଣି ଥିଲେ, ୨ତାହାଙ୍କ ଭିତରୁ ପାଞ୍ଚ ନିଶ୍ଚୟ ଝିଅ ଥିଲେ । ଆଉ ପାଞ୍ଚ ନିଶ୍ଚୟ ଚତୁର ଥିଲେ । ୩ବୋକା ଝିଅ ପାଞ୍ଚ ନିଶ୍ଚୟ ସେମାନଙ୍କ ସାଥରେ ଦୀପ ସିନା ନେଇଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ଦୀପ ନାକିବା ପାଇଁ ବେଶୀ ତେଲ ଆଣି ନ ଥିଲେ । ୪ଚତୁର ଝିଅ ପାଞ୍ଚ ନିଶ୍ଚୟ ଦୀପ ତ ନେଇଥିଲେ, ତା'ଛଡ଼ା କାଚପାତ୍ରରେ ଅଧିକ ତେଲ ନେଇଥିଲେ । ୫ବର ଆସିବା ଡେଇଁ ହୋଇଗଲା । ସବୁ ଝିଅମାନଙ୍କୁ କୁଳ ହୋଇ ଶେଷରେ ଶୋଇ ପଡ଼ିଲେ ।

୬ଅଧ ଗ୍ରନ୍ଥିରେ ନିଶ୍ଚୟ କେହି ଘୋଷଣା କଲେ: ବର ଆସୁଛନ୍ତି । ବାହାରକୁ ଯାଅ ଓ ତାହାଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ କର ।

୭ଏକଥା ଶୁଣି ସବୁ ଝିଅମାନେ ଉଠି ପଡ଼ିଲେ ନିଜ

ନିଜ ଦୀପ ସଦାଓବାକୁ ଲାଗିଲେ । ୮ବୋକା ଝିଅମାନେ ଚତୁର ଝିଅମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, 'ଭ୍ରମ ତେଲରୁ ଆମକୁ ଟିକିଏ ଦିଅ, ଆମ ଦୀପରୁ ତେଲ ପ୍ରାୟଶ ସରି ଯାଇଛି ।'

୯ଚତୁର ଝିଅମାନେ କହିଲେ, 'ନା, ନା, ଆମ ତେଲ ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ହେବନାହିଁ । ବର ଭ୍ରମମାନେ ଦୋକାନକୁ ଯାଇ ନିଜ ପାଇଁ କିଛି ତେଲ କଣିଆଣ ।'

୧୦ତେଣୁ ପାଞ୍ଚ ନିଶ୍ଚୟ ଯାକି ବୋକା ଝିଅ ତେଲ କଣିବାକୁ ଚାଲିଗଲେ । ସେମାନେ ଚାଲିଗଲାପରେ ବର ଆସିଲେ । ଯେଉଁ ଚତୁର ଝିଅ ଯାକି ପ୍ରସ୍ତୁତ ଥିଲେ, ସେମାନେ ବର ସହତ ବିବାହ-ଭୋଜିକୁ ଗଲେ । ତା'ପରେ କବାଟରେ ତାଲା ପଡ଼ିଗଲା । ୧୧ସେହି ସମୟରେ ବାକିତକ ଝିଅ ପହଞ୍ଚିଲେ । ସେମାନେ କହିଲେ, 'ଆଜ୍ଞା! ଆଜ୍ଞା! କବାଟ ଖୋଲନ୍ତୁ । ଯେପରି ଆମେ ଭିତରକୁ ଆସି ପାରିବୁ.'

୧୨କିନ୍ତୁ ବର ଉତ୍ତର ଦେଲେ, 'ମୁଁ ଭ୍ରମକୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି, ମୁଁ ଭ୍ରମକୁ ଚିହ୍ନିନାହିଁ ।'

୧୩ତେଣୁ ସଦାବେଳେ ନାଗ୍ରତ ରୁହ, କାରଣ ମନୁଷ୍ୟ-ପୁତ୍ର କେଉଁଦିନ ଓ କେଉଁ ସମୟରେ ଆସିବେ, ତାହା ଭୁଲେ ନାଶିନାହିଁ ।

ଚିନିକଣ ଚାକରଙ୍କ ବିଷୟରେ କାହାଣୀ

୧୪ସ୍ୱର୍ଗରାଜ୍ୟ ଘର ଛାଡ଼ି ବିଦେଶକୁ ବୁଲିବାକୁ ଯାଉଥିବା ଲୋକଟିଏ ଭଲ । ସେହି ଲୋକ ଯିବା ପୂର୍ବରୁ ତାର ଚାକରମାନଙ୍କୁ ଡାକି ତାର ଅନୁପସ୍ଥିତିରେ ସମସ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିର ଯତ୍ନ ନେବାକୁ କହିଲେ । ୧୫କେଉଁ ଚାକର କେତେ ଦାୟିତ୍ୱ ନେଇ ପାରିବ, ସେ କଥା ସେ ସ୍ଥିର କଲେ । ସେ ନିଶ୍ଚୟ ପାଞ୍ଚ ଡୋଡ଼ା ରୂପା ଟଙ୍କା ଦେଲେ । ଆଉ ନିଶ୍ଚୟ ଭୁଲ ଡୋଡ଼ା, ଓ ଭୁଲିଯିବୁ ଗୋଟିଏ ଡୋଡ଼ା ରୂପା ଟଙ୍କା ଦେଲେ । ଚାକରମାନଙ୍କର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଅନୁସାରେ ସେମାନଙ୍କୁ କାମ ବାଣ୍ଟିଦେଇ ସେ ବୁଲିବାକୁ ଚାଲିଗଲେ । ୧୬ଯେଉଁ ଚାକରଟି ପାଞ୍ଚ ଡୋଡ଼ା ରୂପା ଟଙ୍କା ନେଇଥିଲା, ସେ ଭୁଲି ଯେ ଟଙ୍କାକୁ ବ୍ୟବସାୟରେ ଲଗାଇଦେଲା । ସେ ଆଉ ପାଞ୍ଚ ଡୋଡ଼ା ରୂପା ଟଙ୍କା ଲାଭକଲା । ୧୭ସେହିଭଳି ଯେଉଁ ଚାକରଟି ଭୁଲିଡୋଡ଼ା ରୂପା ଟଙ୍କା ପାଇଥିଲା, ସେ ମଧ୍ୟ ଟଙ୍କାକୁ ବ୍ୟବସାୟରେ ଲଗାଇ ଆଉ ଭୁଲିଡୋଡ଼ା ରୂପା ଟଙ୍କା ଲାଭକଲା । ୧୮କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ଲୋକଟି କେବଳ ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ଡୋଡ଼ା ରୂପା ଟଙ୍କା ପାଇଥିଲା, ସେ ଯାଇ ତା' ମାଲିକର ଧନକୁ ନେଇ ମାଟିରେ ଗୋଟିଏ ଗାତ ଖୋଳି ସେଥିରେ ଲୁଚାଇ ରଖିଲା ।

୧୯ବହୁତ ଦିନ ପରେ ମାଲିକ ଘରକୁ ଫେରି ଆସିଲେ । ସେ ଚାକରମାନଙ୍କୁ ଡାକିଲେ, ଓ ତାହାଙ୍କ ଟଙ୍କାରେ କ'ଣ କଲେ, ତାହା ସେମାନଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ । ୨୦ଯେଉଁ ଚାକରଟି ପାଞ୍ଚ ଡୋଡ଼ା ରୂପା ଟଙ୍କା ପାଇଥିଲା, ସେ ମାଲିକ ପାଖକୁ ଆଉ ଅଧିକ ପାଞ୍ଚ ଡୋଡ଼ା ଆଣିଦେଲା, ଚାକରଟି କହିଲା, 'ଆପଣ ମୋତେ ପାଞ୍ଚ ଡୋଡ଼ା ରୂପା ଟଙ୍କା ଦେଇଥିଲେ । ମୁଁ ତା'ଦ୍ୱାରା ଆଉ ପାଞ୍ଚ ଡୋଡ଼ା ରୂପା ଟଙ୍କା ଗୋଦଗାର କରିଛି ।'

^{୨୩}ମାଲକ କହଲେ, ‘ସାବାସ, ଭୁଲେ ବହୁତ ଭଲ, ଓ ବରାକ୍ତାୟୋଗ୍ୟ ଲୋକ। ଭୁଲେ ଅଳ୍ପ ଟଙ୍କାରେ ଭଲ କାମ କରନ୍ତି। ତେଣୁ ମୁଁ ଭୁଲକୁ ବଡ଼ ବ୍ୟସ୍ତର ଦାୟିତ୍ୱ ଦେବି। ଆସ, ମୋ ସହତ ମୋ ଖୁସିରେ ଭାଗୀ ହୁଅ ।’

^{୨୪}ତା’ପରେ ଦୁଇ ଡୋଳା ରୂପା ଟଙ୍କା ପାଇଥିବା ଚାକରଟି ମାଲକ ପାଖକୁ ଆସିଲା। ଚାକରଟି କହଲା, ‘ଆପଣ ମୋତେ ଦୁଇ ଡୋଳା ଟଙ୍କାର ଦାୟିତ୍ୱ ଦେଇଥିଲେ। ମୁଁ ଆଉ ଦୁଇ ଡୋଳା ଟଙ୍କା ରୋଜଗାର କରିବା ପାଇଁ ଆପଣଙ୍କର ଦୁଇ ଡୋଳା ଟଙ୍କା ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି ।’

^{୨୫}ମାଲକ କହଲେ, ‘ଭୁଲେ ଠିକ୍ କରନ୍ତି। ଭୁଲେ ନଣେ ଭଲ ଚାକର। ଭୁଲ୍ ଉପରେ ବରାକ୍ତାୟୋଗ୍ୟ କରାଯାଇପାରେ। ଅଳ୍ପ ଟଙ୍କାରେ ଭୁଲେ ଭଲ କାମ କରନ୍ତି। ତେଣୁ ମୁଁ ଭୁଲକୁ ବଡ଼ ବ୍ୟସ୍ତର ଦାୟିତ୍ୱ ଦେବି। ଆସ, ମୋ ସହତ ଖୁସିରେ ଭାଗୀ ହୁଅ ।’

^{୨୬}ତା’ପରେ ଗୋଟିଏ ଡୋଳା ଟଙ୍କା ପାଇଥିବା ଲୋକଟି ମାଲକଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଲା। ସେ କହଲା, ‘ମାଲକ ମୁଁ ନାଣେ ଯେ ଆପଣ ନଣେ କଠୋର ବ୍ୟକ୍ତି। ରୋପଣ ନ କରି ମଧ୍ୟ ଆପଣ ନିମ୍ନ ଫସଲ କାଟନ୍ତି। ବୀଜ ନ ବୁଣି ମଧ୍ୟ ଶସ୍ୟ ଓଷାଦି କରନ୍ତି। ^{୨୭}ତେଣୁ ମୁଁ ଭୟ କଲି। ମୁଁ ଯାଇ ଭୂମିରେ ଆପଣଙ୍କ ଟଙ୍କାତକ ଲୁଚେଇ ଦେଲି। ଆପଣ ମୋତେ ଦେଇଥିବା ଡୋଳା ଟଙ୍କା ନିଅନ୍ତୁ ।’

^{୨୮}ତା ମାଲକ ଡାକୁ କହଲେ, ‘ଭୁଲେ ନଣେ ଅଳ୍ପପୁଅ, ଓ ଦୁଷ୍ଟ ଚାକର। ଭୁଲେ ନାଣିକ ଯେ ମୁଁ ଯେଉଁଠି ରୋପଣ କରି ନଥାଏ ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ଫସଲ କାଟେ, ଓ ଯେଉଁଠି ବୀଜ ବୁଣି ନଥାଏ, ସେଠାରେ ଶସ୍ୟ ଓଷାଦି କରେ। ^{୨୯}ତେଣୁ ଭୁଲେ ମୋ ଟଙ୍କାକୁ ବ୍ୟାଙ୍କରେ ନିମ୍ନ ରଖିଦେବା ଉଚିତ୍ ଥିଲା। ତା ହୋଇଥିଲେ ମୁଁ ଘରକୁ ଫେରିବା ପରେ ମୋ ଟଙ୍କା ଫେର ପାଇଥାନ୍ତି। ତା ସହତ ମୋ ଟଙ୍କାର ପୁଅ ମଧ୍ୟ ପାଇଥାନ୍ତି ।’

^{୩୦}ତାପରେ ମାଲକ ତାହାଙ୍କର ଅନ୍ୟ ଚାକରମାନଙ୍କୁ କହଲେ, ‘ସେହି ଚାକରଠାରୁ ଟଙ୍କାର ଅଧିକ ନେଇ, ଯାହାର ଦଣ୍ଡ ଡୋଳା ଟଙ୍କା ଅଛି ତାକୁ ଦେଇଦିଅ । ^{୩୧}ଯେଉଁଲୋକ ନିଜ ପାଖରେ ଥିବା ନିମ୍ନର ଉପଯୁକ୍ତ ବ୍ୟବହାର କରେ, ତାକୁ ବହୁତ ଅଧିକ ଦିଆଯିବ। ତାହାଙ୍କୁ ତାହାଙ୍କର ଆବଶ୍ୟକତା ଠାରୁ ବହୁତ ବେଶୀ ଦିଆଯିବ। କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ଲୋକ ତା ପାଖରେ ଥିବା ନିମ୍ନର ଉପଯୁକ୍ତ ବ୍ୟବହାର କରେ ନାହିଁ, ତାଠାରୁ ଯାହାକି ଅଛି, ସବୁ କିଛି ଛଡ଼େଇ ନିଆଯିବ ।’ ^{୩୨}ତା’ପରେ ମାଲକ କହଲେ, ‘ସେ ଅଦରକାରୀ ଚାକରକୁ ବାହାରେ ଅନ୍ଧକାରରେ ପକେଇ ଦିଅ । ସେଠାରେ ଲୋକମାନେ କାନ୍ଦିବେ ଏବଂ ଯତ୍ନଶୀଳେ ଦାନ୍ତ କଟିମଟ କରିବେ ।’

ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ର ସମସ୍ତଙ୍କର ବିଚାର କରିବେ

^{୩୩}ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ର ପୁଣି ଅରେ ଆସିବେ। ସେ ତାହାଙ୍କର ମହମ୍ମା ସହତ ଆସିବେ। ତାହାଙ୍କ ସହତ ସମସ୍ତ ସୁନିତ୍ତମାନେ ଆସିବେ। ସେ ଗଦା ହେବେ ଏବଂ ତାହାଙ୍କର ମହାନ ସିଂହାସନ ଉପରେ ବସିବେ। ^{୩୪}ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ରଙ୍କ ଆଗରେ

ନଗରର ସବୁଲୋକେ ଏକାଠି ହେବେ। ତାପରେ ମନୁଷ୍ୟ-ପୁତ୍ର ସବୁ ଲୋକଙ୍କୁ ଦୁଇଟି ଦଳରେ ବାଣ୍ଟିଦେବେ। ନଣେ ନଗୁଆଳ ଯେପରି ଛେଳିମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ମେଣ୍ଟାମାନଙ୍କୁ ଅଲଗା କରିବ୍ୟ ଏହା ଠିକ୍ ସେହିପରି ଅଟେ। ^{୩୫}ମନୁଷ୍ୟ-ପୁତ୍ର ମେଣ୍ଟାଙ୍କୁ ତାହାଙ୍କ ଡାହାଣ ପଟେ ରଖିବେ ଓ ଛେଳିଙ୍କୁ ତାହାଙ୍କ ବାମ ପଟେ ରଖିବେ।

^{୩୬}ତା’ପରେ ଗଦା ତାହାଙ୍କ ଡାହାଣ ପଟରେ ଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ କହବେ, ‘ଆସ, ମୋର ପରମ-ପିତା ଭୁଲମାନଙ୍କୁ ଆର୍ଗାବାଦ କରିଛନ୍ତି। ପରମେଶ୍ୱର ଭୁଲକୁ ଯେଉଁ ଗଦ୍ୟ ଦେବାକୁ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇଛନ୍ତି, ତାହା ଲାଭ କରି। ନଗର ସୃଷ୍ଟି ହେବା କାଳରୁ ଭୁଲପାଇଁ ସେ ଗଦ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ସାରିଛନ୍ତି ।’ ^{୩୭}ଭୁଲେ ଏହି ଗଦ୍ୟ ଲାଭ କରିବ କାରଣ ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ଭୋକିଲା ଥିଲି, ସେତେବେଳେ ଭୁଲେ ମୋତେ ଖାଇବାକୁ ଦେଇଥିଲ। ମୋତେ ଶୋଷ ଲାଗୁଥିବା ସମୟରେ ମୋତେ କିଛି ପିଇବାକୁ ଦେଇଛନ୍ତି। ମୁଁ ଘରଠାରୁ ଦୂରରେ ଏକାନ୍ତ ଥିଲି। ଭୁଲେ ମୋତେ ଭୁଲ୍ ଘରକୁ ଡାକିଥିଲ। ^{୩୮}ମୋର କୌଣସି ଲୁଗା-ପଟା ନ ଥିଲା, ଏବଂ ଭୁଲେ ମୋତେ ପିନ୍ଧିବାକୁ ଦେଇଥିଲ। ମୁଁ ଅସ୍ତ୍ରସ୍ତ୍ର ଥିଲି। ଭୁଲେ ମୋର ଯନ୍ତ୍ର ନେଇଥିଲ। ମୁଁ କାରାଗାରରେ ଥିଲି। ଭୁଲେ ମୋତେ ଦେଖିବାକୁ ଆସିଥିଲ ।’

^{୩୯}ସେତେବେଳେ ଭଲଲୋକମାନେ ଉତ୍ତର ଦେବେ, ‘ହେ ପୁତ୍ର! ଆମେ କେତେବେଳେ ଆପଣଙ୍କୁ ଭୋକିଲା ଦେଖିଥିଲୁ ଓ ଖାଇବାକୁ ଦେଇଥିଲୁ? କେତେବେଳେ ଆମେ ଆପଣଙ୍କୁ ଶୋଷିଲା ଦେଖିଥିଲୁ ଓ ପିଇବାକୁ କିଛି ଦେଇଥିଲୁ? ^{୪୦}କେତେବେଳେ ଆମେ ଆପଣଙ୍କୁ ଘରଠାରୁ ଦୂରରେ ଏକାନ୍ତ ଥିବା ଦେଖିଥିଲୁ ଓ ଆମ୍ଭ ଘରକୁ ଡାକିଥିଲୁ? କେତେବେଳେ ଆପଣଙ୍କୁ ଆମେ ପୋଷାକ ନଥିବା ବେଳେ ଦେଖିଥିଲୁ ଓ ପିନ୍ଧିବାକୁ କିଛି ଦେଇଥିଲୁ? ^{୪୧}କେତେବେଳେ ଆପଣଙ୍କୁ ଆମେ ଅସ୍ତ୍ରସ୍ତ୍ର ଅବସ୍ଥାରେ ବା କାରାଗାରରେ ଦେଖିଥିଲୁ ଓ ଆପଣଙ୍କର ଯନ୍ତ୍ର ନେଇଥିଲୁ?’

^{୪୨}ସେତେବେଳେ ଗଦା ଉତ୍ତର ଦେବେ, ‘ମୁଁ ଭୁଲକୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି। ଏଠାରେ ଭୁଲେ ମୋର ଉପେକ୍ଷିତ ଭଲମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ନଣେ ପାଇଁ ଯାହା କିଛି କଲ, ତାହା ଭୁଲେ ମୋ ପାଇଁ କଲ ।’

^{୪୩}ତା’ପରେ ଗଦା ତାହାଙ୍କ ବାମ ପଟର ଲୋକମାନଙ୍କୁ କହବେ, ‘ମୋ ପାଖରୁ ଗୁଲିଯାଅ। ପରମେଶ୍ୱର ଭୁଲ ନିମନ୍ତେ ଦଣ୍ଡ ନିରୂପଣ କରିଛନ୍ତି। ଭୁଲେ ଚିରକାଳ ଜଳୁଥିବା ନିଆଁକୁ ଯିବ, ଯାହାକି ଗୟତାନ ଓ ତାର ଦୂତମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଛି। ^{୪୪}କାରଣ ମୁଁ ଭୋକିଲା ଥିଲି କିନ୍ତୁ ଭୁଲେ ମୋତେ କିଛି ଖାଇବାକୁ ଦେଇ ନଥିଲ, ^{୪୫}ମୁଁ ଗୋଷିଲା ଥିଲି କିନ୍ତୁ ଭୁଲେ ମୋତେ କିଛି ପିଇବାକୁ ଦେଇ ନଥିଲ। ମୁଁ ଏକାନ୍ତ ଥିଲି ଘରଠାରୁ ଦୂରରେ ଥିଲି, କିନ୍ତୁ ଭୁଲେ ମୋତେ ଘର ଭିତରକୁ ଡାକିଲ ନାହିଁ, ମୋର ଲୁଗାପଟା ନଥିଲା, ମୋତେ ଭୁଲେ ପିନ୍ଧିବାକୁ କିଛି ଦେଇ ନଥିଲ। ମୁଁ ଅସ୍ତ୍ରସ୍ତ୍ର ଥିଲି, ଓ କାରାଗାରରେ ଥିଲି, ଓ ଭୁଲେ ମୋ ପାଇଁ ଚନ୍ଦ୍ର କରି ନଥିଲ ।’

୧୩ତା'ପରେ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଉତ୍ତର ଦେବେ, 'ପ୍ରଭୁ, ଆପଣଙ୍କୁ କେତେବେଳେ ଆମେ ଭୋକିଲୁ ବା ଶୋଷିଲୁ ଦେଖିଥିଲୁ? ଆମେ କେତେବେଳେ ଆପଣଙ୍କୁ ଧକ୍କାଟିଆ ଓ ଘରଠାରୁ ଦୂରରେ ଦେଖିଥିଲୁ? କେତେବେଳେ ଆପଣଙ୍କୁ ଆମେ ଲୁଗା-ପଟା ନ ଥିବା ଅବସ୍ଥାରେ ବା ଅସୁସ୍ଥ ଅବସ୍ଥାରେ ବା କାନ୍ଦାଗାରରେ ଦେଖିଥିଲୁ? କେବେ ଏସବୁ ଆମେ ଦେଖିଥିଲୁ ଓ ଆପଣଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କଲୁନାହିଁ?'

୧୪ତା'ପରେ ଗ୍ୱାକା ଉତ୍ତର ଦେବେ, 'ମୁଁ ଭୁଲୁଛି ସତ୍ୟ କହୁଅଛି, ଯେତେବେଳେ ଏଠାରେ ଭୁଲେ ମୋର ଉପେକ୍ଷିତ ଲୋକଙ୍କ ଭିତରୁ ଯେ କୌଣସି ଲୋକକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ ମନା କଲ, ଭୁଲେ ମୋତେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ମନା କଲ।'

୧୫ତା'ପରେ ଏହ ଲୋକଗୁଡ଼ିକ ଚାଲିଯିବେ, ସେମାନଙ୍କୁ ସବୁ ଦିନ ପାଇଁ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗିବାକୁ ପଡ଼ିବ। କିନ୍ତୁ ଭଲ ଲୋକମାନେ ଅନନ୍ତ-ଦୀବନ ଲାଭ କରିବେ।'

ଯିହୁଦୀ ନେତାମାନଙ୍କର ଯୀଶୁଙ୍କୁ ସତ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ର ।

୨୨ ଏହ ସବୁ କଥା କହି ସାରିବା ପରେ ଯୀଶୁ ନିଜର ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, ୨୩'ଭୁଲିଦିନ ପରେ ନିସ୍ତାର-ପର୍ବ ହେବା କଥା ଭୁଲେ ନାଶ। ସେହି ଦିନ କୁଶିରେ ଚଢ଼ାଇ ମନୁଷ୍ୟ-ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ମାରି ଦେବା ପାଇଁ ତାହାଙ୍କ ଶତ୍ରୁମାନଙ୍କ ହାତରେ ଦେଇ ଦିଆଯିବ।'

୨୪ତା'ପରେ ପ୍ରଧାନ ଯାଦକ ଓ ଲୋକମାନଙ୍କ ପ୍ରାଚୀନ ନେତାମାନେ କୟାଫା ନାମକ ମହାଯାଦକଙ୍କ ଭବନର ଅଗଣାରେ ଏକାଠି ହେଲେ। ୨୫ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କପଟରେ ବନ୍ଦୀ କରି ତାହାଙ୍କୁ ମାରିଦେବା ପାଇଁ ଯୋଜନା କଲେ। ୨୬କିନ୍ତୁ ବୈଠକରେ ସେମାନେ କଥାବାଞ୍ଚି ହେଲେ, 'ଆମେ ନିସ୍ତାର-ପର୍ବ* ସମୟରେ ଏସବୁ କରିବା ଉଚିତ ହେବନାହିଁ। କାରଣ ଲୋକମାନେ ଏଥିରେ ଗ୍ରାସିଯାଇ ପାରନ୍ତି ଓ ଦଙ୍ଗାହାଙ୍ଗାମା କରି ପାରନ୍ତି।'

ଯୀଶୁଙ୍କ ଉପରେ ଅତର ଢାଳିଲେ

୨୭ଯୀଶୁ ବେଅନିଆରେ ଥିଲେ। ସେ କୁଷ୍ଠଗୋଷ୍ଠୀ ଗିନୋନର ଘରେ ରହୁଥିଲେ। ୨୮ଯୀଶୁ ସେଠାରେ ଥିବା ସମୟରେ ନିଶେ ଫୁଲୋକ ତାହାଙ୍କ ପାଖରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲେ। ସେ ଗୋଟିଏ ଶ୍ୱେତ ଚୂର୍ଚ୍ଚକ ପାତ୍ରରେ ବହୁ ମୂଲ୍ୟବାନ ସ୍ତରାକିତ ଅତର ଆଣିଥିଲେ। ସେ ଅତରତକ ଯୀଶୁଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଢାଳିଦେଲା। ସେତେବେଳେ ଯୀଶୁ ଖାଉଥିଲେ।

୨୯ଯୀଶୁଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଏହାଦେଖି ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗ୍ରାସିଗଲେ। ସେମାନେ କହିଲେ, 'ଏତେ ଅପବ୍ୟୟ କାହିଁକି? ୩୦ଏ

ଅତରତକ ଅନେକ ଟଙ୍କାରେ ବିକାଯାଇ ସେଥିରୁ ମିଳିବା ଟଙ୍କା ଗରୀବମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବଣ୍ଟା ଯାଇ ପାରିଥାନ୍ତା।'

୩୧ଯୀଶୁ ବାହା ନାଶି ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, 'କାହିଁକି ତୁମ୍ଭମାନେ ଏହ ଫୁଲୋକକୁ ହଇଶ୍ୱାସ କରୁଛ? ସେ ମୋ ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ବହୁତ ଭଲ କାମ କରିଛି। ୩୨ଗରୀବମାନେ ତ ସବୁବେଳେ ଭୁଲ୍ ସହତ ଅଛନ୍ତି।* ମୋତେ କିନ୍ତୁ ଭୁଲେ ମୋତେ ସବୁବେଳେ ପାଇବ ନାହିଁ। ୩୩ଏହ ଫୁଲୋକ ମୋ ଦେହରେ ଅତର ଢାଳିଛି। ମୋର ସମାଧି ନିମନ୍ତେ ମୋତେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା ପାଇଁ ସେ ଏହା କରିଛି, ୩୪ମୁଁ ଭୁଲୁଛି ସତ୍ୟ କହୁଛି, ଏ ନଗରରେ ସର୍ବତ୍ର ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସ୍ତ୍ରୀମାତାଙ୍କ ଘୋଷଣା କରାଯିବ। ତା ସହତ ଏ ଫୁଲୋକଟି କ'ଣ କରିଥିଲା, ସେ ବିଷୟ ମଧ୍ୟ ଘୋଷଣା କରାଯିବ। ଲୋକମାନେ ତାକୁ ମନେ ରଖିବେ।'

ଯିହୁଦୀ ଯୀଶୁଙ୍କ ଗଠୁ ପାଲଟିଗଲେ

୩୫ତା'ପରେ ଯୀଶୁଙ୍କର ବାରଦଣ୍ଡ ଶିଷ୍ୟଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ନିଶେ ଯାଇ ପ୍ରଧାନ ଯାଦକମାନଙ୍କ ସହତ କଥାବାଞ୍ଚା କଲା। ସେହି ଶିଷ୍ୟର ନାମ ଇଷ୍ଟରୟେଥ ଯିହୁଦୀ ଥିଲା। ୩୬ସେ କହିଲା, 'ମୁଁ ଭୁଲ୍ମାନଙ୍କ ହାତରେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଧରେଇ ଦେବ। ଏହା କରିବା ପାଇଁ ଭୁଲ୍ମାନେ ମୋତେ କ'ଣ ଦେବେ? ୩୭ଯାଦକମାନେ ଯିହୁଦୀଙ୍କୁ ଚିରଗିଟି ଗୁଆ ଟଙ୍କା ଦେଲେ। ୩୮ସେହି ସମୟରୁ ଯିହୁଦୀ ଯାଦକମାନଙ୍କ ହାତରେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଧରିଲେ ଦେବା ପାଇଁ ସୁଯୋଗର ଅପେକ୍ଷାରେ ରହିଲା।

ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ସହତ ଯୀଶୁଙ୍କ ନିସ୍ତାର ପର୍ବର ଭୋଦି

୩୯ଖାରୀ ଗୁନ୍ୟ ରୋଷୀ ପର୍ବର ପ୍ରଥମ ଦିନ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସିଲେ। ସେମାନେ କହିଲେ, 'ନିସ୍ତାର-ଭୋଦି ଖାଇବାକୁ ଆପଣଙ୍କ ପାଇଁ ଆମେ ସବୁକିଛି ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବୁ। ଆପଣ କେଉଁଠାରେ ଭୋଦି ଖାଇବା ପାଇଁ ଚାହାନ୍ତି?'

୪୦ଯୀଶୁ କହିଲେ, 'ନଗରରେ ଥିବା ମୋର ନିଶେ ଚନ୍ଦ୍ରା ଲୋକ ପାଖକୁ ଯାଅ। ତାକୁ କୁହ 'ଗୁରୁ କହିଛନ୍ତି 'ମନୋନୀତ ସମୟ ଆସି ପାଖେଇ ଗଲଣି ଓ ମୁଁ ଭୁଲ୍ ଘରେ ମୋ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ସହତ ନିସ୍ତାର ପର୍ବଭୋଦି ଉତ୍ସବ ପାଳନ କରିବି।' ୪୧ଯୀଶୁଙ୍କ କହିବା ଅନୁସାରେ ଶିଷ୍ୟମାନେ କଲେ। ସେମାନେ ନିସ୍ତାରପର୍ବର ଭୋଦି ପ୍ରସ୍ତୁତ କଲେ।

୪୨ସନ୍ଧ୍ୟା ବେଳେ ଯୀଶୁ ନିଜର ବାରଦଣ୍ଡଯାକ ଶିଷ୍ୟଙ୍କ ସହତ ଖାଇବାକୁ ବସିଲେ। ୪୩ସେମାନେ ଖାଉଥିବା ସମୟରେ ଯୀଶୁ କହିଲେ, 'ମୁଁ ଭୁଲୁଛି ସତ୍ୟ କହୁଛି। ଭୁଲ୍ମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ବାରଦଣ୍ଡଙ୍କ ଭିତରୁ ନିଶେ ମୋ ପ୍ରତି ବିଶ୍ୱାସପାତକତା କରିବ।'

ନିସ୍ତାର ପର୍ବ ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କର ଗୋଟିଏ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ର ଦିବସ ମୋଗାଙ୍କ ସମୟରେ ସେହିଦିନ ମିଗରରେ ପରମେଶ୍ୱର ସେମାନଙ୍କୁ ଦାସଭରୁ ମୁକ୍ତ କରିଥିଲେ। ସେହିକଥା ମନେ ରଖିବା ପାଇଁ ସେମାନେ ପ୍ରତିବର୍ଷ ଏହିଦିନ ଗୋଟିଏ ସ୍ମରଣ ଭୋଜନ କରିଥାନ୍ତି।

^୯ଏହାଗୁଣି ସେମାନେ ବହୁତ ଦୁଃଖିତ ହେଲେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶିଷ୍ୟ ଯାଗୁଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ପ୍ରଭୁ, ନିଗୂଢ଼ଭାବରେ ସେ ଦଶକ ମୁଁ ନୁହେଁ! କୁହନ୍ତୁ ମୁଁ କି?”

^{୧୦}ଯୀଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ଯେଉଁଲୋକ ମୋ ସାଙ୍ଗରେ ଗିନାରେ ତାର ହାତ ବୁଢ଼ାଇଛି, ସେ ମୋ ସହତ ବଗ୍ନାସଫାତକତା କରିବ । ^{୧୧}ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ର ଯିବେ ଓ ମରିଯିବେ । ଏହାହିଁ ହେବବୋଲି ଗାୟୁରେ ଲେଖାଅଛି । କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ଲୋକ ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ରଙ୍କୁ ମରିବା ପାଇଁ ଗଢ଼ୁ ହାତରେ ଦେଇଦେବ, ସେ ଲୋକ ଧିକ୍! ସେ ଲୋକ ନିନ୍ଦା ନହୋଇଥିଲେ ବରଂ ଭଲ ହୋଇଥାନ୍ତା ।”

^{୧୨}ତାପରେ ଯିହୁଦା, “ଯିଏ ତାହାଙ୍କୁ ଗଢ଼ୁମାନଙ୍କୁ ଧରେଇ ଦେବାକୁ ଯାଉଥିଲ, କହଲ ଗୁରୁ, ସେ କ’ଣ ମୁଁ?”

ଯୀଶୁ କହଲେ, “ହଁ, ଭୁଲେ ସେହ ।”

ପ୍ରଭୁରୋଦ

^୧ଧିସମାନେ ଖାଉଥିବା ବେଳେ, ଯୀଶୁ କିଛି ରୋଟି ନେଲେ । ସେହ ରୋଟି ପାଇଁ ପରନେଗ୍ରରଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଲେ । ତା’ପରେ ରୋଟି ଛଣେଇଲେ । ତାହାକୁ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦେଲେ । ଯୀଶୁ କହଲେ, “ଏହ ରୋଟି ନିଅ ଓ ଖାଅ । ଏ ରୋଟି ମୋର ଗରୀର ।”

^୨ତା’ପରେ ସେ ଗୋଟିଏ ଗିନାରେ ଅଙ୍ଗୁରରସ ନେଲେ, ଓ ଏଥିପାଇଁ ପରନେଗ୍ରରଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଲେ । ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହଲେ, “ଭୁଲେ ସମସ୍ତେ ଏଥିରୁ ପିଅ ।” ^୩ଏ ଅଙ୍ଗୁରରସ ମୋର ରକ୍ତ । ମୋ ରକ୍ତରେ ପରନେଗ୍ରରଙ୍କଠାରୁ ସେ ତାହାଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ କରିଥିବା ନୂଆ ରୁକ୍ତି ଆରମ୍ଭ ହୁଏ । ଅନେକ ଲୋକଙ୍କର ପାପକୁ କ୍ଷମା କରିଥାଯିବ । ପାଇଁ ଏ ରକ୍ତ ବଞ୍ଚା ଯାଉଛି । ^୪ମୁଁ ଭୁଲମାନଙ୍କୁ ଏକଥା କହି ରଖୁଛି: ମୋର ପରମପିତାଙ୍କ ଗ୍ରନ୍ଥରେ ଆମ୍ଭେ ସମସ୍ତେ ଏକାଠି ନହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଓ ନୂଆ ଅଙ୍ଗୁରରସର ଅଂଶ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ ଅଙ୍ଗୁରରସ ପୁଣି ପାନ କରିବନାହିଁ । ତା’ପରେ ମୁଁ ଭୁଲମାନଙ୍କ ସହତ ଏହାକୁ ପାନ କରିବି ।”

^୫ଏହାପରେ ସେମାନେ ନିସ୍ତାର-ପର୍ବର ପ୍ରାର୍ଥନା ଗୀତ ବୋଲିଲେ, ଓ ନୀତ ପର୍ବତକୁ ଚାଲିଗଲେ ।

ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ିଦେବେ ବୋଲି ଯୀଶୁ କହଲେ

^୧ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହଲେ, “ଆଜି ରାତିରେ ଭୁଲମାନେ ମୋ ଉପରୁ ବଗ୍ନାସ ହରେଇ ବସିବ । ଗାୟୁମାନଙ୍କରେ ଏକଥା ଲେଖାଅଛି:

‘ମୁଁ ମେଷପାଳକଙ୍କୁ ମାରିଦେବି, ଏବଂ ମେଣ୍ଟାମାନେ ଏଣେତେଣେ ପଳେଇବେ ।’ ଯିଶୁରାୟ ୧୩:୭

^୨କିନ୍ତୁ ମୁଁ ପୁଣି ଥରେ ମୁଲ୍ୟୁରୁ ପୁନରୁଥତ ହେବି । ତା’ପରେ ମୁଁ ଗାଳୀଲୀକୁ ଚାଲିଯିବି । ଭୁଲମାନେ ସେଠାକୁ ଯିବା ପୂର୍ବରୁ ମୁଁ ସେଠାକୁ ଯାଇଥିବି ।”

^୩ପିତର କହଲେ, “ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତେ ଶିଷ୍ୟ ଆପଣଙ୍କ ଉପରୁ ବଗ୍ନାସ ହରେଇ ପାରନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ମୁଁ କେବେହେଲେ ମୋର ବଗ୍ନାସ ହରାଇବ ନାହିଁ ।”

^୪ଯୀଶୁ କହଲେ, “ମୁଁ ଭୁଲକୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି । ଆଜି ରାତିରେ ଭୁଲେ କହବ ଯେ ମୋତେ ଚିହ୍ନିନାହିଁ । କୁକୁଡ଼ା ଡାକିବା ପୂର୍ବରୁ ଭୁଲେ ତିନିଥର ଏହକଥା କହବ ।”

^୫ପିତର ଏକଥା ଶୁଣି କହଲେ, “ମୁଁ ବରଂ ଆପଣଙ୍କ ସହତ ମୃତ୍ୟୁ ବରଣ କରିବି, କିନ୍ତୁ କେବେହେଲେ ଆପଣଙ୍କୁ ଚିହ୍ନିନାହିଁ ବୋଲି କହିବନାହିଁ ।” ପୁଣି ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ଶିଷ୍ୟମାନେ ସେହ ଏକା କଥା କହଲେ ।

ଯୀଶୁଙ୍କ ଏକାନ୍ତ ପ୍ରାର୍ଥନା

^୧ତା’ପରେ ଯୀଶୁ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ସହତ ଗେଥିଗିନା ନାମକ ସ୍ଥାନକୁ ଗଲେ । ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହଲେ, “ସେଠାରେ ଯାଇ ମୁଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭୁଲମାନେ ଏହଠାରେ ବସ ।” ^୨ଯୀଶୁ ପିତର ଓ କେବେକେ ଦୁଇ ପୁଅଙ୍କୁ ସାଙ୍ଗରେ ନେଲେ । ତା’ପରେ ଯୀଶୁ ଦୁଃଖ ଓ ବ୍ୟାକୁଳତା ଅନୁଭବ କଲେ । ^୩ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହଲେ, “ମୋର ହୃଦୟ ଏତେ ଦୁଃଖରେ ଭରି ଯାଇଛି ଯେ, ସତେ ଯେପରି ପ୍ରାଣ ବାହାର ଯିବା ଉପରେ । ଭୁଲମାନେ ମୋ ସହତ ଏଠାରେ ଚେଇଁ କରି ରୁହ ଓ ଅପେକ୍ଷା କର ।”

^୪ସେମାନଙ୍କ ପାଖରୁ କିଛି ଦୂରକୁ ଗୁଲିକର ଯିବାପରେ ଯୀଶୁ ତଳେ ଉବୁଡ଼ି ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ ଓ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ, “ହେ ପରମ-ପିତା! ଯଦି ସମ୍ଭବ ହୁଏ, ତେବେ ଯନ୍ତ୍ରଣାର ଏହ ପାତ୍ରଟି ମୋଠାରୁ ଦୂର ହୋଇଯାଉ । କିନ୍ତୁ ମୋ ଲଜା ଅନୁସାରେ ନ ହୋଇ ଆପଣଙ୍କ ଲଜା ଅନୁସାରେ କରନ୍ତୁ ।”

^୫ତା’ପରେ ସେ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଫେରିଗଲେ । ସେ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଗୋଇଥିବାର ଦେଖିଲେ । ଯୀଶୁ ପିତରଙ୍କୁ କହଲେ, “ଭୁଲମାନେ ମୋ ସହତ ସଣ୍ଠାଏ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ କାଗି ରହି ପାରିଲ ନାହିଁ? ^୬ଭୁଲମାନେ କାଗି ରହି ପ୍ରାର୍ଥନା କର ଯେପରି ଭୁଲମାନେ ପରୀକ୍ଷାରେ ନପଡ଼ି! ଯାହା ଠିକ୍ ତାହା କରିବାକୁ ଭୁଲମାନଙ୍କର ଆତ୍ମା ଚାହୁଁଛି । କିନ୍ତୁ ଭୁଲମାନଙ୍କର ଦେହ ଦୁର୍ବଳ ।”

^୭ପୁଣି ଥରେ ସେ ଗଲେ, ଓ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ, “ହେ ପରମ-ପିତା, ଯଦି ଯନ୍ତ୍ରଣାର ଏ ପାତ୍ର ମୋ ଠାରୁ ଦୂର ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ, ଏବଂ ଏହାକୁ ମୁଁ ପାନ କରେ, ତେବେ ମୁଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛି ଯେ, ଆପଣ ଯାହା ଲଜା କରୁଛନ୍ତି, ତାହା ହିଁ ହେଉ ।”

^୮ତା’ପରେ ସେ ଫେରିଆସି ପୁଣି ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଗୋଇଥିବାର ଦେଖିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ଆଖି ବହୁତ ଭାରି ହୋଇ ଯାଇଥିଲା । ସେମାନେ ସେମାନଙ୍କର ଆଖି ଖୋଲି ପାରୁ ନଥିଲେ । ^୯ଯୀଶୁ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ପୁଣି ଫେରି ଯାଇ ତୃତୀୟ ଥର ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ । ଏଥର ମଧ୍ୟ ସେ ପୂର୍ବଭଳି ସେହ ଏକା କଥା କହଲେ ।

^{୧୦}ତା’ପରେ ସେ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଫେରିଗଲେ ଓ ସେମାନଙ୍କୁ କହଲେ, “ଭୁଲମାନେ ଏବେ ସୁଦ୍ଧା ଗୋଇଛ

ଓ ବ୍ରହ୍ମାଣ ନେଉଛନ୍ତି? ଗୁଣ, ସମୟ ଆସି ଗଲାଣି । ଏବେ ପ୍ରାପୀମାନଙ୍କ ହାତରେ ମନୁଷ୍ୟ-ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ସମର୍ପି ଦିଆଯିବ ।
*୧୦, ଆୟେ ଯିବା । ଦେଖ, ମୋତେ ଗତୁମାନଙ୍କ ହାତରେ ଯେଉଁ ଲୋକଟି ଦେଇଦେବ, ସେ ଏଠାକୁ ଆସୁଛି ।”

ଯାଶୁ ବନ୍ଦୀ ହେଲେ

*୧୧ ଯାଶୁ ଏହ କଥା କହୁଥିବା ସମୟରେ ଯିହୁଦା ସେଠାକୁ ଆସିଲା । ସେ ଯାଶୁଙ୍କର ବାରଦଣ ଶିଷ୍ୟଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ ଥିଲା । ଯିହୁଦାଙ୍କ ସହତ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ଲୋକ ଥିଲେ । ଯିହୁଦା ଓ ସେହି ଲୋକମାନେ ଖଣ୍ଡା ଓ ଠେଙ୍ଗା ଧରିଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଧାନ ଯାଦକ ଓ ପ୍ରାଚୀନମାନେ ପଠାଇଥିଲେ । *୧୨ ଯିହୁଦା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଯାଶୁ କିଏ ବୋଲି ଚହେଇ ଦେବା ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ସଙ୍କେତ ବତେଇ ଦେଲେ । ସେ କହିଲେ, “ମୁଁ ଯାହାକୁ ରୁମ୍ମନ କରିବି, ସେ ସେହିଲୋକ । ତାକୁ ବନ୍ଦୀ କରିବି ।” *୧୩ ତା’ପରେ ଯିହୁଦା ଯାଶୁଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚି ତାହାଙ୍କୁ କହିଲେ, “ହେ ଗୁରୁ, ନମସ୍କାର” ତା’ପରେ ସେ ଯାଶୁଙ୍କୁ ରୁମ୍ମନ ଦେଲେ ।

*୧୪ ଯାଶୁ କହିଲେ, “ବନ୍ଧୁ, ତୁମ୍ଭେ ଯେଉଁ କାମରେ ଆସିଛ, ତାହା କର!”

ତା’ପରେ ଯିହୁଦାଙ୍କ ସହତ ଆସିଥିବା ଲୋକମାନେ ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚି ଯାଇ ଯାଶୁଙ୍କୁ ବନ୍ଦୀ କରନେଲେ । *୧୫ ଯେଉଁ ଲୋକମାନେ ଯାଶୁଙ୍କ ସହତ ଥିଲେ, ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ଜଣେ ଶିଷ୍ୟ ତାର ଖଣ୍ଡା ବାହାର କରି ମହାଯାଦକଙ୍କ ଚାକରକୁ ସେଥିରେ ଆଘାତ କଲା । ଫଳରେ ଚାକରର କାନ କଟିଗଲା ।

*୧୬ ଯାଶୁ ସେହି ଲୋକକୁ କହିଲେ, “ତୁମ୍ଭ ଖଣ୍ଡାକୁ ଖୋଳ ଭିତରେ ରଖ । ଯେଉଁ ଲୋକମାନେ ଖଣ୍ଡା ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ଖଣ୍ଡା ଘାବ ହତ୍ୟା କରା ଯାଇଥାଏ । *୧୭ ତୁମ୍ଭେ କ’ଣ ଜାଣିନାହିଁ ଯେ ମୁଁ ମୋର ପରମ-ପିତାଙ୍କୁ ମାରିଲେ ସେ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ, ମୋତେ ବାରିଟି ସେମା ବାହନୀରୁ ଅଧିକ ଯୋଗେଇବେ । *୧୮ କିନ୍ତୁ ମୁଁ ତା’ କଲେ ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ର କପର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ? ସବୁକଥା ଏହଭଳି ଭାବରେ ଘଟିବ ବୋଲି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଲେଖା ଅଛି ।”

*୧୯ ତା’ପରେ ଯାଶୁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ତୁମ୍ଭେସବୁ ଖଣ୍ଡା ଓ ଠେଙ୍ଗା ନେଇ ମୋତେ ବନ୍ଦୀ କରିବାପାଇଁ ଏପରି ଭାବରେ ଆସିଛ, ସତେ ଯେପରି ମୁଁ ଗୋଟାଏ ଅପରାଧୀ । ମୁଁ ସବୁଦିନ ମନ୍ଦିର ପରିସରରେ ବସି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଉପଦେଶ ଦେଉଥିଲି । ସେତେବେଳେ ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ବନ୍ଦୀ କରିଲାନାହିଁ । *୨୦ କିନ୍ତୁ ଉଦ୍‌ବିଷୟକମାନେ ଯେଉଁଭଳି ଲେଖିଥିଲେ, ସେହଭଳି ହେବା ପାଇଁ ଏହି ସବୁ କଥା ଘଟିଲା,” ତା’ପରେ ସମସ୍ତ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଯାଶୁଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ପଳାଇଗଲେ ।

ଯିହୁଦାନେତାମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଯାଶୁଙ୍କୁ ହାବର କରଗଲ

*୨୧ ଯେଉଁ ଲୋକମାନେ ଯାଶୁଙ୍କୁ ବନ୍ଦୀ କରି ନେଇଥିଲେ, ସେମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ମହାଯାଦକ କଫାୟଙ୍କ ଘରକୁ ନେଇଗଲେ ।

ସେଠାରେ ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ରୀ ଓ ପ୍ରାଚୀନ ନେତାମାନେ ଏକାଠି ଜମା ହୋଇଥିଲେ । *୨୨ ପିତର ଅଳ୍ପ ଦୂରରେ ରହି ମହାଯାଦକଙ୍କ ଅଗଣା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯାଶୁଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ଗଲେ । ଯାଶୁଙ୍କର ପରଶାମ କ’ଣ ହେବ, ତାହା ଦେଖିବା ପାଇଁ ସେ ଭିତରକୁ ଯାଇ ପ୍ରହରୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବସି ପଡ଼ିଲେ ।

*୨୩ ଯାଶୁଙ୍କୁ ଯେପରି ମୃତ୍ୟୁଦଣ ଦେଇ ପାଗବେ, ସେଥିପାଇଁ ପ୍ରଧାନଯାଦକ ଓ ଫର୍ପୁଣ୍ଡ ଯିହୁଦୀମହାସଭା ଯାଶୁଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ କିଛି ମିଛ ଅଭିଯୋଗ ଖୋଦି ବାହାର କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ । *୨୪ କିନ୍ତୁ ଯଦିଓ ଅନେକ ମିଛ ସାକ୍ଷୀ ଆଗକୁ ଆସି ମିଛରେ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦେଲେ, ତଥାପି ମହାସଭା ଯାଶୁଙ୍କୁ ମୃତ୍ୟୁଦଣ ଦେବା ପାଇଁ ପ୍ରକୃତ କାରଣ ପାଇ ପାରିଲା ନାହିଁ । ଶେଷରେ ଦୁଇଦଣ ଲୋକ ଆଗରୁ ବାହାର ଆସି କହିଲେ, *୨୫ ଏହି ଲୋକ କହିଛନ୍ତି, “ମୁଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ମନ୍ଦିର ଧ୍ୱଂସ କରିପାରେ ଓ ପୁଣି ଏହାକୁ ତିନି ଦିନ ମଧ୍ୟରେ ତିଆରି କରି ଦେଇପାରେ ।”

*୨୬ ତା’ପରେ ମହାଯାଦକ ଠିଆ ହେଲେ ଓ ଯାଶୁଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ଏ ଲୋକମାନେ ତୁମ୍ଭ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଯାହା ଅଭିଯୋଗ କଲେ ତାର ତୁମ୍ଭେ କିଛି ଉତ୍ତର ଦେବକି? ଏ ଲୋକମାନେ କ’ଣ ସତ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି?” *୨୭ ଯାଶୁ କିନ୍ତୁ ଚୁପ୍ ରହିଲେ ।

ପୁଣି ଥରେ ମହାଯାଦକ ତାହାଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ମୁଁ ତୁମ୍ଭକୁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମରେ ଗପଥ କରୁଅଛ, ତୁମ୍ଭେ ଆମକୁ କୁହ, ତୁମ୍ଭେ କ’ଣ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ର?”

*୨୮ ଯାଶୁ କହିଲେ, “ହଁ, ମୁଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ର ଖ୍ରୀଷ୍ଟ । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ତୁମ୍ଭକୁ କହି ରଖୁଛି ଯେ ତୁମ୍ଭେ ଉଦ୍‌ବିଷୟକରେ ମନୁଷ୍ୟ-ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ସେହି ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ତାହାଣ ପଟେ ବସିଥିବାର ଓ ଆକାଶର ନେତାମାନେ ଆସୁଥିବାର ଦେଖିବ ।”

*୨୯ ମହା-ଯାଦକ ଏକଥା ଶୁଣି ବହୁତ ଗୁମ୍ଫାରେ ଓ ସେ ତାହାଙ୍କ ନିଜ ପୋଷାକ ଶିର ପକେଇଲେ ଓ ସେ କହିଲେ, “ଏ ଯେଉଁ ସବୁ କଥା କହିଲେ ତା’ ଘାବ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ନିନ୍ଦା ହୋଇଛି । ଆମର ଆଉ କୌଣସି ସାକ୍ଷୀ-ଦରକାର ନାହିଁ । ତୁମ୍ଭେମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ନିନ୍ଦା ଶୁଣିଛ । ତୁମ୍ଭେମାନେ ତେବେ କ’ଣ ଭାବୁଛ?” *୩୦ ସେମାନେ କହିଲେ,

“ସେ ଅପରାଧୀ । ତାହାଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ହେବା ଉଚିତ ।”

*୩୧ ତା’ପରେ ସେଠାରେ ଥିବା ଲୋକମାନେ ଯାଶୁଙ୍କୁ ମୁହଁ ଉପରେ ଛେପ ପକାଇଲେ, ବଧା ମାରିଲେ । କେତେକ ଲୋକ ଚାପୁଡ଼ା ମାରିଲେ । *୩୨ ସେମାନେ କହିଲେ, “ହେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ! ତୁମ୍ଭେ ଯଦି ଜଣେ ଉଦ୍‌ବିଷୟକ ତେବେ କୁହ, ତୁମ୍ଭକୁ କିଏ ମାରିଲା?”

ଯାଶୁଙ୍କୁ ନାଶନ ବୋଲି ସ୍ୱୀକାର କରିବାକୁ ପିତର ଭୟ କଲେ

*୩୩ ସେହି ସମୟରେ ପିତର ପ୍ରାଙ୍ଗଣ ମଧ୍ୟରେ ବସିଥିଲେ ।

ନଣେ ଦାସୀ ପିତରଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଲା । ସେ କହଲା, “ତୁମ୍ଭେ ମଧ୍ୟ ଗାଳାଲୀର ଯାଗୁଙ୍କ ସହତ ଥିଲ ।”

କିନ୍ତୁ ପିତର ଏକଥା ସମସ୍ତଙ୍କ ଆଗରେ ଅସ୍ୱୀକାର କଲେ । ସେ କହଲେ, “ତୁମ୍ଭେ କେଉଁ ବସ୍ତୁରେ କହୁଛ ତାହା ମୁଁ ଜାଣେ ନାହିଁ ।”

କିନ୍ତୁ ପରେ ସେ ଅଗଣାରୁ ବାହାର ଆସିଲେ । ଫାଟକ ପାଖରେ ଆଉନଣେ ଦାସୀ ତାହାଙ୍କୁ ଦେଖି ପକାଇ ସେଠାରେ ଥିବା ସମସ୍ତ ଲୋକଙ୍କୁ କହଲା, “ଏ ଲୋକ ନାଦଗଣର ଯାଗୁଙ୍କ ସହତ ଥିଲ ।”

ସୁଖି ଥରେ ପିତର ଅସ୍ୱୀକାର କରିଦେଲେ । ସେ କହଲେ, “ମୁଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମରେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରି କହୁଛି ଯେ ମୁଁ ସେ ଲୋକକୁ ଜାଣେନାହିଁ ।”

କିନ୍ତୁ ସମୟ ପରେ ସେଠାରେ ଠିଆ ହୋଇଥିବା ଲୋକମାନେ ପିତରଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସି ତାହାଙ୍କୁ କହଲେ, “ଆମେ ଜାଣୁ ତୁମ୍ଭେ ନିଶ୍ଚୟ ତାହାଙ୍କର ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ନଣେ । ଏକଥା ତୁମ୍ଭ କହବା ଜଙ୍ଗରୁ ନଣେ ପଡୁଛି ।”

ପିତର ନିଜକୁ ଧିକ୍କାର କରି, ଶୁଣ ପକାଇ କହଲେ, “ମୁଁ ସେ ଲୋକଙ୍କୁ ଜାଣେନାହିଁ ।” ସେତେକବେଳେ କୁକୁଡ଼ା ଡାକିଲା । ଏବେ ପିତରଙ୍କର, ଯାଗୁ କହଥିବା କଥା ମନେ ପଡ଼ିଲା । ଯାଗୁ କହଥିଲେ, “କୁକୁଡ଼ା ଡାକିବା ପୂର୍ବରୁ ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ଜାଣିନାହିଁ ବୋଲି ତିନିଥର ଅସ୍ୱୀକାର କରିବ ।” ପିତର ବାହାରକୁ ବାହାରିଯାଇ ବ୍ୟାକୁଳ ହୋଇ କାନ୍ଦିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

ରାଜ୍ୟପାଳ ପୀଲତଙ୍କ ଆଗରେ ଯାଗୁଙ୍କୁ ହାବର କରାଗଲା

୨୭ ତାପର ବନ ଅତି ସକାଳୁ ସମସ୍ତ ପ୍ରଧାନ ଯାଦକ ଓ ପ୍ରାଚୀନ ନେତାମାନେ ଏକାଠିହେଲେ, ଓ ଯାଗୁଙ୍କୁ ମାଗଦେବା ପାଇଁ ଯୋଜନା କଲେ । ସେମାନେ ଯାଗୁଙ୍କୁ ବାନ୍ଧି ପକାଇଲେ । ତାପରେ ତାହାଙ୍କୁ ରାଜ୍ୟପାଳ ପୀଲତଙ୍କ ପାଖକୁ ନେଇଗଲେ, ଓ ତାହାଙ୍କୁ ହାତରେ ଯାଗୁଙ୍କୁ ଦେଇଦେଲେ ।

ସିହୁଦାଙ୍କ ଆବୁଦତ୍ୟା

ସିହୁଦା ଦେଖିଲା ଯେ, ସେମାନେ ଯାଗୁଙ୍କୁ ମାଗଦେବା ପାଇଁ ସ୍ଥିର କରୁଛନ୍ତି । ସିହୁଦାହିଁ ଯାଗୁଙ୍କୁ ତାହାଙ୍କର ଗତୁମାନଙ୍କ ହାତରେ ଦେଇ ଦେଇଥିଲା । ତେଣୁ ସେ ଏସବୁ ଘଟଣା ଦେଖି ନିଜର କର୍ମ ପାଇଁ ବହୁତ ଦୁଃଖ କଲା । ସେ ପ୍ରଧାନ ଯାଦକ ଓ ପ୍ରାଚୀନ ନେତାମାନଙ୍କୁ ସେହିଭିଗଟି ଭୈଷ୍ୟମୁଦ୍ରା ଫେରାଇଦେଲା । ସେ କହଲା, “ମୁଁ ପାପ କରିଛି । ମୁଁ ନଣେ ନରପରାଧ ଲୋକକୁ ମାଗ ଦେବାପାଇଁ ତୁମ୍ଭ ହାତରେ ଧରେଇ ଦେଇଛି ।”

ସିହୁଦା ନେତାମାନେ କହଲେ, “ଏଥିରେ ଆମର କିଛି ଯାଏ ଆସେ ନାହିଁ । ତୁମ୍ଭ କଥା ତୁମ୍ଭେ ବୁଝ ।”

ସିହୁଦା ମନ୍ଦିର ଭିତରେ ସେହି ରୂପାଟଙ୍କାତକ ଫିଙ୍ଗିଦେଲା । ତାପରେ ସେହି ନାଗା ଛାଡ଼ି ସିହୁଦା ଚାଲିଗଲେ, ଓ ନିଜକୁ ଫାନ୍ତି ଦେଲା ।

ପ୍ରଧାନ ଯାଦକମାନେ ମନ୍ଦିର ଭିତରେ ସେହି ରୂପା ଟଙ୍କାତକ ଗୋଟାଇ ନେଲେ । ସେମାନେ କହଲେ, “ମନ୍ଦିର ଟଙ୍କାସହତ ଏ ଟଙ୍କାତକ ରଖିବା ନିୟମ ବିରୁଦ୍ଧ ହେବ । କାରଣ ଏ ଟଙ୍କା ନଣକର ମୂଲ୍ୟ ପାଇଁ ସମ୍ପାଦାଇଛି ।”

ସିହୁଦାର ସିରୁଗାଳମକୁ ଭ୍ରମଣରେ ଆସୁଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କ ମୂଲ୍ୟ ହେଲେ ସେମାନଙ୍କୁ ସମାଧି ଦେବା ନିମନ୍ତେ ସେମାନେ ଏ ଟଙ୍କାରେ ‘କୁଲ୍ପର-ନମି’ ନାମରେ ନାମିତ ନମି ଖଣିଏ କରିବାକୁ ସ୍ଥିର କଲେ । ‘ତେଣୁ ଏବେ ସୁଦ୍ଧା ଏହି ନମିଟିକୁ ରକ୍ଷା-କ୍ଷେତ୍ର ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ଏଭଳି ଭାବରେ ଭବିଷ୍ୟଦବକ୍ତା ସିରିମିୟଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ କୁହାଯାଇଥିବା ବାଣୀ ସଫଳ ହେଲା । ସିରିମିୟ କହୁଥିଲେ,

“ସେମାନେ ଭିଗଟି ରୂପା-ଟଙ୍କା ନେଲେ । ସେତିକି ଟଙ୍କା ଇସ୍ରାୟେଲର ଲୋକେ ତାହାଙ୍କର ନୀବନର ମୂଲ୍ୟ-ସ୍ୱରୂପ ଦେବାକୁ ସ୍ଥିର କରିଥିଲେ । ଏପ୍ରଭୁ ମୋତେ ଦେଇଥିବା ଆଦେଶ ଅନୁସାରେ ସେମାନେ ସେହି ଟଙ୍କାରେ କୁଲ୍ପର-ନମି ଖଣିକ କରିଲେ ।”*

ଯାଗୁଙ୍କୁ ପୀଲତଙ୍କର ପ୍ରଶ୍ନ

ଏହି ସମୟରେ ଯାଗୁ ରାଜ୍ୟପାଳ ପୀଲତ ଆଗରେ ଠିଆହେଲେ । ରାଜ୍ୟପାଳ ତାହାଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ତୁମ୍ଭେ କ’ଣ ସିହୁଦାମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ?”

ଯାଗୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ହଁ” ।

କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଧାନ ଯାଦକ ଓ ପ୍ରାଚୀନ ନେତାମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ଅଭିଯୁକ୍ତ କଲେ ସେ କିଛି ଉତ୍ତର ଦେଲେନାହିଁ । ତେଣୁ ପୀଲତ ଯାଗୁଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ସେମାନେ ତୁମ୍ଭ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଯେଉଁ ସବୁ ଅଭିଯୋଗ କରୁଛନ୍ତି ତାହା ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣିଛ । କାହିଁକି ଉତ୍ତର ଦେଉନାହିଁ?”

କିନ୍ତୁ ଯାଗୁ ଗୋଟିଏ ହେଲେ ଉତ୍ତର ତାହାଙ୍କୁ ଦେବାକୁ ମନାକଲେ । ଏଥିରେ ପୀଲତ ବଡ଼ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ ।

ପୀଲତ ରେଷ୍ଟା କରିବା ସତ୍ତ୍ୱେ ଯାଗୁଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ କରିବାରେ ଅସଫଳ ହେଲେ

ପ୍ରତ୍ୟେକ ବର୍ଷ ନିସ୍ତାର ପର୍ବ ଅବସରରେ ରାଜ୍ୟପାଳ କାଗଗାରରୁ ନଣେ ବନ୍ଦୀକୁ ମୁକ୍ତ କରିବାର ରୀତି ଥିଲା । ଲୋକମାନେ ଯେଉଁ ଲୋକର ମୁକ୍ତ ହେବା ଚାହୁଁଥିଲେ, କେବଳ ସେହି ଲୋକକୁ ମୁକ୍ତ କରାଯାଉଥିଲା । ସେହି ସମୟରେ ବାରବ୍ବା* ନାମରେ ନଣେ ଲୁଖ୍ୟାତ ବନ୍ଦୀ ଥିଲା । ତେଣୁ ଯେତେବେଳେ ସବୁଲୋକେ ଏକାଠି ନିମାହେଲେ, ସେତେବେଳେ ପୀଲତ ସେମାନଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ମୁଁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ପାଇଁ ନଣେ ଲୋକକୁ ମୁକ୍ତ କରିବି । ବାରବ୍ବା ଓ ଯାଗୁଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କାହାକୁ ମୁକ୍ତ କରିବାକୁ

*ସେମାନେ ... ଖଣିକ କରିଲେ’ ସିଖରୟ ୧୧:୧୨-୧୩; ସିରିମିୟ ୩୨:୬-୯

ବାରବ୍ବା କେତେକ ଗ୍ରୀକ୍ ପୁସ୍ତକରେ ଏହି ନାମଟି ବାରବ୍ବା ଯାଗୁ ବୋଲି ଉଲ୍ଲେଖ ଅଛି ।

ଚାହୁଁଛନ୍ତି?”^{୧୮} ପୀଲାତ କାଣିଥିଲେ ଯେ ଲୋକମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ପ୍ରତି ଇର୍ଷାପରାୟଣ ଥିଲେ । ସେଥିପାଇଁ ତାହାଙ୍କ ହାତରେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ସମର୍ପି ଦେଇଛନ୍ତି ।

^{୧୯}ପୀଲାତ ବଚାରମଞ୍ଚରେ ବସିଥିବା ସମୟରେ ତାହାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ତାହାଙ୍କ ପାଖକୁ ଗୋଟିଏ ଖବର ପଠାଇଲେ । ଖବରଟି ଥିଲା: “ଏହ ନରୀହ ଲୋକଟିର କିଛି ହେଲେ କ୍ଷତି କରନାହିଁ । ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ବନ୍ଧୁସ୍ତରେ କାଲି ରାତିରେ ଗୋଟିଏ ସ୍ତମ୍ଭ ଦେଖିଲି । ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ଅଧିକ ଚିନ୍ତାଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇପଡ଼ିଲି ।”

^{୨୦}କିନ୍ତୁ ପ୍ରଧାନ ଯାଦକ ଓ ପ୍ରାଚୀନ ନେତାମାନେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଇଲେ ଯେ, ସେମାନେ ବାରବରାଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଓ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ମାରିଦେବା ପାଇଁ ଅନୁରୋଧ କରନ୍ତୁ ।

^{୨୧}ରାଜ୍ୟପାଳ ପୀଲାତ ପଚାରିଲେ, “ବାରବରା ଓ ଯୀଶୁ ଏହ ଦୁଇଜଣ ବନ୍ଦୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ପାଇଁ କାହାକୁ ମୁକ୍ତ କରିଦେବା ତୁମ୍ଭମାନେ ଚାହୁଁଛନ୍ତି?”

ସେମାନେ କହିଲେ, “ବାରବରା”

^{୨୨}ତା’ପରେ ପୀଲାତ ସେମାନଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ତେବେ ଯେଉଁ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ କୁହାଯାଏ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ମୁଁ କ’ଣ କରିବି?”

ସମସ୍ତେ କହିଲେ, “ତାହାଙ୍କୁ କ୍ରୁଶରେ ଚଢ଼େଇ ବଞ୍ଚାଯାଇ ।”

^{୨୩}ପୀଲାତ ପଚାରିଲେ, “କାହିଁକି? ସେ କ’ଣ ଅପରାଧ କରିଛନ୍ତି?”

କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତେ ଚକ୍ରାବଳ କର କହିଲେ, “ତାହାଙ୍କୁ କ୍ରୁଶରେ ଚଢ଼େଇ ବଞ୍ଚାଯାଇ ।”

^{୨୪}ପୀଲାତ ଦେଖିଲେ ଯେ, ସେ ଲୋକମାନଙ୍କ ମତ ବଦଳେଇବାକୁ କିଛି କରିପାରବେ ନାହିଁ ବରଂ ଲୋକେ ବେଳକୁବେଳ ଉତ୍ତେଜିତ ହୋଇ ଉଠୁଛନ୍ତି । ପୀଲାତ କିଛି ପାଣି ନେଲେ, ଓ ସମସ୍ତେ ଦେଖି ପାରବା ଭଲ ତାହାଙ୍କର ଦୁଇହାତ ଧୋଇଲେ । ସେ କହିଲେ, “ଏ ଲୋକର ମୃତ୍ୟୁ ପାଇଁ ମୁଁ ଦାୟୀ ନୁହେଁ । ତୁମ୍ଭମାନେ କେବଳ ଏସବୁ କରୁଛ ।”

^{୨୫}ସବୁଲୋକ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ଆମେ ତାହାଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ପାଇଁ ଦାୟୀ ରହୁ । ତାହାଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ପାଇଁ ଯେ କୌଣସି ଦଣ୍ଡ ପାଇବାକୁ ଯୋଗ୍ୟ, ଆମ ନିଦ ପାଇଁ ଓ ଆମ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସେଥିରେ ରାଜି ଅଛୁ ।”^{୨୬}ପୀଲାତ ବାରବରାଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ କରିଦେଲେ ଓ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ବେତରେ ମାରିବା ପାଇଁ ଆଦେଶ ଦେଲେ । ତା’ପରେ ସେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କ୍ରୁଶରେ ଚଢ଼ାଇବା ପାଇଁ ସୈନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ହାତରେ ଅର୍ପଣ କଲେ ।

ପୀଲାତଙ୍କ ସୈନ୍ୟମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଅଟ୍ଟା କଲେ

^{୨୭}ତା’ପରେ ପୀଲାତଙ୍କ ସୈନ୍ୟମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପୀଲାତଙ୍କ ରାଜପ୍ରାସାଦ ଭିତରକୁ ନେଇଗଲେ । ସବୁ ସୈନ୍ୟତକ ଯୀଶୁଙ୍କ ଚାରିପଟେ ନିମା ହୋଇଗଲେ ।^{୨୮}ସୈନ୍ୟମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ପୋଷାକ କାଟି ପକାଇଲେ ଓ ତାହାଙ୍କୁ ଲାଲ ପୋଷାକଟି ପିନ୍ଧାଇଦେଲେ ।^{୨୯}ସେମାନେ କଣ୍ଠାଚାଳରେ ଗୋଟିଏ ମୁକୁଟ ତିଆରି କଲେ ଓ ସେହି କଣ୍ଠା ମୁକୁଟ

ଯୀଶୁଙ୍କ ମୁଣ୍ଡରେ ପିନ୍ଧାଇଦେଲେ । ତାହାଙ୍କର ଡାହାଣ ହାତରେ ବାଡ଼ଟି ଧରେଇ ଦେଲେ । ଚାପରେ ତାହାଙ୍କ ଆଗରେ ଆଣ୍ଟୁମାଡ଼ି ବସି ପଡ଼ି ତାହାଙ୍କୁ ଅଟ୍ଟା କଲେ । ସେମାନେ କହିଲେ, “ହେ, ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କର ରାଜା! ତୁମ୍ଭେ ଦୀର୍ଘକାଳୀ ହୁଅ ।”^{୩୦}ତା’ପରେ ସେମାନେ ତାହାଙ୍କ ମୁହଁ ଉପରକୁ ଛେପପକାଇଲେ ଓ ତାହାଙ୍କ ହାତରୁ ବାଡ଼ଟି ନେଇ ସେଥିଲେ ତାହାଙ୍କର ମୁଣ୍ଡକୁ ପିଟିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।^{୩୧}ତାହାଙ୍କୁ ଅଟ୍ଟା କରି ସାରିବା ପରେ ତାହାଙ୍କ ପୋଷାକ କାଟିନେଲେ ଓ ପୁଣି ତାହାଙ୍କର ନିଜ ବସ୍ତ୍ର ପିନ୍ଧାଇ କ୍ରୁଶରେ ଚଢ଼ାଇବା ପାଇଁ ନେଇଗଲେ ।

ଯୀଶୁଙ୍କୁ କ୍ରୁଶରେ ହତ୍ୟା କରାଗଲା

^{୩୨}ସୈନ୍ୟମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ନେଇ ନଗର ବାହାରକୁ ଯାଉଥିବା ସମୟରେ କୁରୀଣୀୟ ଶିମୋନ ନାମରେ ଜଣେ ଲୋକକୁ ଦେଖିଲେ । ସେମାନେ ସେ ଲୋକଟିକୁ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଇଁ କ୍ରୁଶ ବୋହେ ନେବା ପାଇଁ ବାଧ୍ୟ କଲେ ।^{୩୩}ସେମାନେ ଗଲଗଥା ନାମକ ସ୍ଥାନରେ (ଯୋହାର ଅର୍ଥ କପାଳ-ସ୍ଥାନ) ପହଞ୍ଚିଲେ ।^{୩୪}ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପିତ୍ରି ନିମା ଅଙ୍ଗୁରରସ ପିଇବାକୁ ଦେଲେ, କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁ ତାହାକୁ ଚାଖିବା ପରେ ପିଇବା ପାଇଁ ମନା କଲେ ।^{୩୫}ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କ୍ରୁଶରେ କଣ୍ଠାମାରିସାରି ତାହାଙ୍କର ପୋଷାକ ପତ୍ର ନିଜ ନିଜ ଭିତରେ ଗୁଲିବାଣ୍ଟି କରି ବାଣ୍ଟି ନେଲେ ।^{୩୬}ତା’ପରେ ସୈନ୍ୟମାନେ ସେଠାରେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ନଗିବା ପାଇଁ ବସିଲେ ।^{୩୭}ସୈନ୍ୟମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ବନ୍ଧୁକରେ ଅଭିଯୋଗ-ପତ୍ର ତିଆରି କଲେ ଓ ତାହାକୁ ତାହାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଝୁଲାଇ ଦେଲେ । ସେଥିରେ ଲେଖା ଥିଲା, “ଏ ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କର ରାଜା ଯୀଶୁ ।”^{୩୮}ସେହି ସମୟରେ ଦୁଇଜଣ ଡକ୍ଟରଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖରେ କ୍ରୁଶରେ ଚଢ଼େଇ ବଞ୍ଚାଗଲା । ଜଣକୁ ତାହାଙ୍କ ଡାହାଣ ପଟେ ଓ ଆଉ ଜଣକୁ ବାମ ପଟେ ।^{୩୯}ସେହି ପାଖ ଦେଇ ଯାଉଥିବା ଲୋକମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଅପମାନ ଦେଉଥିଲେ । ସେମାନେ ସେମାନଙ୍କ ମୁଣ୍ଡହଲେଇ କହୁଥିଲେ,^{୪୦}“ତୁମ୍ଭେ କହୁଥିଲ ଯେ ତୁମ୍ଭେ ମନ୍ଦିରକୁ ଗୁଣ୍ଡି ଦେଇ ପାରବ ଓ ପୁଣି ତାକୁ ତିନିଦିନ ମଧ୍ୟରେ ତିଆରି କରିଦେଇ ପାରବ । ତେଣୁ ଏବେ ତୁମ୍ଭେ ନିଜକୁ ରକ୍ଷା କର । ତୁମ୍ଭେ ଯଦି ପ୍ରକୃତରେ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ପୁତ୍ର, ତେବେ କ୍ରୁଶ ଉପରୁ ତଳକୁ ଗଲଥାଅ ।”

^{୪୧}ପ୍ରଧାନ ଯାଦକ, ଧର୍ମଗାୟା ଓ ପ୍ରାଚୀନମାନେ ମଧ୍ୟ ସେଠାରେ ଥିଲେ । ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଭଳି ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଅଟ୍ଟା କରୁଥିଲେ ।^{୪୨}ସେମାନେ କହୁଥିଲେ, “ସେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ରକ୍ଷା କରୁଥିଲେ । ଏବେ କିନ୍ତୁ ସେ ନିଜକୁ ରକ୍ଷା କରି ପାରୁନାହାନ୍ତି । ଲୋକେ କହିଲେ ଯେ ସେ ଇସ୍ରାୟେଲର ରାଜା । ଏକଥା ଯଦି ସତ, ତେବେ ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ କ୍ରୁଶ ଉପରୁ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସନ୍ତୁ । ତେବେ ଆମେ ତାହାଙ୍କୁ ବନ୍ଧୁ କରିବୁ ।”^{୪୩}ସେ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କଠାରେ ବନ୍ଧୁକ କରୁଥିଲେ । ଯଦି ପ୍ରକୃତରେ ପରମେଶ୍ଵର ତାହାଙ୍କୁ ଚାହୁଁଥାଆନ୍ତି, ତେବେ ସେ ତାହାଙ୍କୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ରକ୍ଷା କରନ୍ତୁ । ସେ ନିଜେ କହୁଥିଲେ, “ମୁଁ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ

ପୁତ୍ର ।”^{୧୧} ଯେଉଁ ଡକାୟତମାନଙ୍କୁ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖରେ କୁଣ୍ଡରେ ଚଢ଼େଇ ବଥାଯାଉଥିଲା, ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ସେହରଳ ଥିବା କରବାରେ ଲାଗିଲେ ।

ଯୀଶୁଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ

^{୧୨}ପ୍ରହରଠାରୁ ତିନିଟା ବାଦିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସାରା ଦେଶରେ ଅନ୍ଧକାର ଘୋଟିଗଲା ।^{୧୩} ପ୍ରାୟ ତିନିଟାବେଳେ ଯୀଶୁ ଉଚ୍ଚ ସ୍ଵରରେ ଡାକିଲେ, “ଏଲ, ଏଲ, ଲୀମା ସବ୍‌କଥାନା?” ଅର୍ଥାତ୍ “ହେ ମୋର ପରମେଶ୍ଵର, ହେ ମୋର ପରମେଶ୍ଵର, ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ କାହିଁକି ପରତ୍ୟାଗ କଲ?”*
^{୧୪}ସେଠାରେ ଠିଆହୋଇଥିବା କେତେକ ଲୋକ ଏକଥା ଶୁଣିଲେ ଓ କହିଲେ, “ସେ ଏଲୟଙ୍କୁ ଡାକୁଛି ।”

^{୧୫}ସେହିସମୟରେ ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ ଦୌଡ଼ିଯାଇ ସୁଞ୍ଚାଟିଏ ଦେଇ ଆସିଲା । ତାକୁ ଅମୁରସରେ ବୁଡ଼ାଇ ଗୋଟିଏ ବାଡ଼ିରେ ଟାଙ୍ଗି ଯୀଶୁଙ୍କୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଲା ।^{୧୬}କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟମାନେ କହିଲେ, “ରୁହ, ଏଲୟ ଆସି ତାହାଙ୍କୁ ରକ୍ଷା କରୁଛନ୍ତି କି ନାହିଁ ଏବେ ଦେଖିବା ।”

^{୧୭}ପୁଣି ଥରେ ଯୀଶୁ ବଡ଼ ପାଟିରେ ଚିତ୍କାର କଲେ, ତା’ପରେ ସେ ପ୍ରାଣତ୍ୟାଗ କଲେ ।^{୧୮}ତାପରେ ମନ୍ଦିରର ପରଦା ଉପରୁ ଡଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚରିଯାଇ ଦୁଇଖଣ୍ଡ ହୋଇଗଲା । ଭୃମ୍ବିକମ୍ପ ହେଲା, ଓ ପଥର ମାନ ଫାଟି ଗଲା, ^{୧୯}କବରଗୁଡ଼ିକ ଖୋଲିଗଲା, ଆଗରୁ ମରିଯାଇଥିବା ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କର ଅନେକ ଗୁଡ଼ିଏ ଲୋକ ମୃତ୍ୟୁରୁ ପୁଣି ଉଠିଲେ କଲେ । ସେମାନେ କବର ଭିତରୁ ବାହାର ଆସିଲେ ।^{୨୦}ଯୀଶୁ ମୃତ୍ୟୁରୁ ବଞ୍ଚି ଉଠିବା ପରେ ସେମାନେ ପବିତ୍ରନଗରକୁ ଯାଇ ଅନେକ ଲୋକଙ୍କୁ ଦେଖାଦେଲେ ।

^{୨୧}ରୋମୀୟ ସେନାଧ୍ୟକ୍ଷ ଓ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଜରି ରହଥିବା ସୈନ୍ୟମାନେ ଭୃମ୍ବିକମ୍ପ ଓ ଅନ୍ୟସବୁ ଘଟଣାମାନ ଘଟୁଥିବା ଦେଖିଲେ, ସେମାନେ ବଡ଼ତ ଭୟ କଲେ ଓ ସେମାନେ କହିଲେ, “ସେ ପ୍ରକୃତରେ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ପୁତ୍ର ଥିଲେ ।”

^{୨୨}କିଛି ଦୂରରେ ଅନେକ ସ୍ଵୀଲୋକ ଏସବୁ ଦେଖୁଥିଲେ । ଏହି ସ୍ଵୀଲୋକମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ଯନ୍ତ୍ର ନେବା ପାଇଁ ଗାଳାଲୀରୁ ତାହାଙ୍କ ସହଚ ଆସିଥିଲେ ।^{୨୩}ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମରୀଚଲିନ ମରୟମ, ଯାକୂବ ଓ ଯୋସେଫଙ୍କ ମାଆ ମରୟମ, ଓ ଦେବବନ୍ଧୁ ପୁତ୍ରମାନ(ଯାକୂବ ଓ ଯୋହନ)ଙ୍କ ମାଆ ଥିଲେ ।

ଯୀଶୁଙ୍କୁ କବର ଦିଆଗଲା

^{୨୪}ସନ୍ଧ୍ୟା ହେବା ବେଳକୁ ଯୋସେଫ ନାମକ ହାବ୍‌ସଥୟର ଜଣେ ଧନୀଲୋକ ସିରୁଗାଲମରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲେ । ସେ ମଧ୍ୟ ଯୀଶୁଙ୍କର ଜଣେ ଶିଷ୍ୟ ଥିଲେ ।^{୨୫} ସେ ପାଲତଙ୍କ ପାଖକୁ ଗଲେ, ଓ ଯୀଶୁଙ୍କ ଗରୀର ପାଇଁ ଅନୁରୋଧ କଲେ । ପାଲତ ସୈନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଆକାଂସେଇ କହିଲେ ଗରୀରକୁ ତାହାଙ୍କୁ ଦେଇଦିଅ ।^{୨୬}ଯୋସେଫ ଗରୀରକୁ ନେଲେ, ଓ ତାହାଙ୍କୁ ନୂଆ ରେଗମ ବସ୍ତ୍ର ପୁରା ଘୋଡେଇ ଦେଲେ ।^{୨୭}ଯୋସେଫ ଯୀଶୁଙ୍କ ଗରୀରକୁ ତାହାଙ୍କ ନୂଆ

କବର ମଧ୍ୟରେ ରଖିଲେ । ସେହି କବରକୁ ଯୋସେଫ ପଥରର କାନ୍ଥ କାଟି ତିଆରି କରିଥିଲେ । ତାପରେ ସେ ଗୋଟିଏ ବଡ଼ତ ବଡ଼ ପଥର ଗଡ଼େଇ ଆଣି ପ୍ରବେଶ-ଦ୍ଵାରକୁ ବନ୍ଦକରି ଦେଲେ । ଏସବୁ କଲପରେ ଯୋସେଫ ଚାଲିଗଲେ ।^{୨୮}ମରୀଚଲିନ ମରୟମ ଓ ମରୟମନାମକ ଅନ୍ୟ ସ୍ଵୀଲୋକ ଜଣକ ସେଠାରେ କବର ଆଗରେ ବସି ରହୁଥିଲେ ।

ଯୀଶୁଙ୍କ କବର ପାଖରେ ପହଞ୍ଚ

^{୨୯}ସେହି ଦିନଟି ପ୍ରସ୍ତୁତି-ବିବସ ଥିଲା, ସେହି ଶୁକ୍ରବାରର ପରଦିନ ପ୍ରମୁଖ ଯାଜକ ଓ ଫାରୁର୍ଶୀମାନେ ପାଲତଙ୍କୁ ଭେଟିଲେ ।^{୩୦}ସେମାନେ କହିଲେ, “ମହାରାୟ, ଆମ୍ଭର ମନେ ଅଛି ଯେ ସେହି ପ୍ରତୀକର ସେ ବଞ୍ଚିଥିବା ବେଳେ କହିଥିଲା, ‘ତୁମ୍ଭୀୟ ଦିନ ପରେ ମୁଁ ମୃତ୍ୟୁରୁ ପୁଣି ପୁନଶ୍ଚିତ ହେବି ।’^{୩୧}ତେଣୁ ତୁମ୍ଭୀୟ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କବରକୁ ପହଞ୍ଚ ଦେବା ପାଇଁ ଆପଣ ଆଦେଶ ଦିଅନ୍ତୁ । ତାହାଙ୍କର ଶିଷ୍ୟମାନେ ସେଠାକୁ ଆସି ତାହାଙ୍କ ମୃତ ଦେହକୁ ଚୋରି କରି ନେବାପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରିବେ । ତା’ପରେ ସେମାନେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ କହିବେ ଯେ, ସେ ମୃତ୍ୟୁରୁ ଉଠିଛନ୍ତି । ତାହାହେଲେ ଏହି ଶେଷ ପ୍ରତୀକରଣ ଆମ ପ୍ରତୀକରଣ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ଖଣ୍ଡପ ହେବ ।”

^{୩୨}ପାଲତ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ତୁମ୍ଭେ ପହଞ୍ଚ ପାଇଁ ସୈନ୍ୟ ନେଇଯାଇପାର । ତୁମ୍ଭେ ଯେଉଁଠି ଭଲ ଗ୍ରହଣ, ଯାଅ ଓ ସେହପର କବରସ୍ଥାନକୁ ପହଞ୍ଚ ଦେଇ ନିଶ୍ଚୟପରେ ରଖ ।”^{୩୩}ତା’ପରେ ସେମାନେ କବର ପାଖକୁ ଗଲେ ଓ ପ୍ରବେଶ-ଦ୍ଵାରରେ ମୋହର ଲଗେଇଲେ । ସେଠାରେ ସୈନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପହଞ୍ଚ ଦେବାପାଇଁ ଆଦେଶ ଦେଇ ରୋଗମାନଙ୍କ କବଳରୁ କବରକୁ ନିଶ୍ଚୟ ରଖିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କଲେ ।

ଯୀଶୁ ମୃତ୍ୟୁରୁ ପୁନଶ୍ଚିତ ହେଲେ

୨୮ ବିଶ୍ଵାମବିବସର ପରଦିନ ଅର୍ଥାତ୍ ସପ୍ତମ ପ୍ରଥମ ଦିନ ଅତି ସକାଳୁ ମରୀଚଲିନ ମରୟମ ଓ ମରୟମ ନାମକ ଅନ୍ୟ ସ୍ଵୀଲୋକ ଜଣକ କବର ଦେଖିବାକୁ ଆସିଲେ ।^୧ସେତିକିବେଳେ ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ଧରଣର ଭୃମ୍ବିକମ୍ପ ହେଲା । ପ୍ରଭୁଙ୍କର ଜଣେ ସ୍ଵର୍ଗଦୂତ ସ୍ଵର୍ଗରୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସିଲେ । ସ୍ଵର୍ଗଦୂତ ଜଣକ କବର ପାଖକୁ ଗଲେ ଓ ପ୍ରବେଶଦ୍ଵାର ପାଖରୁ ପଥରଟି ଗଡ଼େଇ ବାହାର କରିଦେଲେ । ସେ ପଥର ଉପରେ ବସିଲେ ।^୨ସ୍ଵର୍ଗଦୂତଙ୍କ ରୂପ ବହୁଳ ଭଳି ଝଲକୁଥିଲା ଓ ତାହାଙ୍କ ପୋଷାକ ହିମ ଭଳି ଧଳା ଥିଲା ।^୩କବରକୁ ଜରି ରହଥିବା ସୈନ୍ୟମାନେ ସ୍ଵର୍ଗଦୂତଙ୍କୁ ଦେଖି ଡ଼ରଗଲେ । ସେମାନେ ଭୟରେ ଅଗଣାକୁ ଲାଗିଲେ । ସେମାନେ ମୃତ ପ୍ରାୟ ହୋଇଗଲେ ।

^୪ସ୍ଵର୍ଗଦୂତ ଜଣକ ଶୁଲୋକମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଭୟ କରନାହିଁ । ଯେଉଁ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କୁଣ୍ଡରେ ଚଢ଼ାଇ ମାର ଦିଆଯାଇଛି ତୁମ୍ଭେ ତାହାଙ୍କୁ ଖୋଦୁଥିବା କଥା ମୁଁ ଜାଣିଛି ।^୫କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁ ଏଠାରେ ନାହିଁ । ସେ ତାହାଙ୍କ କଥା ଅନୁସାରେ ମୃତ୍ୟୁରୁ ପୁନଶ୍ଚିତ ହୋଇଛନ୍ତି । ତାହାଙ୍କ ମର-ଗରୀରକୁ ଯେଉଁ

*“ହେ ମୋର ... ପରତ୍ୟାଗ କଲ?” ଗୀତବିହାରୀ. ୨୨:୧

ସ୍ଥାନରେ ରଖା ଯାଇଥିଲା, ସେ ସ୍ଥାନ ଭୂମ୍ଭେ ଆସି ଦେଖ ।
 ଗାଁରୁ ଧୌରୁ ଯାଇ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦଶାଧି: ‘ଯାଗୁ
 ମୁଭୁମ୍ଭେ ପୁନଶ୍ଚିତ ହୋଇଛନ୍ତି । ସେ ଗାଳାଲୀ ପ୍ରଦେଶକୁ
 ଯାଉଛନ୍ତି । ଭୂମ୍ଭେମାନଙ୍କ ପୁର୍ବରୁ ସେ ସେଠାରେ ଥିବେ ।
 ଭୂମ୍ଭେମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ସେଠାରେ ଦେଖିବ ।’” ତାପରେ
 ସ୍ୱର୍ଗଦୂତ ଆଉ ଥରେ କହିଲେ, “ଏହ ସବୁ କଥା ମୁଁ
 ଭୂମ୍ଭେକୁ କହିବାକୁ ଆସିଥିଲି ।”

ତେଣୁ ସେହି ସ୍ୱୀଲୋକମାନେ ତତ୍ତ୍ୱକ୍ଷଣାତ୍ କବର ସ୍ଥାନ
 ଛାଡ଼ି ଚାଲିଗଲେ । ସେମାନେ ଡର ଯାଇଥିଲେ, କିନ୍ତୁ
 ବହୁତ ଖୁସି ମଧ୍ୟ ଥିଲେ । ଯାହାସବୁ ଘଟିଗଲା, ସେ ସବୁ
 ଯାଗୁଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦଶାଇବା ପାଇଁ ସେମାନେ ଦୌଡ଼-ଦୌଡ଼
 ଗଲେ । ହଠାତ୍ ସେମାନେ ଦେଖିଲେ, ଯାଗୁ ତାହାଙ୍କ
 ଆଗରେ ଠିଆ ହୋଇଛନ୍ତି । ସେ କହିଲେ, “ଭୂମ୍ଭେମାନଙ୍କର
 ମଙ୍ଗଳ ହେଉ!” ସ୍ୱୀଲୋକମାନେ ଯାଗୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଗଲେ ।
 ସେମାନେ ତାହାଙ୍କ ପାଦ ଧରି ତାହାଙ୍କର ଉପାସନା
 କଲେ । ଯାଗୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଭୟ କର ନାହିଁ ।
 ଭୂମ୍ଭେମାନେ ଯାଇ ମୋ ଭାଇମାନଙ୍କୁ କୁହ ଯେ, ସେମାନେ
 ଗାଳାଲୀ ଯାଆନ୍ତୁ । ସେମାନେ ମୋତେ ସେହଠାରେ
 ଦେଖିବେ ।”

**କଗୁଆଳମାନେ ଯହୁଦୀ ନେତାମାନଙ୍କୁ ଘଟଣାର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର
 ଦେଲେ**

ଫେଡ଼େଟେବେଲେ ସ୍ୱୀଲୋକମାନେ ଯାଗୁଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ
 ଖବର ଦେବାକୁ ଗଲେ, କବର ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚି
 ଦେଉଥିବା କେତେକ କଗୁଆଳ ନଗରକୁ ଗଲେ ଓ କବର
 ନିକଟରେ ଯାହା ସବୁ ଘଟିଥିଲା, ସେ ସମସ୍ତ ଖବର
 ପ୍ରଧାନ ଯାଦକମାନଙ୍କୁ ଦଶାଇଲେ । ତା’ପରେ ପ୍ରଧାନ
 ଯାଦକମାନେ ପ୍ରାଚୀନମାନଙ୍କ ସହତ ମନ୍ତ୍ରଣା କରି ଗୋଟିଏ
 ଉପାୟ ବାହାର କଲେ । ସେମାନେ ସୈନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମିଛ

କହିବା ପାଇଁ ଲାଥ ହସାବରେ ପ୍ରଚୁର ଟଙ୍କା ଦେଲେ ।
 ସେମାନେ ସୈନ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଭୂମ୍ଭେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ
 କହିବ ଯେ, ଭୂମ୍ଭେମାନେ ସବୁ ଗୋଲ ପଡ଼ିଥିବା ସମୟରେ
 ଯାଗୁଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଗୁଡ଼ିରେ ଆସିଲେ ଓ ତାହାଙ୍କ
 ଗରୀରକୁ କବରସ୍ଥାନରୁ ଚୋରେଇ ନେଲେ । ସ୍ୱାଦ୍ୟପାଳ
 ଯଦି ଏକଥା ଶୁଣନ୍ତି, ତେବେ ଆମ୍ଭେ ତାହାଙ୍କୁ ଠିକ୍
 ଭାବରେ ସବୁ ବୁଝାଇ କହିବୁ ଓ ଭୂମ୍ଭେମାନଙ୍କୁ ଅପ୍ରାଧ୍ୟାୟ
 ରକ୍ଷା କରବୁ ।” ସୈନ୍ୟମାନେ ଟଙ୍କାତକ ନେଲେ । ସେମାନଙ୍କୁ
 ଯେପରି କରବାକୁ ଶିଖାଯାଇଥିଲା, ସେମାନେ ତାହାହିଁ
 କଲେ । ଏବଂ ଏକଥାଟି ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କ
 ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରଚଳିତ ଅଛି ।

ଯାଗୁ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ସହତ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଲେ

ଏଗାର ଦଶ ଶିଷ୍ୟ ଗାଳାଲୀକୁ ଗଲେ । ଯାଗୁ
 ସେମାନଙ୍କୁ ଯେଉଁ ପାହାଡ଼ ଉପରକୁ ଯିବାକୁ କହିଥିଲେ,
 ସେମାନେ ସେଠାକୁ ଗଲେ । ପାହାଡ଼ ଉପରେ ସେମାନେ
 ଯାଗୁଙ୍କୁ ଦେଖିଲେ । ସେମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରଣାମ କଲେ ।
 କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେତେକ ଶିଷ୍ୟ ବିଶ୍ୱାସ
 କରିପାରିଲେନାହିଁ ଯେ, ଏ ହେଉଛନ୍ତି ପ୍ରକୃତରେ ଯାଗୁ ।
 ତେଣୁ ଯାଗୁ ସେମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସି କହିଲେ, “ସ୍ୱର୍ଗ
 ଓ ପୃଥିବୀର ସମସ୍ତ ଅଧିକାର ମୋତେ ଦିଆ ଯାଇଛି ।
 ତେଣୁ ଯାଅ, ଓ ସବୁ ଦେଶର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ମୋର
 ଶିଷ୍ୟ କର । ପରମ-ପିତା, ପୁତ୍ର ଓ ପବିତ୍ରଆତ୍ମାଙ୍କ ନାମରେ
 ଭୂମ୍ଭେମାନେ ସେମାନଙ୍କୁ ବାପିସ୍ତ୍ର ଦିଅ । ମୁଁ ଭୂମ୍ଭେମାନଙ୍କୁ
 ଯାହା ସବୁ କହିଛି, ସେ ସବୁ କଥା ପାଳନ କରିବା ପାଇଁ
 ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦିଅ । ମୁଁ ଭୂମ୍ଭେମାନଙ୍କ ସହତ ସଦାସର୍ବଦା
 ରହିବି ବୋଲି ଭୂମ୍ଭେମାନେ ପୁତ୍ର-ବିଶ୍ୱାସ ରଖି । ନଗତର
 ଶେଷ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ଭୂମ୍ଭେ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ
 ରହିବି ।”

License Agreement for Bible Texts

World Bible Translation Center

Last Updated: September 21, 2006

Copyright © 2006 by World Bible Translation Center

All rights reserved.

These Scriptures:

- Are copyrighted by World Bible Translation Center.
- Are not public domain.
- May not be altered or modified in any form.
- May not be sold or offered for sale in any form.
- May not be used for commercial purposes (including, but not limited to, use in advertising or Web banners used for the purpose of selling online ad space).
- May be distributed without modification in electronic form for non-commercial use. However, they may not be hosted on any kind of server (including a Web or ftp server) without written permission. A copy of this license (without modification) must also be included.
- May be quoted for any purpose, up to 1,000 verses, without written permission. However, the extent of quotation must not comprise a complete book nor should it amount to more than 50% of the work in which it is quoted. A copyright notice must appear on the title or copyright page using this pattern: "Taken from the HOLY BIBLE: EASY-TO-READ VERSION™ © 2006 by World Bible Translation Center, Inc. and used by permission." If the text quoted is from one of WBTC's non-English versions, the printed title of the actual text quoted will be substituted for "HOLY BIBLE: EASY-TO-READ VERSION™." The copyright notice must appear in English or be translated into another language. When quotations from WBTC's text are used in non-saleable media, such as church bulletins, orders of service, posters, transparencies or similar media, a complete copyright notice is not required, but the initials of the version (such as "ERV" for the Easy-to-Read Version™ in English) must appear at the end of each quotation.

Any use of these Scriptures other than those listed above is prohibited. For additional rights and permission for usage, such as the use of WBTC's text on a Web site, or for clarification of any of the above, please contact World Bible Translation Center in writing or by email at distribution@wbtc.com.

World Bible Translation Center

P.O. Box 820648

Fort Worth, Texas 76182, USA

Telephone: 1-817-595-1664

Toll-Free in US: 1-888-54-BIBLE

E-mail: info@wbtc.com

WBTC's web site – World Bible Translation Center's web site: <http://www.wbtc.org>

Order online – To order a copy of our texts online, go to: <http://www.wbtc.org>

Current license agreement – This license is subject to change without notice. The current license can be found at: <http://www.wbtc.org/downloads/biblelicense.htm>

Trouble viewing this file – If the text in this document does not display correctly, use Adobe Acrobat Reader 5.0 or higher. Download Adobe Acrobat Reader from: <http://www.adobe.com/products/acrobat/readstep2.html>

Viewing Chinese or Korean PDFs – To view the Chinese or Korean PDFs, it may be necessary to download the Chinese Simplified or Korean font pack from Adobe. Download the font packs from: <http://www.adobe.com/products/acrobat/acrrasianfontpack.html>